

ناوی رۆمان: مندالباز
نووسەر: فەرهاد پیرباز
پیتچنی و نەخشەسازی و بلاوکردنەوێ: مائی شەرەفخانی بەتلیسی
هەولێر: ۲۰۰۳/۶
تیراژ: ۱۵۰۰ دانە
ژمارەى سپاردن: (۱۳۲)
چاپ: چاپخانەى وەزارەتى رۆشنییری
وێنەى بەرگ: Stephen SHAMES

تېببىنى:

ھەممۇ ئەو ناوانەى لەم رۆمانەدا بەكارھاتوون، تەنبا دروستكراوى خەياللى خۆمن. ھىچ يەككىك لەو ناوانە لە واقىعدا نىن و ئامازە نىن بۆ ھىچ كەسىك لە ژبانى ئەمرو يان رابردوودا.

«مه ولوود مندالباز» ته مه نى ده ورو به رى چل و پينج سالنك ده بوو؛ له سه ر كورسييه ك، له ناو مه خفه رى پولىسى گه ره كى ته يراوه: سه ر و قز بژ، قولبه ستراو، ملى به سه ر شانيدا شور بيووه، ليقاويكى پيس به ده ميدها هاتبووه خوارى. پولىس دايانابوو تا مه ستييه كه ي دوينى به رى بدات و تا يغ بيته وه: بوئه وه ي ئيفاده ي لى وه ر بگرن و وه لامى پرسياره كانى پولىس بداته وه.

ياسين، براى يووسف، دوو سال له يووسف گه ورتو بوو، به باوكى گوت:
- روتيك يووسف به به رده م همام سيروان دا ده روا، له چايخانه كه ي به رامبه ر همام سيروان «شپرو مه دفعه» رايده گريت و پيى ده لى: «وه ره با سه عاتيك بو توش بكرم».
باوكى يووسف، رووى كرده ياسينى كورى:
- شپرو مه دفعه كييه؟!
- خو پرييه. له چايخانه كه ي به رامبه ر همام سيروان داده نيشى. يووسف خوى روتيك نه مه ي بوم گي پرايه وه. ده يگوت: «نه م خو پرييه شه رم پي ده فروشى».
- مندالبازه؟
- به لى، با به گيان. هه موو گه ره ك ده يناسن.
باوكى گوتى:
- ده هه سته، با بچين ناوى نه م خو پرييه ش بده ينه مفه وه ز وريا. هه ر ئيستا!
ياسين گوتى: باش!

مام قادري قه يماغفروش، به نه سل خه لكى كه ركوك، دو وازده سال بوو له «ئيمام قاسم» ده ركرا بوو و له هه ولير ده ژيا؛ به درتيايى نه و دو وازده ساله برادهرى «مه لا چاو به كل»، باش به كترين ده ناسى؛ له ناو مه خفه رى پولىسى گه ره كى ته يراوه، گه واهيى ده دا:
نه و به يانييه، كاتر ميمر هه وت و نيو ده بوو، «مه لا چاو به كل» له مالى ئيمه بوو. به لى، له سه ر سفره كه ي مالى خومان فراوينى كرد. به لى، جه نابى مفه وه ز، من گه واهيى نه مه ده دم و سوئند به قورئان ده خوم؛ له سه ر سفره كه ي مالى خومان دانيشتبوو. ژن و منداله كانيشم شا يه دن. خو ده توانن له نه وانيش بپرسن! به لى؟! نه خير جه ناب، كوره گه وره كه م دو وازده سالانه. به لى، به لى، جه نابى مفه وه ز، هه موويان تاماده ن گه واهى بده ن: «مه لا چاو به كل» نه و به يانييه ي روتى پينج شه مه، واته له كاتى رو دا وه كه دا، له مالى ئيمه بوو. پاشان، جه نابى مفه وه ز، «مه لا چاو به كل» چون شتى ناو هائى لى ده وه شپته وه؟ كه س باوه ر ناكا مه لايه كه ده ستودامين پاكى وه ك نه و، نه م كاره دزيوه بكا!

دايكى يووسف، نه و به يانييه، له كاتر ميمر هه شته وه تا نيوه رو، له ناو ژنه كان، هه ر دوو قاچى خوى راكيشابوو، به هه ر دوو ده ست له رووى خوى ده دا و پرچى خوى ده رنييه وه و ده كرو و زا يه وه:
- نازانم، وه يش.. كوترايم دا يه، ناردم بو فرنه كه سه موون بكرى؛ كه چى نه گه را يه وه.. نووو و و يش.. نه گه را يه وه. به قوربانى بم؛ نه.. گه.. را.. يه.. وه..

یاسین، له هه مان قوتابخانه‌که‌ی یوسف (له ناوه‌ندی کارۆخ) ده‌یخوتیند. یاسین پۆلی سییهم، یوسف پۆلی یه‌که‌م بوو.

ئهو پاش نیوه‌رۆیه قوتابییه‌کانی پۆلی یه‌که‌م و سییهم به‌ چاوی سووکه‌وه ده‌یانروانییه یاسین:

- یوسفی برای یاسین لاقه‌ گراوه.

- یوسف ئه‌تک گراوه.

ئێستا بیگومان قوتابییه‌کان ئاوه‌ای پین ده‌لین!

ناخ، یاسینی برا گه‌وره‌ چون نه‌بیته فرمیستیک و دانه‌چۆریتنه ناخی زه‌وی!

«مه‌لایه‌ک لاقه‌ی کردوه»

«نه‌خیر، مندالبازیکی گه‌ره‌که‌ی خویانه»

«نه‌خیر، ده‌لین: فرنیچییه‌که‌ی گه‌ره‌کی خویان ته‌عه‌ددای لی کردوه».

تازه‌ ئابروویان چوو! ئابرووی یاسین چوو. ته‌واو. عه‌م‌ری یوسف نه‌میتنی؛ چون ئاوها له‌ به‌رده‌م خه‌لک سه‌رشۆر و چاوشۆر کردن! شاللا هه‌ر چیت نه‌دۆزیتنه‌وه!

پۆلیسه‌کان، له‌ ناو مه‌خفه‌ری پۆلیسی ته‌یراوه، له‌ ویدیو په‌نجه‌ره‌وه ته‌ماشای سه‌روگوتیلاکی عه‌نتیکه و نوستووی مه‌ولوود مندالبازیان ده‌کرد، - لیقاوتیکی پیس به‌ ده‌میدا هاتبووه خوارئ.

پۆلیسه‌کان له‌ ناو خۆباندای به‌ چریه و پیکه‌نینه‌وه باسیان ده‌کرد:

- ده‌لین له‌ وه‌ته‌ی هه‌یشه تامی ژنی نه‌کردوه.

- که‌واته هه‌قی خۆیه‌تی.

- چون؟

- که‌هیچ ژنیک نه‌بیت تامی بکا، ناچار بووه په‌لامار بداته مندالان.

- نا.. هه‌ر خۆی چه‌ز له‌ جنسی می‌ ناکا.

- چون؟

- ده‌لین رۆژیک کچیکی سفووری جوان به‌ به‌رده‌میدا تپه‌ریوه، گوتوویه‌تی «ته‌ماشاکه‌ن جه‌ماعه‌ت! ئه‌مه‌ داخوا برایه‌که‌ی چه‌نده‌ جوان بی!».

رۆژی پینجشم، دوای کاره‌ساته‌که، ده‌وروبه‌ری کاتزمیر هه‌شتی به‌یانی، فرنییه‌که‌ی «مه‌لا چاو به‌ کل» داخراوو.

ئه‌مه‌ یه‌که‌مین رۆژ بوو له‌ ژبانی فرنییه‌که‌ی مه‌لا چاو به‌ کلی قورئانخوتیندا که‌ خه‌لک دوکانه‌که‌ی به‌ داخراوی بیین!

هه‌ر موشته‌رییه‌کی فرنییه‌که‌ کاتی ده‌هات ده‌رگای فرنییه‌که‌ی به‌ داخراوییه‌ی ده‌دیت، ده‌گه‌رایه‌وه.

هه‌شبوون ده‌یانپرسی «بۆ داخراوه؟».

- ده‌لین: مندالیکی تیدا ئه‌تک گراوه.

- چیی؟!

- «مه‌لا چاو به‌ کل»!

- مه‌لا چاو به‌ کل خۆی؟ مندالی ئه‌تک کردوه؟

- چون؟!

- نه‌خیر..

خه‌لک بییری بۆ شاگرده‌کانی ده‌چوو، نه‌ک خۆی.

مهولوود مندالباز، له ناو مهخفهري پۆليسي تهيراوه، له سهه كورسييه كدا: قۆلبه ستر او، ملي به سهه شانيدا شوږ ببووه، ليقاويكي پيس به ده مي دا هاتبووه خواري. نو سه عات زياتر بوو، سه رخوش، هه ر خه به ري نه ده بووه بوئه وه ي ئيسفاده ي لي وه ربگيريت و وه لامي پرسياره كاني پۆليس بداته وه.

چوارشانه، كه له گهت، سووره، گر ده نگ، ده موچاوي له شيرتيكي بريندار ده چوو، گوتي: - به لي منم شيرت مه دفه ع. شيرت مه دفه ع، ته مه ني، چل و پينج ساليك ده بوو. براي بچووكي چوار براي ان، كه هه موويان له داموده زگاكاني حكومهت كاريان ده كرد. له ناو هه مووياندا، ته ني ئه و ئاوها سه سه ري بوو. به لام له گه ل ئه مه ش، به هه ر چوار برا گه وره كه ي - له كاتي ئاها دا - له پشتي ده وه ستان و له سه ري ان ده كرد وه: به تاييه تي برا هه ره گه وره كه ي، «رائيد نه عيم»، كه مه سئول شوعبه ي ئيس تي خباراتي به عس بوو له شاري مه خموور. تا ئيس تا سني جاران له سهه ر تو مه تي مندالبازي به ري دا بوو؛ جاري كيشيان له سهه ر ئه وه ي كه به سهه رخوشي ته له قزيوني ناو چايخانه كه ي مام بايزي شكاند بوو؛ جاريكي دي كه ش له سهه ر ئه وه ي كه له ناو «حه مام شيفا» به دامريوكس له نه قيب ئه منيكي خه لكي خانه قيني دا بوو، - به نه عيمي براشي ده گوت «له ناو حه مامه كه رووت بوو، نه مزاني نه قيب ئه منه».

نه عيمي برا گه وره ي، هه ر جاريك بيويستايه به ري بدات، له مه خمووره وه ته له فسونيكي بو

دايكي يووسف، ئه و به يانييه، تا نيوه رتو، له ناو ژنه كاندا، به هه ر دوو ده ست هه ر له رووي خوي ده دا و پرچي خوي ده رنييه وه:

- ئوووي... ناردم بو فرنه كه سه موون بكرئ؛ نه گه رايه وه..

شوعبەى ئەمنى ھەولپەر دەکرد، ئىتر سىجى سەراى
ھەولپەر لەسەر تادا بە كەفالىت، پاشان لە دادگا
چارەسەر تىكىيان بۆ دەدیتسەو و بەريان دەدا. بەم
شپۆهە، خەلك نەك ھەر نەيان دەتوانى رقبان لىي
بیتسەو، بەلكو لىشى دەترسان.

مفەووز و ربا ھەموو ئەم شتانەى لەبارەى شپۆ
مەدفعەو بەش دەزانى، لىي پرسی:
- كاك شپۆ، بەيانى رۆزى پىنجشەم، بەعنى
دوینى، لەكوئى بووى؟
شپۆ مەدفعە گوتى:
- لە ھەمام بووم. لەگەل قەكەى خۆم.
مفەووز و ربا لىي خورپىبەو:
- ھەندىك بە ئەدەبەو قسە بكە!
شپۆ مەدفعە ئەنگوستىلە زپە سەر پر مووروو
دەوشاوەكانى لە پەنجەى خۆیدا دەسووران، بى
مننەت بە مفەووز و رباى گوت:
- تۆ منت بانگ كردۆتە ئىرە فىرى ئەدەبەم بكەى
يان تەحقىقم لەگەل بكەى؟!
مفەووز و ربا نەیدەوئىرا پىي بلى «تەحقىقت لەگەل
دەكەم و ھەر دوو چاوىشت دەردىنم»، پىي گوت:
- چۆن بۆم دەسەلمىنىت كە تۆ لەوكاتەدا لە ھەمام

بووی؟

شیرۆ مه‌دفعه‌ گوتی:

- ده‌توانی له‌ قله‌که‌م بپرسیت، ده‌توانی له‌ وه‌ستا مه‌غدیدی هه‌مامچی بپرسی! یان له‌ مام جه‌ردیسی ناتر بپرسن، ده‌ی.. خو ئه‌و بیست و چوار سه‌عات له‌ هه‌مامه‌که‌یه: ئه‌و به‌یانیه‌ به‌ ده‌ستی خۆی پشتی منیش و قله‌که‌شمی شوست.. برۆن له‌ ئه‌و بپرسن. ده‌ی!

شیرۆ مه‌دفعه‌ له‌ کۆتاییدا هیور بووه‌وه:

- پاشان، مفعوه‌ز وریا، ئه‌وا ده‌رکه‌وت: هه‌موو ته‌یرێک گوشتخۆرن، ته‌نیا ناوی گورگ به‌ده‌!

مفعوه‌ز وریا پرسى «مه‌به‌ستت چیه‌؟».

- ئیشی ئیمه‌، حی علی الصلاه ئاشکرایه‌، به‌لام ئه‌و خه‌لکه‌ی دیکه‌، بانگ ده‌دات و له‌ قه‌برستانان قورئانیش له‌سه‌ر گۆری مردووان ده‌خوینى، که‌چی گورگه‌ و له‌ پێستی مه‌ردایه‌!

مفعوه‌ز وریا خۆی لى تووره‌ کرد:

- تو بۆت نیه‌ به‌بى به‌لگه‌ ئه‌و تۆمه‌ته‌ به‌خه‌يته‌ ئه‌ستۆی که‌سیکی وه‌ک «مه‌لا چاو به‌کل»!

شیرۆ مه‌دفعه‌ گوتی:

- ئه‌سله‌ن، ئه‌و مه‌لا چاو ته‌ره‌ماشه‌ ته‌نیا پیش

مام قادری قه‌مباغفرۆش، به‌دریژایی ئه‌و رۆژه‌ هه‌ر که‌سیک لى بپرسیایه‌:

- ئه‌رى راسته‌؟!!

ده‌موده‌ست له‌ سه‌ره‌تادا ده‌یگوت:

- لا حول و لا قوه‌ الا بالله..

پاشان له‌ نووکه‌وه‌ ده‌ستی پێده‌کرد بیسه‌لینى که‌ ئه‌م تاوانه‌ پیسه‌ له‌ «مه‌لا چاو به‌کل» ناوه‌شینه‌وه‌: به‌لکو له‌وانه‌یه‌ مه‌ولوود مندالباز یان شیرۆ مه‌دفعه‌ شاگرده‌که‌ی مه‌لایان ته‌فره‌داییت و له‌ناو فرنییه‌که‌ی ئه‌ودا ئه‌وه‌ی ویستووینه‌ کردبیتیان.

چوار سال، هه موو مندالانی ئەم شارەى له زهواق نابوو. بهم دووا دوواييه له برسان هات خووى دايه قورئانخوئینی و خوئی کرد به مهلا!

- وس س س ..!

- خوئێوه، كه خهلكی ئەسلی ئەم شارەن، دهبيئ له من باشتر ئەمه بزانی، جه نابی مفعوهز!

مفعوهز وریا دهزانی كه شێرۆ مەدفع به ئەسل له بنه ماله یه کی دهوله مهنه و دهسپۆشستووی مووسلاوین و نه عیمی برا گهوره كهی، كه مهسئوول شو عیبه یه، دهتوانی هه موو شتیکی لی بکا! نه یوترا پیپی بلتی «دهمت داخه و گوو بخۆ!»، پیپی گوت:

- تو بتوانه لیتره بهرگری له خوئ بکه؛ عه لاقهت بهسهر خهلكی دیکه وه نه بی!

شێرۆ مەدفع گوتی:

- ئاخر خوئ نیستا هه موو خهلك دهزانی «مه لا چاو به کل ئەم کاره ی کردوه»؛ لییان روونه: مه لا چاو به کل له ناو فرنییه كهی خویدا ئەم کاره ی ئەنجام داوه! ئیدی برایه وه.

- تو خوئ دیوته؟

- نه مدیوه، به لام هه موو خهلك وای باس دهكهن.
- تو ئاگاداری خوئ به كه خهلك به خراب باست

نه‌که‌ن، غه‌می خه‌لکی دیکه‌ت نه‌بی!
- هه‌رگیز کاری وا له من ناوه‌شیتته‌وه.
- ماشه‌للا.. شیرۆ مه‌دفعه..!! ئه‌دی تازه باسی
ئه‌وه‌ت نه‌ده‌کرد که به‌یانیی پینج‌شه‌مه‌ خۆت و
قله‌که‌ت له‌ هه‌مام بوونه؟!
- ئه‌مه له‌گه‌ل قلی خۆم. به‌لام من به‌ حه‌یا تم به
بیرم نایه کاریکی خراپم به‌زۆر له‌گه‌ل مندا لیک
کردییت. هه‌رگیز.
مفه‌وه‌ز وریا له‌ کۆتاییدا گوتی:
- کاک شیرۆ، ئه‌گه‌ر قسه‌ی دیکه‌شت بۆ به‌رگری
کردن له‌ خۆت هه‌بی، خاوه‌نی مه‌سه‌له‌که‌ شکاتی
لێت کردووه و گومانی خستۆته‌ سه‌ر تو. تو لای
ئیمه ته‌وقیف کراویت.
- مه‌به‌ستت چیه؟
- ده‌بی چهند شه‌ویک لیره‌ بمینیتته‌وه تا ته‌حقیقت
ته‌واو ده‌بی!
مفه‌وه‌ز وریا بانگی پۆلیسه‌کانی کرد بۆئه‌وه‌ی
شیرۆ مه‌دفعه‌ ببه‌نه ژووری زندانه‌وه.
شیرۆ مه‌دفعه‌ کاتی چاوی به‌ که‌له‌پچه‌کانی ده‌ست
پۆلیسه‌کان که‌وت، په‌نجه‌ی به‌سه‌ر گۆل و
گۆلباعه‌کانی پشت‌ده‌ستی خۆیدا ده‌هینا؛ ئنجا

له به رخوښه وه به حسره تپيكي تووړه بوونه وه
 هه ناسه يه كي هه لكيشا:
 - ناي.. گه وواډي مندالباز!
 مفه وه ز وريا پرسى «كي؟»
 شيرز مه دفعه ح به هه مان تووړه يي و رقه وه گوتى:
 - قابيله له گه ل توم بئ؟!

مه ولوود مندالباز، هيشتا هه سرخوش، - ملي
 به سه شانيدا شوړ بيووه، ليقاويكي پيس به ده ميډا
 هاتبووه خوارى - تا كاترمير شه شى تيواره ش هه
 خه به رى نه بويووه بژنه وهى مفه وه زى ته حقيقي
 پوليسى ته يراوه لبي پيرسى:
 - كاك مه ولوود، تو به يانيسيه كهى رورزى
 پينجشه مه له كوى بووى؟

نه و نيوه رويه، مه يتى «ئيبو» ي كوره تاقانه كهى
 عومه ر پوخچى (كه ته نيا ساليك بوو به شى
 كاره باى له صناعه ي هه ولير ته واو كردبوو) له
 شه رى قادسيه ي صدام له سه نگه رى ديزفوله وه
 گه راپووه به رده م مزگه وتى حاجى شهاب له گه ركه
 ئيسكان: يازده گولله سنگى سميبوو.. به لقيس
 خانى داىكي يوسف له ناو تازيه ي ژناندا،
 له ته نيشت پلكه مامرى عومه ر پوخچى دانيشتبوو:
 خوځى كوټر كرد هينده ي به هه نجته تى گه رانه وهى
 مه يتى «ئيبو»، بو «مه يتى ناديارى» يووسفى كورى
 خوځى بگرى.

نه و نيوه رويه، مام قادري قه ياغفرؤش دانيشتبوو
 ناموزگاريى كوره پارچه له كهى خوځى ده كرد:
 - ده بينى، كورم، نه گه ر توش بچيته سينه ما و به
 چاى خانان بكه ويت و له گه ل خه لكى گه وره ي خراب
 هه لسوكه وت بكه يت، وه ك يووسفى كورى مام
 جابيرت به سه ر دئ!
 كوره پارچه له كهى مام قادر له باوكى پرسى:
 - باب، ته نيا مه ولوود مندالباز و شيرز مه دفعه ح
 مندالبازن؟
 - نه خيتر، كورم.. زورن.
 - ناويان چيه؟
 - جه ميل دؤخين، قادر قه نينه، كه ريم كه رگى،
 تاهير ته سبيح... گوټ لټيه! نه و جا ناگادارى خوټ
 به!
 - نه وانه له كوټين؟
 - له سينه ماكان، له مه سبه حه كان، له به رده ركه
 چاى خانه كان داده نيشن. له هه موو شوټنيكن. ئيدى
 جاريكى ديكه نه چيته سينه ما و مه سبه ح و
 چاى خانه و مايخانان.. ها! گوټ لټيه!

کاتژمبیر یازدهی شهو، پۆلیسیک له ناکاو بانگی
مفهوهز وریای کرد:
- گه ورهه، مه ولوود مندالباز خه بهری بوویهوه..
فهرموون!

ئهو عهسره، یاسین، له گه ل کارۆخ و کامیاری دوو
کوړه مامه کهی، له تازیهی ئیبوی کوړه تاقانه کهی
عوهر پۆخچی ههستابوون، پشتیان له مزگهوتی
شیخی چۆلی، به رهو ماله وه ده گه رانه وه.. کاتی
گه یشتنه بهردهم چایخانه کهی «مام سه لیمی
لاسوتای» دهنگی عهتابه یه کی سعد الحلی له ناو
چایخانه کهوه دههات. کارۆخ ته ماشای عهسکه ره
عاره به کانی ده کرد: تاک تاک جوت جوت
له ولاتریشه وه پۆل پۆل له حه مامه کهی به رامبه ر
چایخانه کهوه دههاتنه ده ره وه و خۆیان ده کرد به ناو
چایخانه کهدا (کارۆخ جارتکیان چوو بووه ناو
چایخانه که قومیتک ناو بخواته وه، به بیریه تی
«حمدیه صالح و بناتها» قژیان تا سه سمتی خریان
کراوه، سنگ و مه مک نیمچه پروت، له
ته له قزیونه کهوه، به دیار فیکه و هه رای عهسکه ره
عاره به کانه وه، به دهه گۆرانیه وه خۆیان باده دا و
سه مایان ده کرد. کارۆخ ئه و رۆژه زۆر هزی ده کرد
ئه ویش بچیت قهیرتیک ته ماشای سه مای
نیمچه پروتی حمدیه صالح و کچه کانی بکات؛
به لام چهندی ده کرد نهیده و پیرا به تاقی ته نیا له ناو
ئه و هه موو عهسکه ره عاره به حلالوی و به صراوی و

ئهو نیوه رۆیه، دوو کوړه مامه کهی یوسف، کارۆخ
و کامیار، له گه ل دوو هاو پتی هاو ته مهنی خۆیان، له
باخچه کهی مالی یوسف دانیشتبوون. کارۆخ
دهیگوت: من دلنیا مئه ممه کاری شیرۆ مه دفه عه.
کامیار دهیگوت: نه خیر، تاهیر ته سبیحه، چونکه
ئه و هه رگیز وازی له یوسف نه ده هینا. هه همیشه
به دووایه وه بوو.
هاو پتیکه شیان دهیگوت: ئه دی جه میل دۆخینی
گه وواد؟!
هاو پتیکه دیکه شیان دهیگوت:
- نه خیر. من پیتم وایه پۆلیس هه له ی نه کردووه.

صهراوییه دابنیشیت!؛ لهو دهمه دا یاسین په نجهی
بو ناو چایخانه که درتژکرد و زنجیره ی خه یالی
کاروخی پچراند و گوتی:

- نه مه «نه جو نازداره»، جه معهت!

کامیار گوتی: نه جو نازدار کتییه؟!

- قلی سه لیم سا رووخ.

کاروخ، تهمه نی سیزده سالان بوو، گوتی:

- قل به عنی چی، یاسین؟

- یه عنی وهک نه وهی بیته ژنی.

کاروخ یه کهم جار بوو شتی وا بیسیته. کامیار

ویستی باشر نه م نهینییانه ی له لا ناشنا بکات:

- قله که ی جه میل دؤخینیش ناوی «مه غه بی»

مووه».

- مه غه بی موو؟

یاسین پیکه نی، گوتی:

- نه وهی تاهیر ته سبیحیش: «خه لیل خری».

مام قادری قه یاغفرؤش گه واهی بی ددها:

سوتیندم بهم بانگ و سه لایه: مه لا چاو به کلی
فرنیچی، له دهر و بهری کاتژمیر ههوت و نیوی
به یانییه وه له مائی نیمه بوو. من نه مه دووهم جار
نیفاده ددهم. من خو نه م به یانییه ش هه مان گه واهی م
دایه م فسه وه ز وربا... چوئن؟ چیی ده گوت؟!
دهیگوت: «له سهر قه بران گه راومه ته وه و ماندووم».
به لی؟ تا، راسته: کاتی گه یشته به رده رگا که مان
هینکه هینکی پی که وتسوو، ده تگوت راویان ناوه.
چی؟! بو له سهر قه بران بوو؟ ئی تاخر قه له ندره ی،
قورپان خوینه. به یانییه کی زوی رژی پینجشه مه،
مه لایه کی به له نگاز له سهر قه بران چی ده کا جه نابی
عه قید؟! قورپان له سهر گوری مردووان ده خوینی،
به سته زمانه! قابیله چی ده کا! که سابه ته که ی تا وها یه
نیتر: هه موو به یانی و نیواره یه کی پینجشه مووان
ده چیتته سهر قه بران، قورپان له سهر گوری مردووان
ده خوینی، خه لکی خاوه ن مردووش خیریکی پی
ده که ن. من نه وا دووا زده ساله ده یناسم. نه و فرنییه
بچکوله یه شی هه یه له ته براوه. من دووا زده ساله
«مه لا چاو به کل» ده ناسم، تا نیستا هیچ قسه یه ک
یان کاریکی ناشیرینم لینی نه دیوه. چوئن؟ نه خیر.

ئەمە بوختانە پىي دەكەن.. همم؟! ھەر چۆنىك
بىن. لە خۆى بېرسن. نەخپىر، لە خۆى بېرسن، ئەو
خۆى پىتان دەلىن. بەلىن ئا، من واتىدەگەم: «مەلا
چاۋ بە كل» قسەى بۆ ھەلبەستراۋە. دەنا پىاۋىكى
بەتەمەنى لە خۆگەراۋەى دىندارى ۋەك ئەو، ھەرگىز
تۆمەتى ئاۋھى لى ناۋەشىتەۋە، جەناب، ئىۋەش
ئەمە دەزانن. ئەم پىاۋە سى سالى زىاترە مەلايە،
لەگەل فرىشتان سەروكارى ھەيە. چۆن؟ بەلىن
راستە: قەيناكە مەلاى مزگەوت نىيە، بەلام دەيان
جار مەلا ئىزنىيان داۋەتى بانگ بدا،
قورئانخوتىنە... مەلايەكى ھىند دەستودامەن پاكە،
دەيان مزگەوت مەمنونىيەتى پىشنىۋىزىيان بۆ بىكات.
تەۋاۋ جەنابى عەقىد، من گەۋاھىبى خۆم دا.
پرسىياري دىكەتان ھەيە؟ بۆچى بەۋ بەيانىيە زوۋە
ھاتبۋە مالى ئىمە؟ ئەۋەتا: من مسۆگەرم لەمەشدا
ھەر بوختانىيان بۆى ھەلبەستوۋە. «مەلا چاۋ بە كل»
ھەموو بەيانىيەكى پىنجشەموۋان، كە لەسەر قەبران
دەگەرتىتەۋە، دى سەرىك لە من دەدات و قاولتىي
بەيانىم لەگەل دەكا. ژنى نەھىناۋە، كەسى نىيە،
ئەگەر تەنانت ھەموو بەيانىيەكىش ھەر فراۋىنى
خۆى لە مالى ئىمە بىكا، چىي تىدايە؟ بەلىن، زۆر

عه قید علی، گازاندهی له مفهوه زوریا ده کرد:

- ده بووايه ده موده ست بتناردايه ته زبندانی سهر!
- گه ورم، جارئ هیشتا ته نانه ت یه ک قسه ئیفاده بشیمان لیتی وهر نه گرتبوو. جگه له ممش باوکی ته عه ددالیکراو ته نیا شوپهه ی له سهر هه بوو و هیچی تر!

عه قید علی گوتی:

- ئە گهر ته نیا شوپهه بیته، بۆ راده کا؟!
- خو من دهستی خۆم بۆن نه کردبوو.
- ههر چۆنیک بیته، ئەم راکردنه ی، له سهری ده نووسریت و حاکم حسیبی بۆ ده کات.
- ده بیته به لگه یه ک له سهری.

«جاییر جه نازه»، باوکی یوسف، پیاوکی دیرتکۆله ی لاوازی بچ هیز بوو. له سهری جاده که ی لای مالی خۆبان دوکانیکی بچکۆله ی لیفه دروویی هه بوو. پیاوکی به له نگاز و ساده و هه میسه بیده نگ، خه لک له باره یه وه ده یانگوت «میسی له ده می خۆی ده رناکا». ئەو پۆژه، وه ک شیتی لی هاتبوو، سهری دنیای لی هاتبووه وه یه ک، به یاسینی کوره گه و ره که ی خۆی ده گوت: «ههر ده بی بیدۆزبینه وه! بۆ کوئی ده چی؟! قور به سه ر ئەژدایشی!».

جاییر جه نازه ئەو پۆژه ته نانه ت نه چوره نوێژی جومعه ش، ههر ده گه را و له گه ل یاسینی کوره گه و ره که ی، سۆراغی مه ولوود مندالبازیان ده کرد. یاسینیش زوو زوو به باوکی ده گوت:

- ده بی دهستی ئەوی تیدا بی، بابه؛ دنا بوچی راده کا!

براده رمه و پیاوکی باشه. هه موو نوێژیکی جومعان پیکه وه ده که ی: هه ندی جار ده چینه مزگه وتی کویتی، هه ندی جاریش ده چینه مزگه وته که ی حاجی مه غدید. ئەری وه لا سهری بچی، نوێژی ناچی. من؟ به لی به ئەسل خه لکی که رکووکم. له وی عه رزه مان هه یه، دوکامان هه یه.. باوکم به ره حمه ت بی سی خانوی گه و ره ی بۆم جی هیشتوو، قوربان؛ به لام ئیتر ئەمه زرووفه.. به ناشکووری نه بی، گه لیک مه منوونیشم. من دوو جه جم کردوو، قوربان.

مام قادری قه یماغفرۆش تفی له دم وشک ببوو، پرسی:

- بوچی ئەم پرسیاره له من ده که ی، گه ورم؟

ئەم پاش عه سره، به لقیس خانی دایکی یوسف، له ژیر دارمیوه که ی ناوه راستی هه وشه که ی خۆبان، ته سبب حیاتی سهد و یه ک قل به ده سه ته وه، چارۆگه یه کی سپی به سه ریه وه، دانیشتوو.. ده و رانده وریشی هه مووی ژنی گه ره ک و خزمه کانی خۆی بوون: دایزه ویدادی ژنی به دره دین قه ره، داده نه زبه ی ژنی ئەحمه د خۆخی، پلکه به دۆکه ی نانکه ر، فه خری خانی ژنی حاجی جه مال دۆغره مه چی، خا نیه یه تی ژنی عه ونییه فه ندی، ژنه ناوه نجییه که ی سه عید کووره چی، ژنه گه و ره که ی عوسمان سه قای ئامۆزای.. هه موویان، ده تگوت له پرسه یه ک دانیشتوون، دانیشتبوون و دلایان ده دایه وه.

ئامینه خانی ژنی عه بدۆک نه جار، ده سه ته خوشکی دیرینی به لقیس خان، ته نیشتی چه پی هه رگیز به رنه ده دا. جگه ره کانی لالیوی خۆشی، یه ک یه ک به عه رزه که ی به رده م خۆی ده کوژانده وه و پاشان نه سربنی خوشکه بچکۆله که ی یوسف جار جار ده ست به گسکیکه وه ده هات رابده مالتین.

ئامینه خان چه ندین جاری دیکه ش، پشتر، له لای به لقیس خان باسی ئەوه ی کردبوو که چۆن عه بدۆک

ياسين به باوكى گوت:
 - مفسه وهز وريا ده لئى: مه ولوود مندالباز
 رايكردوه بو مووسل.
 باوكى يووسف گوتى:
 - له بنى دنياش بى، هه ده يدوزينه وه، كورم.

ئه و رۆژهى مه ولوود مندالباز زيندانه بچوو كه كهى
 مه خفه رى ته يراوهى شكاندبوو و رايكردبوو، تهرمى
 پازده «سه ربازى شه هيد» به جارتيك، له
 سه نگره كانى عه بادان و قه سرى شيرينه وه
 گه رابوونه وه هه وليتر: به كييك له وانه تهرمى كورپه
 تا قانه كهى حاجى مورادى قايقاچى بوو كه تازه
 ژنيان بو گواستبووه! مه خفه رى ته يراوه ده بووايه
 ناو نيشانى خاوه ن ئه و تهرمانه بدوزيته وه و
 په يوه ندى به خاوه نه كانيان بكات. مه خفه رى ته يراوه
 مه ژغول بوو. ئه و رۆژه هه رايه ك بوو نه بيتته وه:
 هه وليتر هه موو رژابووه به رده م مه خفه رى ته يراوه، هه
 كه سيك وايد ه زانى كورپى خو به تى «شه هيد كراوه» و
 تهرمه كه يان گه راندو ته وه. عه قيد عه لى ده يگوت:
 - مه ولوود مندالباز ئه و دهر فه تهى ئه و رۆژهى
 قوزته وه و توانى رابكات.

نه جارپى ميتردى، ده يان جار، نيوه شه وان يان به
 چرچهى نيوه رۆ، كور و كال و ميتردمندالانى هينا وه ته
 ماله وه و به بهر چاوى خو به وه ئيشى خراپى له گه ل
 كردوون.

ئه م پاش عه سره ش، ديسان، ئامينه خان (به لام ئه م
 جار ه يان به چرپه و به دزييه وه) سه رى له بن
 گوتچكهى به لقيس خان نابوو، سوئند و قورئانى
 ده خوارد كه عه بدوك نه جارپى ميتردى، نيوه شه وان
 يان به چرچهى نيوه رۆ، چه ندين جار كور و كال و
 مندالانى هينا وه ته ماله وه و به بهر چاوى خو به وه
 لاقه ي كردوون.

به لقيس خان، ديسان، به دده م بيستنى ئه م قسانه ي
 ئامينه خانه وه، له بهر خو به وه ته سبيحاتى ده كرد و
 ده يگوت: «استغفر الله .. استغفر الله ..»
 ئامينه خانيش، له ژيتر نيوچه وانى گرژ و داگرتوى
 خو به وه، له ناو ژنه كاندا، هه ولتى ده دا وا ده رى بخات
 كه گريانه كهى، بو يووسفى به لقيس خانه، نه ك بو
 حالى په ريشانى خو ي.

قادر قه يماغرۆش به په له خو ي گه يانده زيندانى
 قشله، به لام نه يتوانى بچيت سه ردانى مه لا چاو به
 كلى هاو رپى بكات؛ پاسه وانه كان پييان گوت:
 «ته نيا دووشه مووان مهاجه هه يه». به په له نامه يه كى
 بو «مه لا» نارده ژووره وه:
 «مه ولوود مندالباز له ژوورى زندانه كهى خو ي له
 ته يراوه رايكردوه و پوليس به دووايدا ده گه رين».

ياسين نهو شهوه، دووای نهو هی میوان مالیان
چۆل کرد، خزایه پال باوکی و بهدهم گریانهوه به
باوکی گوت:
- باب، من مهکتبه جی دپلم و چیتر دهوام
ناکه م.
- بۆچی کورم؟
ياسين گریا:
- باب، یوسف حه یای هه موومانی برد.
باوک خه ریک بوو بداته پرمه ی گریان:
- نا، کورم، یوسف منداله.
- مندالی چیه؟ حه یای هه موومانی برد!
- خه لکی گه وره حه یای ئیمه یان برد. خه لکی
گه وره شه رهی ئیمه یان شکاند. یوسف منداله.
تیگه بشتی!
باوکی یوسف له نیوان تووره بوون و به زهی
هاتنه و هدا له یاسینی خو ریبه وه:
- جارتیکی دیکه ش گوی وا نه خویت!

عه بد گولباع، برای مه ولوود مندالباز، دوکانی
چاگردنه وهی رادیو و ته له فزیونی هه بوو، گوتی:
- راسته نهو برای منه، به لام من له نهو به رپرس
نیم. بۆ خو تان برۆن بیدۆزنه وه.
مفه وه ز وریا له عه بد گولباعی پرسی:
- چوه بۆ مووسل؟
- من نازانم له کوتیبه و چوه بۆ کوی. خو له گه ل
ئیمه نازی!
مفه وه ز وریا وای به باش زانی سه ردانیککی برا
گه وره که شیان بکات، سه عد، که له بانقی رافیدین
فه رمانبه ر بوو.

قادر قه یماغفرۆش خو ی گه یانده لای جابیر
جه نازه ی باوکی یوسف:
- مام جابیر، تو پیاویکی خواناسی، گوناحت
ده گا ئابرووی پیاویکی دینداری وه کو «مه لا چاو به
کل» ده به ی!
مام جابیر به م قسه یه زۆر تووره بوو:
- ده ی، یاخوا نوخسه له کوری تو ش بی! هیشتا
من حه یای خه لک ده به م..؟!
مام قادری قه یماغفرۆش، له بیبری چوو بوو که
ده بوایه ته قدیری نه وه بگری چ کاره ساتیک به سه ر
مام جابیردا هاتوه. هیترتر گوتی:
- مام جابیر، ئیستا که نهو مه ولووده خو تریبه
زندانی شکاندوه و رایکردوه، نه مه به لگه یه
بوته وهی بزاین تاوانبار کیبه!
جابیر جه نازه گوتی: «نه گه ر منیش داوا بکه م،
حاکم خو ی به ری نادا».
- بۆچی؟
- چونکه تاوانه که له ناو فرنیبه که ی «مه لا چاو به
کل» دا پرووی داوه.

«مه لا چاو به کل» له لایه ن جابیر جه نازه ی باوکی
یوسف هه شکایه تی لی کرابوو. هه ر له کاتژمیر نو ی
به یانیی رۆژی پینج شه مه وه، دووای سووکه
تۆزینه وه یه ک، له پۆلیسه خانه ی ته یراوه وه راپتیچیان
کردبووه حه پسخانه ی سه را.
مه لا چاو به کل له هه موو ژیانیدا زیندانی
نه دیبوو. نه مرۆ، له ژووریکی ئینفرا دیدا دایانابوو:
چاو رپی رۆژی مه حکه مه ی ده کرد.
مه لا چاو به کل ته نیسا خوشکیکی هه بوو:
به هیجه خانی ژنی نه نوه ر کو تر باز، له گه ل یه ک تاقه
برایشی، کاکۆ، که جارن دوکانیکی تو مار کردنی
شریتی گۆرانی و فیدیۆی هه بوو.. له سه ر فرۆشتنی
کاسیتی گۆرانیبه کانی «شقا نه ره» موخبیریان
لیدا بوو؛ نه ویش له ترسی ئیعدام، چه ند مانگیک
پیش ئیستا دابویه شاخ و ببوه پیشمه رگه.
به هیجه خان له لای ماله خه زوورانی ده گریا:
- به خوا، مالم قه بره، مه غدیدی برام له سه ر کاکۆ
گیراوه: چونکه ئشته م کاکۆی برام موخبیریان لی
دابوو، نه ویش ئشته م چ بکا؟ بووه پیشمه رگه».

خالی یوسف، قادر قیرۆ، بۆ خۆشی کاتی خۆی
مندالباز بوو، بۆیه مندالبازه‌کانی ته‌پراوه و
ته‌عجیل و خانه‌قا و ته‌نانه‌ت نه‌وانه‌ی گه‌په‌گی
عه‌ره‌بانیشی یه‌ک یه‌ک ده‌ناسی؛

به‌ه‌لقیس خانی دایکی یوسفی گوت:

- به‌لقیس، خوشکی خۆم، غه‌مت نه‌بێ.. تو
ده‌زانی: من بۆ خۆم له‌ خه‌تی مووسل ئیش ده‌که‌م..
به‌خوا له‌ ماوه‌ی یه‌ک هه‌فته‌ی داها‌تو‌دا په‌تی له‌ مل
ده‌که‌م و وه‌کو سه‌گ ده‌یه‌ینمه‌وه به‌رده‌مت. هه‌ر
ئیش‌تاش هه‌موو براده‌ره شوفی‌ره‌کانی خۆم که‌ له
خه‌تی مووسل ئیش ده‌که‌ن، ئاگاداره‌که‌مه‌وه.
به‌لێنیش‌ت ده‌ده‌می نه‌گه‌ر مه‌ولوود ئه‌م کاره‌ی
کردبێ، به‌ده‌ستی خۆم له‌ ناوه‌راستی شار بیکه‌م به
عبه‌رت و هه‌لاهه‌لای بکه‌م.

دایکی کلۆلی یوسفیش هه‌ر قژی خۆی
ده‌رنییه‌وه و ده‌لا‌لا‌یه‌وه:

- یوسف.. یوسفم رۆ! له‌ من رۆبێ..

یاسین، نیوه‌شه‌و، خه‌ونێکی ناخۆشی بینی:
کۆمه‌لێک خوتی‌ری و تۆری و مندالباز، به
هه‌موویان ده‌وره‌یان دا‌بوو. سه‌لیم سا‌رووخ، که
مندالبازیکی گه‌ره‌که‌که‌ی خۆیان بوو، لیبی هاته
پیشه‌وه و ده‌ستی راکی‌شا، له‌ناو مندالباز و
خوتی‌ریه‌کاندا قوتاری کرد، ئنجا سواری
پاسکیلیکی کرد و پتی گوت:

- بچۆره‌ چایخانه‌که‌ی عومه‌ر پاله‌وان، ئیستا
منیش دیمه‌ نه‌وی. راکه‌!

یاسین له‌و ده‌مه‌دا یوسفی برای ده‌بینی هاواری
ده‌کرد:

- یاسین، نه‌که‌ی، سواری پاسکیله‌که‌ی سه‌لیم
سا‌رووخ نه‌بیت! فیلت لێ ده‌کا، ده‌تبا! سواری
پاسکیله‌که‌ی نه‌بی! ده‌تبا! ده‌تبا ته‌تکت ده‌کا!
نه‌که‌ی سواری پاسکیله‌که‌ی بی!

یوسف له‌ خه‌ونه‌که‌ی یاسینی برایدا هه‌ر هاواری
ده‌کرد و ده‌کرو‌زایه‌وه..

ئه‌و نیوه‌رۆیه، دوو کوره‌ مامه‌که‌ی یوسف، کارۆخ
و کامیار، ته‌مه‌ن سێزده و چواره‌ سالان، له‌ گه‌ل دوو
هاو‌رتی هاوته‌مه‌نی خۆیان، له‌ باخچه‌که‌ی مالی
یوسف دانیشتی‌بون: هه‌ر یه‌که‌یان به‌ چریه‌ چیرۆکی
خۆی به‌ده‌ست مندالبازه‌کانی گه‌ره‌کی خۆیان
ده‌گتیرایه‌وه: سه‌لیم سا‌رووخ، قادر قه‌نینه، که‌ریم
که‌رگی، بیج حه‌سه‌ن..

نزاری کوره‌ پارچه‌له‌که‌ی مام قادری قه‌ماغ‌رۆش
که‌ براده‌ر و هاو‌زای یوسف بوو، ئه‌و شه‌وه
خه‌ونێکی ناخۆشی دیتبوو: جه‌میل دۆخین و که‌ریم
که‌رگی و تاهیر ته‌سبیح.. به‌ هه‌ر سێکیان، له‌ناو
به‌سته‌که‌ی ژیر پردی سه‌یداوه، ده‌ستیان گرتبوو،
ده‌یانویست ببه‌ن. نزاریش هه‌ر هاواری ده‌کرد و
که‌س نه‌ده‌گه‌یشته‌ فریای. مام قادری قه‌ماغ‌رۆش
نیوه‌شه‌و له‌ گه‌ل هاوار و لا‌لا‌نه‌وه‌ی کوره‌که‌ی خۆی
خه‌به‌ری بوویه‌وه:

- لا حول و لا قوه‌ الا بالله..

رۆژی دووشه‌مه، پینجه‌مین رۆژ بوو که مال یوسفی تیدا نه‌بیته. ماله‌پلک و ماله‌مام و ماله‌خال و ژنانی ده‌رودراوسی، په‌یتا په‌یتا ده‌هاتنه مالتی یوسف. له‌ناو ژنانیشدا خه‌به‌ر بلاوبیوه: «مه‌ولود مندالباز» له‌ده‌ست پۆلیسه‌کانی زیندان غاری داوه و چوو به‌موسول: پۆلیس له‌هه‌موو شوینیک به‌دووایدا ده‌گه‌رتین.

دایکی یوسف، ئەو رۆژه له‌ناو ژناندا هه‌ر ده‌لایه‌وه:

– به‌قوریانی بم! یوسف جوان بوو. یوسف، جوانیی خۆی بوو که سه‌ری خوارد!

«رئاید نه‌عیمی برا‌گه‌وره‌ی شیرۆ مه‌دفعه‌مه‌سئول شوعبه‌ی ئیستیخاراتی مه‌خمووره، تا ئیستا سێ نۆط الشجاعه‌ی قادیسیه‌ی صدامی دراوه‌تی و ده‌ستی له‌ناو حکومه‌تدا ده‌روا و پیاویکی زالمه».

یاسین ئەم قسانه‌ی له‌ دلێ خۆیدا به‌ خۆی ده‌گوت و ده‌ترسا. ده‌ترسا له‌وه‌ی که رئاید نه‌عیم (سه‌باره‌ت به‌وه‌ی که شیرۆی برای له‌ سۆنگه‌ی یوسفی برای ئەم گیراوه) شه‌قاوه و شه‌لالاتییه‌کان هان بدات و ئەمیش تووشی چورقیک بکات، یانیش خۆ له‌ ده‌ستی دێ بچێ باوکی به‌ گرتن بدات و بلێ «ئەم عائیله‌یه‌ عائیدونن یان په‌یوه‌ندیان به‌ پیشنه‌رگه‌وه‌ هه‌یه ..»

نیوه‌رۆیه‌کی گه‌رمی هاوین، یوسف ده‌سه‌سریکی ته‌نک به‌سه‌ر پشته‌ده‌ستییه‌وه، گه‌رایه‌وه‌ ده‌گه‌ریا. یوسف له‌ دوکانیکی ئوتووکردندا شاگرد بوو «ئوتووی هه‌لمی چوارده‌ی ته‌ممووز». ئەو نیوه‌رۆیه، وه‌ستا ستاری ئوتووچی له‌ کاتی ئیشکردندا نه‌یزانیبوو ده‌ستی یوسف له‌سه‌ر زه‌مینه‌ی ئوتووکه‌ بووه، ئامبیری ئوتووی هه‌لمه‌که‌ی داگرتبووه‌ خواره‌وه و پشته‌ده‌ستی یوسف به‌کسه‌ر چۆزه‌ی لێ هه‌ستابوو.

ئەو سووتانه، به‌و ئوتوو گه‌رمه‌ گه‌وره‌یه، سه‌رله‌به‌ری چه‌رم و پیتستی پشته‌ده‌ستی یوسفی دارزاندبوو. ئەو نیوه‌رۆیه، یوسف له‌ باوه‌ش دایکی خۆی هه‌ر ده‌گه‌ریا و ده‌لایه‌وه.

– کویراییم دایه، ئیستاش هه‌ر ئەو نالینه‌ی له‌ گوێچکه‌مدا ده‌زنگیته‌وه.

دایکی یوسف، له‌وه‌سه‌ره‌ی بێ یوسفیدا، ئەم پشته‌ده‌ست سووتانه‌ی یوسفی بپه‌رکه‌وتبووه، هه‌ر شینی ده‌گه‌ریا و له‌ رووی خۆی ده‌دا: «به‌قوریانی بم. له‌ که‌س نه‌رۆیی، به‌خوا له‌ من رۆیی..»

– خه‌لکی هه‌ولێر، که‌س کچ و خوشک و ژنی خۆی ناهه‌ینیته‌ ده‌روه. ئیدی پیاو له‌م شاره‌دا ناچار ده‌بێ عاشقی هاوجنسی خۆی بێ.

– استغفرالله.. به‌عنی چۆن، دختۆر؟
– تو ئەمسه‌ر تا ئەوسه‌ری بازاری هه‌ولێر ته‌ی ده‌که‌ی، ژنیک یان کچیک نابینی.
– ئی..!؟

– ئەم شاره‌ گه‌وره‌یه‌ پیاویکی تیدا نه‌یه.. که‌ ژنه‌که‌ی خۆی یان کچه‌که‌ی خۆی به‌هه‌ینیته‌ ده‌روه‌ یان هه‌یچ نه‌بێ له‌گه‌ل خۆی به‌هه‌ینیته‌ ده‌روه.

مام قادری قه‌یاغفرۆش گوتی:

– ئنجا ئەمه‌ په‌یوه‌ندی به‌ مندالبازییه‌وه‌ چیه‌؟
دکتۆر زه‌که‌ریای کوری ئەحمه‌دئاغای دۆغره‌مه‌چی، که‌ تازه‌ دکتۆرای له‌ بواری نژداری هه‌ناو له‌ نه‌ندن هه‌ینابۆوه و عیاده‌یه‌کی پزیشکی له‌ نزیک ده‌رمانخانه‌ی شیمال کردبووه، به‌ مام قادری گوت:
– ئەم به‌زمه‌ی مندالبازی، له‌ هه‌ولێر، به‌ره‌نجامی ئەم دابرا‌نه‌ی جنسی نێر و مێیه‌ له‌ به‌کتری.
– چۆن؟

– کچ و کور ئەگه‌ر هه‌ر له‌ مندالییه‌وه‌ بتوانن به‌کتر بیه‌ین و چاویان به‌ به‌کتر بکه‌وی، یان هه‌یچ

مه‌لای مزگه‌وتی شیخی چۆلی بانگی نیوه‌رۆی ده‌دا. له‌که‌باخانه‌که‌ی «خالی‌د بیرتی» ، مام قه‌ره‌ی پینه‌دۆز، وه‌ستا ئه‌سکه‌نده‌ری بن‌دیان، له‌گه‌ل مام به‌کری بیرچی دانیشتی‌بوون نانی نیوه‌رۆیان ده‌خوارد. له‌ته‌نیشتی‌شیا‌نه‌وه، عه‌بد گول‌باع، برای مه‌ولوود مندالباز، دانیشتی‌بوو ئه‌ویش نانی ده‌خوارد. گۆرانیه‌که‌ی فازل عه‌واد له‌ته‌له‌فزیۆنه ره‌ش و سپیه‌که‌وه داده‌پژایه‌ ناو ته‌قه ته‌قی قاپ و که‌وچک و قسه‌کانیا‌نه‌وه: « لا خه‌به‌ر لا چه‌فیه‌ لا حامز حلوو لا شه‌ریه‌ت. »

- مه‌ولوود باش خۆی قوتار کرد، کاک عه‌بد!
- ده‌لین «رایکردوه بو مووسل»؟
- به‌خوا، له‌ بنی دنیا‌ش بی، هه‌ر ده‌یدۆز نه‌وه.
- باشه، ئه‌م برا به‌ده‌خته‌ت بوچی ئه‌م به‌زمه‌ی ته‌رک ناکا.. کاک عه‌بد؟
- چی لیبکه‌م؟ چه‌ندی پیتی ده‌لین. فایده‌ی نیه.
- جارێکیان گوتیوی «پیاو له‌ ژن بووه، چۆن ده‌بی به‌ لای ژندا بچیته‌وه؟».
- وه‌ستا ئه‌سکه‌نده‌ری بن‌دیان گوتی:
- لا حول و لا قوه‌ الا بالله...

رۆژی چوارشه‌مه، یاسینی برای یوسف، دیسان، له‌ناکا، هه‌ستی به‌ چاوشکاوییه‌کی توند ده‌کرد: رووی نه‌ده‌هات بچیته‌ مه‌کته‌ب. نه‌چوه مه‌کته‌ب: تا نیوه‌رۆ له‌ چایخانه‌که‌ی مام عیدۆی ئه‌وه‌ری گه‌ره‌که‌که‌ی خۆیان، به‌دیار سه‌ما و گۆرانیه‌کانی «حمديه صالح و بناتها» مایه‌وه.. نه‌شیده‌زانی چی بکا!

جار به‌ جار، غه‌ریب غه‌ریب، غه‌مگینانه ته‌ماشایه‌کی مندال و می‌ردمندال و گه‌نجه‌ دۆمینه‌چی و ئه‌زنیف‌چییه‌کانی ده‌وری خۆی ده‌کرد، پاشان بی‌ه‌ووده، رووی ده‌کرده‌وه سه‌ما و گۆرانیه‌کانی حمديه صالح و بناتها..

یوسف ته‌مه‌نی پازده‌ سال بو، جوانکیله‌ و هیمن و ژیر. جوانیه‌که‌ی له‌ دایکییه‌وه، هیمنیه‌که‌ی له‌ باوکییه‌وه، ژیرییه‌که‌یشی له‌ سروشتی خۆیه‌وه بو مابۆه.

سه‌باره‌ت به‌ نه‌داریی باوکی، یوسف سالیکی دره‌نگتر له‌ ته‌مه‌نی خۆی چوه به‌ر مه‌کته‌ب. کاتی خۆی، دایک و باوکی هه‌ر ئاگاشیان لی نه‌بوو که‌ یوسف کاتی چوونه مه‌کته‌بی هاتوه، قادر قیرۆی خالی ده‌ستی گرت و بردی له‌ قوتابخانه‌ قه‌یدی کرد.

یوسف تا ئه‌وکاته‌ی له‌ قوتابخانه‌ش ناوی تۆمارکرا، هه‌ر گوله‌به‌رۆژه و بنیشستی، به‌سه‌ر سنییه‌که‌وه، له‌ شه‌قامه‌کان ده‌فرۆشت.

مام جابیری باوکی، چه‌زی نه‌ده‌کرد یوسف کار بکات، ده‌یگوت «هه‌تا ماوم ده‌بی هه‌ر بو خۆم به‌ختیویان بکه‌م»، به‌لام دایکی، ده‌یگوت «نه‌ختیر، با کار بکات و فیتری کاسبی ببیت».

یوسف کاتی چوه به‌ر خۆیندن، ئه‌وه‌ی له‌ کۆل بووه‌وه که‌ له‌ به‌یانیه‌وه تا ئیواره‌ کار بکات. خالۆکه‌ی، بردی بو‌لای براده‌ریکی زینگره‌ری خۆی، له‌ لای ئه‌و کردی به‌ شاگرد.

نه‌بی ئه‌گه‌ر له‌ ته‌مه‌نی هه‌رزه‌کارییه‌وه بتوانن به‌کتر بناسن، ئه‌وا که‌لکه‌له‌ و هه‌وه‌س و ئاره‌زووی پیاو هیچ نه‌بی که‌میک داده‌مرکیته‌وه و له‌ هه‌مان کاتدا پیاو ئه‌وکاته‌ باش له‌وه تیده‌گات که‌ کچ به‌ مه‌خلووقیکی جوانتر و شایسته‌تر بو خوشه‌ویستی بزانی، له‌چاو کور.

مام قادری قه‌یماغفرۆش، سه‌ری له‌م قسانه‌ی دکتۆر زه‌که‌ریای کورێ «ئه‌حمه‌دئاغای دۆغره‌مه‌چی» سو‌رما‌بوو.

تواندنه وه و له حیمکردنی هه ندی پارچه زیڤ بوو .
 له ناکاو ، وهستا جهردیس بانگی کرد:
 - یوسف! وه ره برۆ کیلۆیهک ته ماته بکړه!
 له دهره وه باران دهباری ، یوسف به بهر بارانه که دا
 چوو ه ناو قه یسه ری ، کیلۆیهک ته ماته ی کړی و
 هاته وه ، دیتی: وهستا جهردیس و ژنه که پیکه وه
 چوونه ته ناو قوولایی دوکانه که وه و یه کتر
 هه لده پشپتون .
 - نه مه کیلۆیهک ته ماته ، وهستا!
 وهستا جهردیس گوتی:
 - چیه نه وه؟ تو ته ماته ت کړیوه؟
 - نه دی جه نابت نه تگوت «ته ماته»؟
 - نه خیر ، کورم ، من گوتم «بیبه ر» ، بچو دهی ،
 پاکه ، کیلۆیهک بیبه ر بکړه!
 له دهره وه باران دهباری . یوسف به بهر بارانه که دا
 دیسان گه رایه وه ناو قه یسه ری ، کیلۆیهک بیبه ری
 کړی و هاته وه . دیتی: دیسان وهستا جهردیس و
 ژنه که ، له باوهش یه کتر ، مه ژوولی یه کتر بوون:
 - فهرموو وهستا ، کیلۆیهک بیبه ر!
 وهستا جهردیس دیسان خوی لیبی توږه کرده وه:
 - چیه نه وه تو بیبه رت کړیوه ، که ره!

- ئەدى تۆنەتگوت «كىلۆيەك بېبەر»؟
- نەخېر، من گوتىم: «دەسكىك توور و دەسكىك
كەرەوز، كورې خۆم». زووبە، دەى..!
لە دەرەوۋە ھېشتا ھەر باران دەبارى، يووسف
دېسان گەرايەوۋە ناو قەيسەرى، دەسكىك توور و
دەسكىك كەرەوزى كرى و ھاتەوۋە، دېتى: ئەم جارە
دوكانەكەيان داخرايوو. ديار بوو ۋەستا جەردېس لە
دېوى ژوورەوۋەرا قەپەنگى دوكانەكەى پاكېشابوۋە
خوارەوۋە.

يووسف لەو رۆژە باراناوبېبەدا تا ئېوارە ھەر بېرى
لە ۋەستا جەردېس و ژنەكە دەكردەوۋە، پاشان لەناكاو
حەزى كرد چىرۆكەكە بوۋ باوكى بگېرېتەوۋە. باوكى
يووسف، دوۋاى بېستنى چىرۆكەكە، دەمودەست
پىپارى دا:

- جارىكى دېكە ناچېتەوۋە لای ئەم سەرسەرىبە.

دايكى گوتى: بو؟

باوكى گوتى: بوۋى بگېرەوۋە!

ئېتر، لەو رۆژەوۋە، ھەمىشە، دايكى، لەرېنگاى
خالۆكەيەوۋە، يووسفى دەبرد لە دوكانىك دەيكردە
شاگرد، باوكىشى، بەپېچەوانەى ئەو، دوۋاى

ماوه بهک، دهچوو له و دوکانه دهري دههينا.
شهويک، له ناو جي، دايکي يووسف به جابيري
گوت: «ئهمه چيه: من هه دهههوي ئهم منداله
فبيري پيشه بهک بيت، دايدنهيمه بهر کارتيک و تو
دوای ههفته بهک دهچي دهريدههيني؟».

جابير جه نازه پيش نه وهی دوکاني
ليفه دوررينه که ی بگوازته وه گه ره که که ی خويان له
ته براوه، چه ندين سال بوو له ناو بازاری گه وره
شاگرده په ره چي بوو. باش دهيزاني ناو بازاری گه وره
و قهيسهري کيبي تيدايه و چيبي تيدا دهکري! بهک
به بهک قهساب و زيرنگه و بهقال و کوتالفروش و
که بابچي و نه جار که کاني ناو قهيسهري و بازاری
گه وره ی ده ناسی. به بهلقیسی دايکي يووسفی
گوت:

- بهلقیس، تو بير له شتيک ده که يته وه و من بير
له شتيکی ديکه..

- تو بير له چي ده که يته وه؟

- من پياوی ناو بازارم و باشتر له توئه و پياوه
خویری و توريبانه ده ناسم که تو پیت وایه يووسف
له لایان فیری که بابچيتی و نه جاري ده بيت!

- من ده لیم به لکو ده ستوی سپی ده رنه چیت و بو

خۇزى فېرى پىشە يەك بېت!
جاپىر جەنازە دەيزانى لەناو بازار و چايخانى و
كووچە و كۆلانا ، بە ناوى شاگردىيە وە چى بە
مندال و مەزنان دەكرىت ، گوتى:
- بەلقىس ، تۆ تەماشاي بكة ! يوسف (بە
قوربانى بىم) تۆ دىوتە : دەلىيى بووكە شووشە يە ! دلەم
نايى لە ھەموو جىيەك بېتە شاگرد ! تىگە بىشتى !
- ئەدى چى بكا ؟
جاپىر بە تۈرە يىيە وە :
- يوسف جوانە .. جوانكىلە يە .
بەلقىس جەختىيى كرده وە :
- ئەدى ھەر بە كۆلانا ندا بسوورپتە وە ؛ خويىرى
دەرىچى ؟
- بۆ خويىرى دەردە چى ؟
- مندال تەگەر كارىك نەكا ، ناچارە ھەر بە
كۆلانا ندا بسوورپتە وە .
- با بېتە دوكان و بەردەستىيى خۆم بكا .
- ئەدى ياسىنت لەلا نىيە ؟
- با بە نۆرە بىن .
- دە كەواتە ، با يوسف لەلاى خۆت بى و ياسىن
شاگردى بكات !

جایبر جه ناز، له ناو جی، عاده تی بوو: کاتی زۆر
توورپه بووایه، دهیگوت: «عه ججا ایب!».
- ده باشه، دهی.

- یوسف جوانه، به لقیس. دلّم نایه له هیچ
شوتینیک بیته شاگرد و تهواو. کورده کهی حاجی
وه هاب چه خماخچیت به بیره چیان پی کردبوو؟
- پیاوه که، دهی! خۆت چۆنی به باش ده زانی،
ئه وه بکه!

- به فیلی ئه وهی که بیبهن ئوتوومبیلیکی پی
چاک بکه نه وه، بردبوویانه ناو زوورگه کانی
که ندیناوه، له وی تیر تیر ئیشی خویان له گه ل کردبوو
و هینا بوویانه وه. هه ره شهی ئه وه شیان لی کردبوو
که له لای کهس قسه نه کات دهنه دهیکوژن، تا وای
لیهات ورده ورده وهستا فیهته ره کهی خۆیشی پی
فیر بیوو. تا له کوتاییدا له ژیر وهستا کهی خۆیدا
گیرا و هه موو شتیکی بو پۆلیس و بو دایک و
باوکی خۆیشی گپرایه وه!

- وهیش، چ بیزه وه ریت، جایبر. دوور بی یاخوا.
خۆ کفرم نه کرد!

- ده بنوو، بنوو..!

- خه وم لی ناکه وی، جایبر.

برا گه وره که ی مه ولوود مندالباز، سه عد، له بانقی
رافدیننی هه ولپیر کاری ده کرد، پیساویکی شیک،
هه میشه گولتیکی زهردی له یه خه ی خۆی ده دا. له ناو
فه رمانبه ره کانی ئه ویدا، رۆژیک تووره بوو گوتی:
- نیوه ی ئه م هه ولپیره مندالبازن، که چی ته نیا
قسه به و برا به سته زمانه ی من ده لێن.. ده یانه وئ
ته نیا ئه و بگرن!

- نیوه ی ئه م هه ولپیره ..؟! کی مندالبازه؟!!

برا گه وره که ی مه ولوود مندالباز گوتی:

- ئه بوو سوفیانی باوکی معاویه ی یه که مین
خه لیفه ی ئه مه و بییه کان مندالباز نه بوو؟ ئه مین
کورپی هارونه ره شید؟ سولتان سه نجاری
سه لچووکی.. ئه مانه هه موویان مندالباز نه بوون؟!
الله ویردی، که فه رمانبه ریکی تورکمانی بانقی
رافیدین بوو، به چرپه، به فه رمانبه ره براده ره که ی
خۆی گوت:

- بیوگ قه رداشی، نۆزده جه مالسیوان دی!

- به بیرته ده مگوت: «یوسف جوانکیله یه، با
نه بیته شاگرد!

- به قوربانی بم،.. ئنجا خۆ له کاتی شاگردیدا
وای به سه ره نه هات؟! من ناردم بۆ فرنی، بچی
سه موونم بۆ بکری (هه ی به قوزه لقورتم بی!). ناردم
سه موونم بۆ بکری.. نه گه رایه وه..
به لقیس خان ده سته کرده وه گریانی شه وانه ی
خۆی..

مام قادری قه یماغفرۆش جاریکی دیکه ش
شاگرده که ی خۆی بانگ کرده وه لای خۆی. پیتی
گوت:

- وهره دانیسه، رۆسته م.

- به لئی.

- تو، ئه و به یانییه ی رۆژی پینجشه مه، به
هه مووی په نجا مه تر له رووداوه که وه دوور بوویت.
- ئی؟!!

- له نووکه وه بۆم بگیره وه، چۆن بوو؟!!

- گوی بگره، مام قادر!

- به لئی..

- تازه ماست و قه یماغ و شیر و سه رتوومان
پینگه یشته بوو، هیشتا سه رفه تاحم نه کردبوو، یه ک
موشته ریش چیه نه که وتبووه سه ر جاده. گهرد و
گولی به یانی بوو، له ناکا و هه ر هینده م زانی ژنیکی
عه با به سه ره نه عره ته یه کی کیشا و غاری دایه لای
من، گوتی:

- وه یش، وه یش.. استغفرالله.

ئنجا له دووای ئه و کورپیکی گهنج له پیش
فرنیبه که ی «مه لا چا و به کل» هاواری کرد:

- پۆلیس، پۆلیس.. خه لکینه!

کاتی گه یشته بهر ده رگای فرنیبه که، ده رگای
ژووره وهی دادرابووه. کوره گه نجه که گوتی:
- له ژووره وهن، له ژووره وه..
- کئی؟
- پیاو تیکه.. سواری مندالیک بووه.
گوتم: چیی لی ده کا؟!
گوتی: چی.. چیی لی ده کا؟! من به چاوی خوّم
دیم. ژنه که ش دیتیانی، بویه ئه و غاری دایه لای تو
و هاواری کرد: استغفرالله..
مام قادری قه یما غفرۆش لیبی پرسى:
- منداله که کراس و بیجامه یه کی خه تخه تی
نارنجیی له بهر بوو؟
- ده یگوت: «بیجامه که یم باش نه دیت، چونکه
بیجامه که ی هینا بووه خواری، به لام کراسیکی سپیی
له بهر بوو».
مام قادری قه یما غفرۆش پرسى:
- ئه و ژنه، منداله که ی ده ناسی؟!
- ده یگوت: «بیشی بینمه وه ناینا سمه وه. ژووره وه
تاریک بوو. نه متوانی باش بیانبینم کین؟! به لام
دهنگیان دههات، دیتیشمن: پیاو تیک بوو به سه ر
مندالیکه وه..». لیم پرسى:

قادر قیرو، خالی یوسف، بیست دیناری دایه
حه مید حه ربه، که شه لاتییه کی ناو گه راجی ته راره
بوو (سالانیکی زور بوو برادر بوون): بوئه وهی
بجیته مووسل و ههفته یه ک به دووای مه ولوود
مندالبازا بگه ری.

- نه تده زانی پیاوه که کییه؟ که سیکی چونه؟
- نه مده توانی پیاوه که بناسمه وه، به لام منداله که
دیاریوو جوانکیله یه کی مووزهره بوو.
- مووزهره بوو؟
- به لئی.
مام قادر گوتی:
- نه وه وه سفه ی نه وه کوره گه نجه کردوو یه تی، به
هیچ شیشه یه ک پی ناچن که نه وه منداله یوسفی
جابیر جه نازه بی!
- چون؟!
- کوره که ی مام جابیر مووزهره نیه. جگه
له مه ش، نه وه، مام جابیر و دایکی ده لئین «کراس و
بیجامه یه کی نارنجیی خه تخه تی له بهر بووه».
- نه خیر، نه وه ده یگوت: «نه وه کوره ی من بینیم،
مووزهره بوو، کراسیکی سپیی له بهر بوو».
مام قادر له روسته می شاگردی خوئی پرسی:
- ئی.. پاشان...؟
- پاشان ئیتر، نه وه بوو: ورده ورده خه لک
له بهر ده م فرنیسه که دا کویونه وه و پولیس هات،
چوونه ژووره وه.. که سی لی نه مابوو.
- که سی لی نه مابوو؟!

- كەسى لى نە مابوو .
- چۆن ؟!
- نازانم .
- پېشتر تۆ خۆت مندالەكە و پياوۋەكەت لە
ژوورەوۋە بېنى ؟!
- من نەمدىن ، كورە گەنجەكە و ژنەكە
بېنىبونىان .
- ئەدى باشە ، پياوۋەكە و مندالەكە چىيان لى
ھات ؟
- نازانم .
- چۆن ؟
- پۆلىس ھاتن سەروخوارى ناو فرىيەكە گەران ،
نەياندۆزىنەوۋە . پۆلىسەكان دەيانگوت : بەسەربانەوۋە
غاربان داوۋە .
- ئا . . ھا ! سەربانەوسەربان غاربان داوۋە .
- بەلى . ھەتا من گەيشتمە بەردەم فرىيەكە ،
ھېچ كامىكىيان لەوى نە مابوون .
مام قادر ، لەناكاو ، لە رۆستەمى شاگردى خۆى
پرسى :
- باشە ، رۆستەم ، تۆ ئەو بەيانىيە مەلا چاۋ بە
كلت دىت فرىيەكەى خۆى بكاتەوۋە ؟

ياسين به باوكى گوت: «خاله قادر بيست دينارى
داوته برادرىكى خوى: بوئه وهى بچيته موسل
به دوواى مه ولوود مندالبازدا بگه رى.

- نه خيتر.
- ئه دى كى هات فرنييه كهى كرده وه؟
رؤسته م گوتى:
- هه موو به يانييه ك كاتى من ديم قه په ننگى
دوكانه كهى خويمان هه لده ده مه وه، فرنييه كه ده مي كه
كراوته وه و كه وتوتته گر گه رى. نازانم كى دى هه موو
به يانييه ك ده يكاته وه.
مام قادر گوتى:
- لهو ده مه دا پؤليس چييان گوت؟
- سؤراغى خاوه نى فرنييه كه بان ده كرد.
- «مه لا چاو به كل»؟!
- به لى.
- چييان ده گوت؟
- ده يانگوت «له كوئيه؟ ده بى بيدوزينه وه!».
- ئه دى پاشان؟
- كاتى زانييان كه «مه لا چاو به كل» خاوه نى
فرنييه كه يه، گويم لى بوو به كيكيان گوتى «له وان هيه
ده ستى شاگرده كانى لهم كاردها هه بى».
- ئه دى خه لكه كه چييان ده گوت؟
- ئه وانيش هه ر ايان وابوو كه به كييك له
شاگرده كان بووه.

مام قادر گوتی:
 - پۆلیس نەچوونە سەریان؟
 - با. ئەو بەیانییە تا نیوەرۆ، دوو جاری دیکەش
 پۆلیس هاتنەو. چوونە سەریانیش. دیار بوو
 شوینپیتیان هەلەگرتن.
 مام قادر پرسى:
 - کورە گەنجە کە کۆ بوو؟
 - کام کورێ گەنج؟
 - ئەوەی لە پیتش فرنییە کە رووداوە کەى دیبوو.
 - دەیانگوت «کورێ معاون موفیدە» ئەوەی
 توولەسەگە کەى لە مالهەو راگرتوو.
 - ئەویشیان برد؟
 - کۆ؟
 - کورە گەنجە کەى معاون موفید؟
 - بەلێ، بردیان. گوتیان «ئیفادەمان بۆ بدە».
 ناونیشانی ژنە کەشیان وەرگرت و گوتیان «پاشان
 دێینەو بە شوین تۆدا».
 - هیچیان لە تۆ نەپرسی؟
 - با.
 - گوتت چی؟
 - چیم بۆ تۆ گێرایهوه، ئەمەشم بۆ ئەوان باس

ياسين ئىتوارە بە باوکی خۆی گوت:
 - بايه، تۆ دەزانی: برا گەورەکەى شىرۆ مەدفع
 لە ئىستخباراتە.
 - بەلێ.
 - دەلێن مەسئول شوعبەى ئەمنى مەخمورە.
 - دەزانم. گەوادىکی بەعسىی خوتپىيە. رائيىد
 نەعیم مووسلاوى. چىی گوتووہ؟
 - گوتووہ تى «ئەگەر مام جابىر شىرۆى برام
 بەرنەدات، کارتیک دەکەم کورەکەى دیکەيشى بە
 ھەمان دەرد بەن».
 - رائيىد نەعیم ئەمەى گوتووہ؟!
 - بەلێ.
 مام جابىر گوتى:
 - با گوو بخوا بۆ خۆى.

برا گەورەکەى مەولوود مندالباز، عەبىد گولباغ،
 ئەو ئىتوارە، لە نادى مەھەندسین لەسەر قومارکردن
 بوو، بەپەلە نامەىەکی بۆ مەولوودى براى نووسى و
 داىە دەست مامۆستامورسەلى برادەرى خۆى کە بۆ
 سبەينى دەچووہ پرسەى خزمىتىكى خۆى، کە لە
 قادسىيەى صدامدا «شەھىد» ببوو و تەرمەکەى
 گەرابۆوہ مووسل. عەبىد گولباغ لە نامەکەيدا داواى
 لە مەولوودى براى کردبوو کە بەھىچ شىوہىەک لە
 مووسل نەمىنیتەوہ و بچىت بۆ بەغدا: چونکە
 پۆلىس ئىستا پىيان زانیوہ کە ئەو لە مووسلە و..
 بەدووایدا دەگەرێن.

مام جابىرى باوکی یوسف بە عەقىد عەلىی
 گوت:
 - من بۆ خۆم دەچمە مووسل بەدووایدا دەگەرێم.
 - چۆن؟
 - خۆم و ياسىنى کورم دەچىن.
 عەقىد عەلى کەوتە ئامۆزگارى مام جابىر:
 - نەخىر. ئەمە ئىشى خۆمانە. لەم رۆژانە
 دەیدۆزىنەوہ. غەمتان نەبێ!
 - نەخىر.
 - چۆن؟
 - مەولوود مندالباز ئەو پىاوہ نىہ کە ئىمە بۆ
 خۆمان نەتوانىن بىدۆزىنەوہ.

کرد.
 - تۆھىچى دیکەت نەدیت؟
 - وەکو چى؟
 - مەلا چاو بە کل؟!
 - کاتر مپىر دەوروبەرى شەش و نىو دەبوو.
 پۆلىسەکان راپىچيان کردم بۆئەوہى مالەکەيان
 پىشان بدەم. لەگەل پۆلىسەکان چووم بۆ مالىان.
 - لە مالەوہ نەبوو؟
 - ژنە دراوسىکە دەىگوت: «ئەمرۆ پىنجشەھمەىە،
 بۆ قورئانخویندن چۆتە سەر قەبران».

باوکی یوسف، به قادر قیروزی خالی یوسفی
گوت:

- منیش پارهم دایه سه میری کوری مام خلیفه
دراوسیمان، بچینه مووسل و به دووایدا بگه ری!

قادر قیروزی گوتی:

- چاکت کرد! خویمان نهیدوزینه وه، پولیس
هیچمان بو ناکا.

یاسین له تیپی «سه بعه نیسان» ی گه ره کی ته براوه
یاریکه ری فوتبولین بوو، فانیله ی ژماره (۸) ی
له بهره کرد و هه میسه له «شو به یه مین» گه مه ی
ده کرد. هه مزه که نناس سه روکی تیپه که یان بوو،
ئاگاداری مه سه له ی یوسفی برای بوو. ئه و روژه
له ناو چایخانه که ی مام خدر خمچی، که باره گای
تیپی سه بعه نیسانی لی راخراوو، دلی ده دایه وه:
- یاسین، کوری خویم، ئیشاللا ئیتر یوسفی
برات له م روژانه ده دوزریتنه وه. توش ئیدی وهره وه و
دهست بکه وه ته دریبی خوتم.

یاسین، چاوشکاو، به لام بی ئه وه ی بهیلتی ئه م
چاوشکاو بیه ی خوئی وهدیاربخات، گوتی:
- نایه م. چیترا نایه مه ته دریب، کاک هه مزه.

- بوچی؟

- واز له توپانی دینم.

- به یه کجاری؟

- به لی.

- بوچی؟

- توپانیم ته رک کرد. ته واو.

- بوچی؟

- مه ژغولم. باوکم به ته نیایه و ده بی له گه لی بم.

مام قادری قه یماغفرۆش، له سه ر خوانی به یانیدا،
به ژنه که ی خوئی گوت:

- جابیر جه نازه، ئه من و ئیستیخباراتی به عس
کوره که یان رفاندوو. من دلنیم.

- ئه یه رو، به راستته؟!

- قورمساغه ی، ناویری بلتی «ئیه وه ی به عس
کوره که ی منتان رفاندوو»، ده یه وی تاوانه که بخاته
ئه ستوی مه لا چاو به کلی قه له ندر.

مام قادری قه یماغفرۆش خویشی لای ژنه که ی خوئی
نه بوایه، لای که سی دیکه نه یده ویرا ئه م قسه یه
بکا.

یاسین، نیوه شه و، خه ونیکی ناخویشی بینی:
دیسان کومه لیک خویری و تویری و مندالباز، به
هه موویان ده وره یان دابوو. ئه م جار ه یان تاهیر
ته سبیح، که مندالبازیکی گه ره که که ی خو یان بوو،
لیتی هاته پیشه وه و ده ستی راکیتشا، له ناو مندالباز
و خویرییه کاندای قوتاری کرد، ئنجا سواری
پاسکیلیکی کرد و پتی گوت:
- بچو چایخانه که ی عومه ر پاله وان، ئیستا
منیش دیمه ئه وی. راکه!
یاسین له و ده مه دا یوسفی برای خوئی ده بینی
هاواری ده کرد:

- یاسین، نه که ی سواری پاسکیله که ی تاهیر
ته سبیح بیت! فیلت لی ده کا، ده تبا! سواری
پاسکیله که ی نه بی! ده تبا! ده تبا! ته تکت ده کا!
نه که ی سواری پاسکیله که ی بی!

حه مید حه پیه، شه لالتیه که ی براده ری قادر
قیرۆی خالی یوسف، تازه له مووسل گه رابۆوه.
له ناو گه راجی ته یراوه، هیشتا نه گه یشتبوونه ناو
چایخانه که، له بهرده رگای چایخانه که به قادر
قیرۆی گوت:

- کوشتوویانه.
- کتییان کوشتووه؟!
- مه ولوود مندالبازیان کوشتووه.
- کتیی کوشتوویه تی؟
- نازانم.

قادر قیرۆی خالی یوسف لیتی پرسی:

- ئەمڕۆ گه رابیته وه؟
- هه ر ئەمڕۆش بیستم. گوتم: «به لکو زوو
ناگادارتان بکه مه وه».
- قادر قیرۆ ماوه یه ک داما، پاشان له دلێ خۆیدا
گوتی: «تۆ بلتی دهستی مام جابیری تیدا
نه بی؟!».

- به راسته؟
- به لتی، چونکه له دوکان، به تایبه تی له م
ماوه یه دا زۆر پتوبستی به من هه یه.

یاسین رۆیشت. کاتی پشتی کرده باره گای
تیپه که ی، قولپی گریانیکی به خور خه ریک بوو
قورگی دابگری: چونکه دهیزانی که جاریکی دیکه
ناتوانی «فانیله ژماره هه شته که ی جارانی» بکاته وه
به ر. ههستی ده کرد ئەمه مالتاواپی کردنه له هه موو
ئاوات و ئاره زوویه کی ئەم هه رته ی ژبانی خۆی.
حه یف!

یاسین ده رۆیشت و به بی فرمیستسک هۆن هۆن
ده گریا. خۆ به هه مان شیوه یوسفی برایشی، هه ر
سه باره ت به خۆری و تۆری و مندالبازان بوو که
نه یوانی - تا ناخرین رۆیش - فیری مه له کردن
بیت! فیری زۆر شتی پتوبست و جوانی دیکه ش..

سه میری کوری مام خه لیفه ی شه ربه تفرۆش، له
مالتی مام جابیر جه نازه ی باوکی یوسف
دانیشتبوو، هه ر چاره رتی مام جابیری ده کرد.
نه هاته وه. له کۆتاییدا، ته حه مۆلی نه ما، به دایکی
یوسفی گوت:

- پلکه به لقیس چیت لی بشارمه وه!
- بۆچی؟
- به مام جابیر بلتی: مه ولوود مندالباز کۆراوه.
- ئەیه رۆ، چۆن؟! کتیی کوشتویه تی؟
- نازانم. له مووسل کوشتوویانه. ئەوهنده ی پت
بلتی!

سه میری کوری مام خه لیفه که گه یشته لای
ده رگا، گوتی:

- به باوکی یوسف بلتی که ئەمڕۆ تازه له
مووسل گه رومه ته وه.

کاتی سه میری مام خه لیفه ده رگای داخست،
دایکی یوسف که میک داما، پاشان به ترسیکه وه
له دلێ خۆیدا گوتی: «تۆ بلتی دهستی جابیری تیدا
نه بی!».

مام قادری قه یماغفرۆش به رۆسته می شاگردی
خۆی گوت:

- دهستی مام جابیری تیدایه.
- بۆ ده یکوژی؟!
- چۆن بۆ ده یکوژی؟ بۆته وه ی حه یای خۆی
بکرتیه وه، کورم.
- ئنجا کتیی ده لتی که مه ولوود مندالباز ته تکه که ی
کردوه؟

- ئەدی بۆ غاری دا؟ بۆچی کۆرا؟!
- که واته «مه لا چاو به کل» یان بۆ گرتوه؟
مام قادری قه یماغفرۆش گوتی:
- له به رته وه ی تاوانه که له ناو فرنیسه که ی ته ودا
رووی داوه.

- ئەمه مانای وایه که مه ولوود مندالباز له ناو
فرنیسه که ی مه لا کاره که ی کردوه!

مام قادری قه یماغفرۆش داما، گوتی:
- ناخر منیش ئەمه م به لا وه سه یه ر: مه ولوود
مندالباز له ناو فرنیسه که ی «مه لا چاو به کل» ی
قوریه سه ر چی ده کا به م سه عات شه شی به یانیسه؟!
ئنجا پاشان گوتی: چی نه بوو ئەوتینده ر نه بی؟!
رۆسته م گوتی:

- باوهرې ناکه م.
 - باوهرې به چی ناکه ی؟
 رۆسته م پیکه نی، گوتی:
 - باوهرې به دوو شت ناکه م.
 - یه که م؟
 - که باوکی یووسف بچی مه ولوود مندالباز
 بکوژیت.
 - بۆ؟
 - چونکه باوکی یووسف باوهرې وایه که «مه لا
 چاو به کل» کاره که ی کردووه.
 - لای تو وا ده لئ؟
 - دووهم شتیش: مه ولوود مندالباز چون به بی
 ئیزنی خاوه ن فرن مندال ده هینیتته ناو فرنه وه بۆ
 کاریکې ئاوها؟!
 مام قادر له رۆسته م تووره بوو:
 - هه تیو، یه عنی تو بیت وایه که دهستی مه لاش
 له کاره که دا هه یه؟!
 - نا، استغفرالله.. به لام منیش له وه تی ناگه م:
 مه لا چاو به کل چون ئاگای له وه نه بووه که کاترمیر
 شه شی به یانی مندالبازیک بیت له ناو فرنییه که ی،
 خۆی بۆ مندالی خه لک دانوسینیت و ئه تکی

جایبر جه نازه چوه وه لای مه ریوانی کوری معاون موفید، نه و کوره گه نجهی که له گهل نه جیبه خانی مام هادی په ره شووت، له بهردهم فرنییه کهی «مه لا چاو به کل»، تاقه دوو که سیتک بوون به کهم جار و پیس هه موو که سیتک به سهر رووداوه که دا چوو بوون و هه موو شتیکیان دیبوو.

مام جایبر رووی له مه ریوانی معاون موفید کرد:
- کورم، من ده زانم پوولیس ئیفساده بیان لیت و هرگرتووه و نه وهی دیوته لای پوولیس باست کردوو.
به لام نه و به یانییهی رژی پینجشه مه، تو له نزیک رووداوه که وه بوویت. تکات لیتده کهم، مه ریوان گیان، له نوو که وه بوم بگیره وه، چون بوو؟!
- گوئی بگره، مام جایبر!
- به لئی..

- من بیجامه م له بهر کرد و له مال دهرهاتم بچم سه موون بکرم. نه و به یانییه، من به کهم کهس بووم گه بیستمه بهردهم فرنییه که. به کسهر له دووای منه وه به چند دهقیقه یه ک ژنیک هات: ژنی مام هادی په ره شووتی دراوسیتی خوتان. ئیمه هه ردوو کمان، من و خیزانه کهی مام هادی، له بهردهم فرنییه که راهه ستابووین بوئه وهی قه په نگه فرنییه که

یاسین، نه و ئیواره یه، به بهردهم هه مام موراددا ده گه پراپه وه مال، له ناکاو دیسان چاوی به عه ریف عیسا کهوت. به لام نه م جار هیان، یاسین له بهردهم هه مامه که دا که میتک ترسا: چونکه ته نیا بوون و که میتکیش دنیا تاریک داهاتبوو:

نه م عه ریف عیسا یه ئیواران له بهردهم هه مامه کاندرا ده وه ستیت و چاو ده گتیری. یاسین باش ده زانئ: مندالبازه و پیساویش ده خاته سهر خوی. زور سهیره!

یاسین له دلی خویدا گوتی: «عه ریف عیسا یه کی مندالباز له پوولیسخانه بیت و له مه سه لهی برای من بکولیته وه؟!».

یاسین پیس سهر بوو: پوولیس خوی مندالباز و دووده رکی بیت!

پوولیسیتی مندالبازی دووده رکی، بو خوی له ناو مه خفه ری پوولیس، دوسیهی منداله نه تک کراوه کان له ژوریکه وه بیاته ژوریتیکی تر، ته نانهت له وانه یه سه ره رشتیبی حوکمدان به سهر تا وانه که شدا بکات. زور سهیره!

بکات؟!

مام قادر له ناکاو پرسى:

- شاگرده کهی «مه لا چاو به کل» ئیفسادهی چیبی داوه؟

- دوپنئ نه ویشیان گرتووه؟

- نازانی ئیفسادهی چیبی داوه؟!

- تاگام لی نیه.

نه م پاش عه سهر، به لقیس خانی دایکی یووسف، له ژنیر دارمیتوه کهی ناوه راستی هه وشه که یان، چاروگه یه کی سپی به سه ره یه وه، ته سببیتکی سهد و یه ک قلی به دهسته وه، دانیشتیوو.. ده و رانده وریشی هه مووی ژنی گه ره ک: سه فیهت خانی مام خه لیفه ی شه ره تفرۆش، دایزه ویدادی ژنی مه لو خه نجه رچی، ئامینه دوندوک سووری ناتری هه مام شیفا، له گهل نه بله سه میره ی ژنی کاکل بنجووی دراوسیتیان.. هه موویان، ده تگوت له پرسه یه ک دانیشتیوون، دانیشتیوون و دلیان ده دایه وه.

به لقیس خان، دهستی چه پی له سه ره نه ژنووی جهیرانی خوشکی گه وره ی، به دهستی راستیشی له چوکی خوی ددها و ده لالیه وه:

- ویش.. باشه، هه ره هیچ نه بی: بگه ریتسه وه! هیچ نه بی بیگه ریتنه وه! یووسفی من له کوئیسه، خوایه؟ له چاوان کویر بم..

هه‌لبده‌نه‌وه و سه‌موومان بده‌نئ، له‌ناکاو
ده‌نگه‌ده‌نگیکمان له ژووره‌وه بیست. ژنه‌که ته‌ریق
بووه، گوتی «ئه‌یه‌رۆ»، پاشان هه‌ر خویشی،
دانه‌وییه‌وه و له‌ژیر قه‌په‌نگه‌که‌وه ته‌ماشایه‌کی
ژووره‌وه‌ی کرد. له‌ناکاو هه‌ر هینده‌م زانی ئه‌م
چاره‌یان ژنه‌که نه‌عه‌ته‌یه‌کی کیشا و به‌ استغفرالله
استغفرالله غاری دایه‌ سه‌ر جاده‌که!

منیش دوای ئه‌و به‌ هه‌مان شپوه ته‌ماشایه‌کی ژیر
قه‌په‌نگی فرنییه‌که‌م کرد، دیتم: پیاوێک سواری
مندالێک بووه و.. ته‌واو. ئیدی ویستم بچم
قه‌په‌نگی دوکانه‌که هه‌لبده‌مه‌وه. کاتێ قه‌په‌نگه‌که‌م
هه‌لبدایه‌وه، ئه‌وان یه‌کسه‌ر غاریاندا.

- غاریان دایه‌ کوێ؟

- غاریان دایه‌ سه‌ره‌وه. به‌ قالد‌رمه‌که‌دا
سه‌رکه‌وتن.

- ئی.. پاشان؟

- چومه‌ سه‌ر جاده‌که، هاوارم کرد: پۆلیس،
پۆلیس.. خه‌لکینه!

کاک رۆسته‌می شاگرده‌که‌ی مام قادری
قه‌یماغفرۆش یه‌که‌مین که‌س بوو به‌ته‌نگمه‌وه هات.
به‌لام کاتێ ئه‌و گه‌یشته‌ به‌ر ده‌رگای فرنییه‌که،

ئەوان رۆڭشتىبۇون. كاك رۆڭستەم فرىا نەكەوت هېچ
بېينى. بەلام من بە چاوى خۆم ھەموو شتېك دىت.
ژنەش دىتتېانى، بۆيە ئەو غارى داىبە لاي كاك
رۆڭستەم و ھاواری كورد.

مام جابىر لە مەريوانى پرسى:

- مندالەكە كراس و بېجامە يەكى خەتخەتى
نارنجىيى لەبەر بوو؟
- نەخېر، كراسىكى سېپى لەبەر بوو.

مام جابىر پرسى:

- كورپى خۆم.. باشە، تۆ يووسفى كورپى منت
نەدەناسى؟! ئايا ئەوئى تۆ دىتت كورپى من بوو؟
ئاخۆ بە يووسفى كورپى من دەچوو؟
- نازانم. من ئەو مندالە بشېنمەو نايئاسمەو.
ژوورەو تارىك بوو. نەمتوانى باش بېانېنم؛ بەلام
كراسىكى سېپى لەبەردابوو، نەك نارنجىيى
خەتخەت.

- نەتدەزانى پىاوەكە كېيە؟ كەسىكى چۆنە؟

- نەمدەتوانى پىاوەكە بناسمەو، بەلام مندالەكە
دىاربوو جوانكىلە يەكى مووزەرد بوو.

- مووزەرد بوو؟

- بەلى.

- کورم، ئەو وەسفەى تۆ دەیکەى، بە هیچ
شێوەیەک پێ ناچێ ئەو مندالە یوسفى من بێ!
- منیش، لە ئیفا دەکەى خۆمدا، هەرگیز نەموتوو
یوسفى کورى تۆم دیو. من شتى وام نەگوتوو.
- یوسفى کورى من موزەرد نیه، جگە لەمەش،
ئەو بە یانییه، یوسف کراس و بیجامهیهکی
نارنجی خەتخەتی لەبەر بوو.
- نەخیر، ئەو کورەى من بینیم، موزەرد بوو،
کراسکی سپی لەبەر بوو.
مەریوانى کورى معاون موفید بە مام جابیری
گوت:
- ئیو خۆتان لای پۆلیس گوتوتانە کە ئەمە
کورەکەى ئیو یه. من نەمگوتوو.
مام جابیر پرسى:
- باشە، کاک مەریوان، تۆ ئەو بە یانییه، یوسفى
کورى منت لە هیچ شوێنیک لەو ناوہ یان لەسەر
جادهکەى دەرەوہ نەدیت؟
- گوی بگرە، مام جابیر: من یەکمەین کەس بووم
گەیشتمە بەردەم فرنییهکە. کەسم لەو ناوہ نەدیت،
تەنیا مەگەر یوسف پیش من هاتبیت و من
نەمدیجی! بیگومان من هیوادارم ئەو نەبیت.

باوهریش ناکهم ئەو بیئت.
 - ئەدی ئەگەر ئەو نه بیئت، کوری من کوا؟ بۆ
 نه هاتهوه؟
 مهربوانی کوری معاون موفید ته ماشای خه فه تی
 سه رو خساری مام جاییری ده کرد، گوتی:
 - هه رکه ئیتر ورده ورده خه لک له به رده م
 فرنییه که دا کۆوونه وه و پۆلیس هات، چوونه
 ژووره وه.. ناو فرنییه که که سی لی نه مایوو.
 - تو پیشتر منداله که و پیاوه که ت له ژووره وه
 بینی؟
 - بینیم.
 - ئەدی باشه، چیمان لی هات؟
 - نازانم.
 - چۆن؟!
 - پۆلیس هاتن سه رو خواری ناو فرنییه که گه ران،
 نه یاندۆزینه وه. پۆلیسه کان ده یانگوت: به
 قالدومه که وه سه رکه وتوون. سه ربانه و سه ربان غاریان
 داوه.
 مام جاییر له ناکا و له مهربوانی معاون موفیدی
 پرسى:
 - کاک مهربوان، تو ئەو به یانییه مه لا چا و به

کلت دیت فرنییه که ی خۆی بکاته وه؟
 - نه خپږ.
 - ئه دى کى هاتبوو فرنییه که ی کردبو وه؟
 مه ربوان گوتى:
 - هه موو به يانبييه ک کاتى من ديم سه موون بکرم،
 فرنییه که ده ميته که کراوه ته وه و که وتوته گره گر. نازانم
 کى دى هه موو به يانبييه ک ده بکاته وه.
 مام جابير گوتى:
 - کاتى پولىس هاتن، چيبان گوت؟
 - سو راغى خاوه نى فرنییه که يان ده کرد.
 - مه لا چاو به کل؟
 - به لى.
 - چيبان گوت؟
 - ده يانگوت «له کوپيه؟ ده بى بيدوزينه وه!».
 - ئه دى پاشان؟
 - کاتى زانبييان که «مه لا چاو به کل» خاوه نى
 فرنییه که يه، گويم لى بوو به کيکيان گوتى «له وانه يه
 ده ستى شاگرده کانى له م کاره دا هه بى».
 - ئه دى خه لکه که چيبان ده گوت؟
 - ئه وانيش هه ر رايان وابوو که يه کيک له
 شاگرده کان بووه.

مام جابیر پرسى:
 - پۆليس نه چوونه سهريان؟
 - با چوونه سهريانيش. ديار بوو شوپنپييان
 هه لده گرتن.
 - كيبى ديكهش له گه ل پۆليس ه كان بوو؟
 - كاك رۆسته مى شاگردى مام قادر.
 - نه ويشيان برد؟
 - به لى، و ابزانم برديان. گوتيان «ئيفاده مان بو
 بده». ناو نيشانى ژنه كهى مام هادى
 په ره شوو تيشيان وه رگرت و گوتيان «پاشان ديينه وه
 به شوپن تودا».
 - هيچيان له تو نه پرسى؟
 - با.
 - گوتت چى؟
 - چيم بو تو گيپرايه وه، نه مه شم بو نه وان باس
 كرد. من ته نيا نه وه ندهم تاگا لى بوو.
 - تو هيچى ديكهت نه ديت؟
 - هيچى ديكهى وه كو چى؟
 - «مه لا چاو به كل»؟!
 - كاتر مپير ده و روبه رى شهش و نيو ده بوو.
 پۆليس ه كان كاك رۆسته مى شاگرده كهى مام قادر يان

راپینچ کرد بوئنه وهی مائی «مه لا چاو به کل» یان
پیشان بدا. کاک رۆستم له گه ل پۆلیسه کان چووبوو
بو مالیان.
- له مال بوو؟
- نازانم.

قادر قیروئی خالی یوسف دهیزانی مام جابیری
زاوای، لیتفه دروویه کی به له نگازه، دهستی کورته و
لهو ماوه یه دا پاره یه کی زۆری سه بارهت به بزربوونی
یوسف خه رج کردووه، چوو مهردانه هفتا دیناری
خسته دهست به لقیس خانی خوشکی و گوتی:
- به لقیس نهو بره پاره یه م لی قبول بکه!
به لقیس خان گوتی:
- جابیر قبولی ناکا، قیرو.
- چۆن؟
- لیم توو ره ده بی و ده شداته وه. وهری ناگری.
گوتی:
- باشه، قهیناکه؛ هه لیده گرم: ئیشاللا جه ژنی
داهاتوو بو یوسف به کورته ک و شه لواریکی تازه
دهدین.
به لقیس قیروئی برای ماچ کرد و چاوه کانی پر
بوون له فرمیسک:
- ئیشاللا.

دایزه ویدادی ژنی مه لو خه نجهرچی، به نه بله
سه میره ی ژنی کاکل بنجوی ده گوت:
- گۆزم کۆر ئۆلسن، یوسف نه گوزهل
ئوغلانیدی!
- ویش..
جهیرانی پووری یوسف، به م قسه یه، یه کسه ر
جهرگی بووه ئاو، به چمکی کراسه که ی
فرمیسکه کانی خۆی سپییه وه:
- «جوانی» سهرت ده خوا.. خوشکم.

مام قادری قه یماغفرۆش، له سه ر خوانی ئیواره
دانیشتبوو، به ژنه که ی خۆی گوت:
- ده لیتن پیاویک له گه ره کی باداوان، پیرئ
شهو، کوره که ی خۆی سه ر بریوه و چوویشه خۆی
ته سلیمی پۆلیس کردووه و گوتوویه تی «کاریکی
ئاوهام کردووه».
- استغفرالله، پیاوه که، چۆن؟ له سه رچی؟
مام قادری قه یماغفرۆش گوتی:
- کوره که ی قوونده ر بووه. له سه ر کاره که
گرتوویه تی و زانیویه تی چیی کردووه.
- هه ر سه ری بریوه؟!
- هه ر سه ری بریوه. سه ری کوره که ی خۆی بریوه.

عوسه کهر و تاهیر تهسبیح و جهمیل دۆخین، له چایخانهکهی «مام نیعمهتی کوتریان» که دهپروانییه بهرامبهر مزگهوتی شیخی چۆلی، بهدیار سهما و گۆرانسییهکانی سهمیره توفیقی تهلهفزیونه رهش و سپییهکهوه دانیشتبوون: گهمهی ئەزنیفیان دهکرد، دووکهلی جگههریان به با ددها و باسیان لهوه دهکرد که ههر یهکهیان بۆ یهکهمین جار کهی بوو تامی سمت و کهفهلی مندالیان کردوه. عوسه کهر گوتی:

- ئەوکات تهمنم ههژده سال بوو. راستییهکهی: ههستم دهکرد ئەم ژیانه حیزه شهپتی تونده لهنیوان خهلکی گهوره و خهلکی مندال. ههفتهی دوو سی رۆژان دهچووینه مهلهبهکهی کووران لهسه رینگای عهناکهوه بۆ فوتبولتین. بهبیرته عوسه؟ ههندی ئیوارهش ههر له چایخانهی ئەتلهسی خۆمان له خانهقا دادهنیشتین. خهلکی گهورهی وهک عهریف عیسا و سهلیم ساپرووخ و قادر قیسهکتیش بهردهوام مرخییان له مندالی وهک من و تو خۆش کردبوو. خوا خویان بوو کورپکی جوان بیته ناویانهوه و بیکهنه قلی خۆیان.

- توش ئیدی، مندالیکی جوان بووی.

یاسین، ئەو ئیوارهیه، بۆ تۆزینهوه له مهسهلهی یووسفی برای، لهناو مهخفهری تهپراوه، لهناکو دیسان چاوی به عهریف عیسا کهوت.

ئەو عهریف عیسا، یه زۆریه ئیواران له بهردهم دهراگی ههمام موراد رادهوستی و خهلک دهلین «مندالباز و پیساویش دهخاته سهه خۆی». زۆر سهیره! یاسین له دلی خۆیدا دهیگوت: «عهریف عیسا یهکی مندالباز له پۆلیسهخانه بیت و له مهسهلهی برای من بکوئیتهوه؟!». عهریف عیسا لپهه چ دهکا، خوییه! یاسین پیتی سههیر بوو: پۆلیس خۆی مندالباز و دوودهوهرکی بیت! یاسین پیتی سههیر بوو: پۆلیسیکی مندالبازی دوودهوهرکی دۆسیهه برا لاقهکراوهکهی لهه ژوورهی مهخفهروهه بیاته ئەو ژوورهی دیکه و تهناوت لهوانه یه سههیرهشتی حوکمدان بهسههرا تاوانه کهشدا بکات!.. سهیره!

بهلقیس خان دهلالایهوه و به فههمهخانی ژنی تۆپپال جهلال بهزازی دهگوت:

- له چاوان کوپرم، وهیش.. یووسف تیر بوئی مندالیی خۆی نهکرد. به باوکی دهگوت «بابه بچمه مهسههح؟» باوکی دهیگوت «مهسههح مندالبازی لپیه، کوپرم، نهچی!»؛ به باوکی دهگوت «بابه بچمه سینهما؟» باوکی دهیگوت «سینهما مندالبازی لپیه، کوپرم، نهچی!»؛ به باوکی دهگوت «بچمه مهلهبه؟» باوکی دهیگوت «مهلهبه مندالبازی لپیه، کوپرم، نهچی!»؛ به باوکی دهگوت «بابه بچم خۆم فیپری پاسکیل هاژووتن بکهه؟» باوکی دهیگوت «ناوپاسکیلچیان مندالبازی لپیه، نهچی، کوپرم!».. وهیش!.. ئەم ژیان و ئەم دنیا یه لهو یوسفه بهسته زمانه ی من ههرا بپوو، ئنجاش.. فههمهخانی ژنی تۆپپال جهلالی بهزازی لهگهه بهلقیس خان هۆن هۆن دهگریا:

- ولاتی ئیمه ئشتهه ناوهایه بهلقیس خان.. مندال له شاری ئیمه بۆیه فیپری هیج نابن. بهخوا مندالی منیش، باوکیان ناهیلتی له کونی ژوورهوه بیته دهروهه.

- ئىدى ژيان ئو زۆرانبازييهى نيتوان گهورهكان و منداللكان بوو: يان دهبووايه بيمه «قلىك» يانيش دهبووايه بيمه ريزى پياوان و خۆم قوتار بكمه.

تاھير تهسبيح گوتى:

- بيگومان چارهسەرى دووهم خۆشتر بوو.

ئنجا گوتى:

- منيش، دهزاني به كى دەستم پىي كرد؟

- به كى؟

- «نهجو».

- «نهجو نازدار»؟

ھەر سىكيان داiane قاقاي پيكيه نين.

- بهختت ھه بووه ھه غەددار.

- نهجو نازدار يه كهم قل بوو له ژيانمدا، بهلام شتى وا خۆش نابيته وه له ھه موو دنيا.

عوسه كەر ھه پ به يازيكي فرى دا، گوتى:

- نهجو پيشتر كۆنه چالى سەليم ساپووخيش بووه، گيانه.

- بهلام له ناو كچانت دانابا، فەرقت پيى نەدەكرد. ئنجا چه نديش خۆشى دەويستم!

- بهراستته؟

- ھه موو جار پيى دهگوتم «جه ميل، توئه گەر

دهستت بگاته کچیک، دلنیام واز له من دههینی. وا نیه؟». منیش ده مگوت «هه رگیز». دهیگوت «به خوا زۆر ده ترسم نه گهر کچیک یان ژنیکت دست بکهوی، واز له من بیتیت!». منیش له و کاتانه دا له دلێ خۆمدا ده مگوت «نجا کوانی له م شارهدا کچ له کوئی؟».

له م کاته دا تاهیر ته سبیح ویستی له نۆرهی خۆیدا قسه بکا، جه میل دۆخین ریی قسه ی گرت و گوتی:

- تو، هیچ قسه مه که!

له گه ل عوسه کهر دهستیان کرده پیکه نین؛ عوسه کهر گوتی:

- تو بابه لباب بو ت ماوه ته وه. ده رانین.

- نه وهی تو. ویراسییه.

یاسین، نه وه شه وه، خه ونیکی عه نتیکه ی دیت: یاسین بیووه فریشته یه ک و ده فیری. ههر به ئاسمانه وه باله کانی لیک ددها. تا ورده ورده گه یشته سه ر گه ره کی ته عجیل (نه وه گه ره که ی که هاوړپیکانی خۆی و مندالی دیکه ش، له بهر سه لیم سا رووخ نه یانده وپرا به شه وان ته نانه ت پینح ده قیقه ش چیه له مال بیتنه ده ره وه و پیاسه یه ک له ناو جاده بکه ن). چووه سه ر گه ره کی خانه قا (نه وه گه ره که ی که هاوړپیکانی خۆی، له بهر که ریم که رگی نه یانده وپرا ته نانه ت بو جار یکیش بچه سینه ما حه مرآ و فلیمیکی شه مشوون یان رینگۆ ته ماشا بکه ن). چووه سه ر گه ره کی ناو قه سران (نه وه گه ره که ی که هاوړپیکانی خۆی، له بهر عوسه کهر نه یانده وپرا بچه چایخانه یه ک دانیشن ده ستیک دو مینه بکه ن).

یاسین، ههر به ئاسمانه وه، له بهر ده رگای مالی ههر به کیک له هاوړپیکانی خۆی، باله کانی خۆی لیک ددها و یه ک یه ک له ده رگای مالی هه موویانی دا. هه موویانی بانگ کرد. هه موویانی کو کرده وه: له چایخانه که ی مام عیدۆی میردی ئیسپۆکی پووری خۆی، که عاده تی بوو ته نیا له وی بویری دانیشیت،

جه مال سیوان نامۆزای جابیر جه نازه بوو، له ناو چایخانه کانه له گه ل مندالبازه کانی گه ره کی ته براوه و خانه قا هه ل سوکه وتی زۆری هه بوو.

به لقیس خان، نه وه شه وه، که له گه ل مام جابیری میردی به دیار ته له قزیونه وه دانیشتبوون ته ماشای «صور من المعرکه» یان ده کرد، به نووزه یه کی برینداره وه به میرده کلۆله که ی خۆی گوت:

- جابیر بو ناچیتته لای جه مال سیوانی بنعامی خۆت و پرسباریک له نه ویش بکه ی؟

- پرسباری چیی لی بکه م؟

- چووزانم. نه وه له گه ل نه م خو پیری و توړبیانه زۆر هه لده ستی و داده نیستی. به لگو خه به ریکی له شتیک هه یه!

دانیشتن.

یاسین دەیدیت: سبحان الله، هاو پیکانیسی، له ناو چایخانه که دا، هه موویان وهک خوئی، بالیان لی پروابوو. تهنانهت پۆلیسه کانیس - که له بهردهرگا پاسه وانیتی ئهوانیان دهکرد، بالیان لی پروابوو.

له ناو چایخانه که، پیش ئه وهی یاسین دهست به قسان بکات، چهند فریشته یهک، بالدار، سمیل تۆپ، هاتن ده مانچه و فیشهگ و چهقۆ و دامرۆکس و قامه و خه نجهریان به سه یاسین و هاو پیکانی دابهش کرد. ئنجا یاسین ده یویست به رامبهریان بکه ویتته قسه و پیمان بلتی:

- برادران، ئیمه لیره کۆبووینه ته وه بوئه وهی دژی مندالبازه کان بجه نگین و له ناویان بیهین.

دیتی: برادره ریکی زۆر نزیکی خوئی، نه وزاد تیرۆگ (که شهو پیکیان باوکی ئه وه نه وزاده به تیرۆگ نه وزادی له ماله وه راو نابوو - بویه ناویان نابوو نه وزاد تیرۆگ) تیرۆگیکی دریتی ئه ستوور به دهسته وه، له ناوه راستی هه موو برادره کانی پاره ستابوو، گوتی:

- ئیمه نهک ته نیا مندالبازه کان، به لکو پیویسته

هه موو خه لکی گه وره (پیاوه کان) له ناو ببهین و بیانکوژین.

سه ربه ست، که پۆلی چواره می ناماده بی بوو و جار تکیان له ناو مه سبه حی ئیداره ی محه للی، شه فیق شه للاتی چوو بوو بیحامه که ی هینابوو خواره وه و ویستبووی رایکیشیتته ژوو ریکه وه و هه ر بۆیه ش له و رۆژه وه مه سبه حی ته رک کردبوو و نه ی توانیوو فیتری مه له بییت، به سه رسوپمانه وه گوئی:

- هه موو پیاوه کان؟! -

- به لئی هه موو پیاوه کان. چونکه هه موو خه لکی گه وره به رامبه ر ئیمه ی مندال تاوانبارن. هه موو خه لکی گه وره به رامبه ر چاره نووس و داهاتووی ئیمه ی مندال گونا هکار و به رپر سیارن.

کارزان له هه موویان بچوو کتر بوو، کورپه ده وه مه ندیککی گه ره کی ناوقه سران بوو، له ترسی حه مید هه ربه - که هه میشه له چایخانه که ی به رامبه ر خه لیل پاسکیلچی داده نیشته - هه رگیز نه ی ده و پیرا بچیتته لای خه لیل پاسکیلچی و پاسکیلک بۆ خووی به کری بگریت بۆئه وه ی خووی فیتری هاژۆتنی پاسکیل بکات، له نه وزاد تیروگی

پرسی:

- یه عنی باوکی خوښمان؟
- به لئی، باوکی خوښمان. مامه کافمان،
خاله کافمان، ته نانهت برا گه وره کانیشمان..
فه ره یدوون که تا ته وکاته ش هه ر باسی ده کرد
جه میل دؤخین و مه جید مزه لئی وازی لی ناهین،
گوتی:

- بوچی؟ خو ته وان مندالباز نین؟!

نه وزاد تیروگ گوتی:

- نه و پیاوانه، نه و گه ورانه (باوکمان، خالمان،
مامه کافمان..) نه وانه ی مندالباز نین، خه تای نه وانه
که ناتوانن نه و مندالبازانه مان له کول بکه نه وه.
خه تای نه وانه که ده مانخه نه ناو نه و مندالبازانه وه.
خه تای نه وانه که نایانه وی له ده ست نه و هه مسو
مندالبازانه بمانپاریتزن. نه و خه لکه گه ورانه ن که
بوونه ته هوی به دبه ختبی نیمه و دهرده سه ریبه کافمان.
سالار، کوره فه رمانبه ریک، ته مه نی پازده سال،
دوو جاران له ده ست که ریم که رگن غاری دابوو،
بوچوونه که ی نه وزاد تیروگی په سه ند کرد و گوتی:
- به لئی، هه مسو پیاوه گه وره کان، باوکه کافمان،
مامه کافمان، خاله کافمان.. چونکه نه وانن «که به و

بچووکی و بی تواناییه ی خوشمانه وه» دهماننیرن
 بچین له کارگه کاندای کاربکه یین، دهماننیرن له سه ر
 جاده کان، له ناو چایخانه کاندای گوله به روژه و بنیتشت
 بفرۆشین و بوئاغچیتی بکه یین، له دوکانی خویری و
 تویری و مندالبازه کاندای دهمانکه ن به شاگرد...
 روژانه و قازانجه کانیشمان بو خویان ده بخون.
 ئنجا «ئیبو» به هه مان شیوه په سه ندی
 بوچوونه کانی ئه وانی کرد و گوتی:
 - به لئی، ئه و خه لکه گه و رانه ن که بوونه ته هوی
 به دبه ختی ئیمه و دهرده سه ربیه کافمان.
 - به لئی، ئیمه پیوسته ئه م شوڕشه دژی هه موو
 پیاوه کان و گه و ره کان بکه یین، به لام پیوسته
 له سه ره تادا به مندالبازه کان ده ست پی بکه یین.
 فه ره ی دوون پرسى:
 - چۆن ده ست پی بکه یین؟
 - بیانکوژین.
 - تو له ی هه موو مندالیکی ئه تکراویان لی
 ده که ی نه وه.
 - تو له ی هه موو مندالیکی لاقه کراویان لی
 ده که ی نه وه.
 - ورگی هه موویان هه لده درین.

- هه موو شتتیکمان هه به: ده مانچه، فیشه گ ..
- به چه قو ..
- به خه نجهر ..
- به قامه ..
- له ماوهی بهک ههفته دا هه موریان له ناوده به بین.
- ئیتر ئه م شاره له مندالباز پاک ده بیته وه.
- ئیتر له مه و دووا به تاره زووی خو مان ده توانین
- بچینه سینه ماکان ..
- ئیتر له مه و دووا به و په یری سه ره به ستیی وه
- ده و یرین بچینه چایخانه کان ..
- ئیتر له مه و دووا ده توانین بی ترس تا
- نیوه شه ویش له دهر وه بمینینه وه ..
- ئیتر له مه و دووا شه و ژیاننی تیدا ده ژیتته وه؛
- هه موو ئیواره بهک ته نانه ت تا نیوه شه وانیش بازار و
- شه قامه کان زیره و شان ده بنه وه؛ ژیان به ناو شه ویشدا
- دهست پیده کاته وه ..
- ئیتر دنیا ده بیته دنیای پاکى مندالان ..
- ئیتر دنیا ده بیته دنیای خه لکی پاک و
- بیگوناخ و ساده ی وه کو خو مان.
- بژی مندال!
- بمری مندالباز!

له ناو چایخانه که، منداله کان، هه ره به که و
چه قۆیه ک یان ده مانچه به ک یان خه نجه ریک
به ده سته وه، هه موویان به که به دهنگ هاواریان
ده کرد:

- بژی مندال!
- بژی مندالباز!

له و هاتوها واره دا بوو، یاسین له خه ونه که ی
بیدار بووه وه. کاتی هه لسه یه وه، له سه ربانه
فینکه که ی مائی خو باندا عاره قه یه کی خه سته
کرد بوو. دلی ته پ ته پ لیبی ده دا. له ناکاو که ئاو ری
لای ده سته چه پی خو ی دایه وه، دیتی: باوکی، له ژیر
لیفه یه کی نه ستوردا هینکه هینکی پی که وتوو و
«مه ژغوله».. نه ژنۆی دایکی خویشی بینی:
رووت.. هه لده له رزی.

.. ئوف، یوسف، کویراییم دایه!
رۆژیک هاته وه مال، ده گریا، گوتی «دایه..».
گوتم: «گیانی دایه ی؟». گوتی: «نه مرۆ، دوو
ئیسستیخباراتی پیای حکومه ت له ناو جاده
پایانگرتم، داوای هه ویه یان لێ کردم. منیش هه ویه م
پێ نه بوو. گوتیان:
- لیش ما تشیل هه ویه؟
منیش گوتم: ئانی نسیت نه شیل هه ویه.
ره شه قوته که یان گالته می پیکرد، گوتی:
- نسیت تشیل هه ویه؟
گوتم: ئی. نسیت. بهس باکر نه شیل هه ویه.
نه منه که ی دیکه، نه سمه ریک کی قه له و بوو، گوتی:
- یه عنی باکر تشیل هه ویه؟
منیش گوتم: ئی.. باکر نه شیل.
ره شه قوته که، گوتی: تشیل؟
گوتم: ئی.. نه شیل.
ئه م جاره نه منه نه سمه ره قه له وه که دیسان لیمی
پرسییه وه:
- تشیل.. ها؟
گوتم: ئی.. نه شیل.
دیسان گوتی: تشیل؟

نزاری کوره پارچه له که ی مام قادری قه یماغفرۆش
که برادر و هاو زای یوسف بوو، نه و شه وه دیسان
خه ونیکی ناخۆشی دیتبوو: «خه لیل پاسکیلچی» و
«عوسه که ی» و «که ریم که ناس».. به هه ر
سپکیان، له ناو به سته که ی ژیر پردی سه یداوه،
په لکیشیان ده کرد و ده یانویست بیبه نه ناو
تاریکییه که. نزاریش هه ر هاواری ده کرد و کهس
نه ده گه یشته فریای. مام قادری قه یماغفرۆش دیسان
له گه ل هاوار و لالانه وه ی کوره که ی خو ی خه به ری
بوویه وه:
- لا حول و لا قوه الا بالله..

منیش نه مده زانی گالتهم پی ده کهن و پیم
 راده بویرن، گوتم:
 - ئی.. ئه شیل.
 پاشان نه مننه قه له وه که گوتی:
 - یه عنی ئینته تگدر تشیل؟
 گوتم: ئی.. ئه شیل.
 - تشیل؟
 - ئی، ئه شیل.
 ههردووکیان پیده که نین و نه مده زانی پیم
 راده بویرن.
 پاشان ره شه قوته که لیمی پرسی:
 - تجی مه عانا تشیل ئیلنا؟
 منیش گوتم: وین؟
 گوتی: نرووح. عدنا مه کان.
 منیش گوتم: وین نرووح؟
 گوتی: ئینته تشیل و ما عه لیک.
 کاتی ناوهای گوت، ئنجا تیگه یشتم. گوتم:
 - ئه نا باکر ئه شیل ههویه!
 که چی ره شه قوته که گوتی:
 - له عد ته عال ئینطینه نیچه و به عد ما نطلب
 ههویه مننه ک.

- لای عه قید عه لی دیمه وه .
 - چیبی تازه هه یه ، کورم ؟
 یاسین گوتی :
 - شبرۆ مه دغه عیان بهرداوه .
 باوکی یوسف تووره بوو :
 - نه وه برا ئیستیخباراته خو تریبه که یه تی !
 ئنجا دهستی دایه کورتهک و شالواره که ی ، خو ی
 کوکرده وه بچیتته مه خفه ری ته پراوه :
 - چۆن ده بی به ریدری ؟! نه دی نابی بزانی نه م
 منداله به سته زمانه ی ئیمه له کو ییه و کی
 رفاندوویه تی ؟

حاکم بیوار ، له ژیر چاویلکه نه ستوره که یه وه ،
 بیده نگ ، له دۆسیه ی مه ولوود مندالباز ورد
 ده بووه . له نا کاو ، گوتی :
 - دهک نه عله تت لیده ، زه لام !
 محامی کاکل ، که پاریزه ری کیشه ی مه ولوود
 مندالباز بوو ، گوتی :
 - شه بتانیش دهستی لی شۆردووه ، جه نابی
 حاکم .
 حاکم بیوار گوتی :
 - مام جابیری باوکی یوسف هه قیه تی که
 گومانی چۆته سه ره نه م خوانه ناسه .
 محامی کاکل به نیمچه ته وسیتکه وه گوتی :
 - نه دی که واته بوچی له هه مان کاتیشدا شکاتی
 له «مه لا چاو به کل» کردووه ؟
 - پیم وابی به دبه ختییه که ی «مه لا چاو به کل»
 له وه دایه که شوینی تاوانه که هی نه وه : کاره ساته که
 له ناو فرنییه که ی نه ودا رووی داوه . نه گینا «مه لا
 چاو به کل» هینده جینگه ی گومان نیه ...
 - ئیمه ی مافه ره ره ، که وره م ، هه میسه به
 شتیکی راستی ده زانی بیرسین : «بوچی ؟» .
 حاکم بیوار پیی خوش بوو که محامی کاکلیکی

منیش خۆم وا پیشان دا که عه ره بییه که باش
 تینه گه یشتووم . گوتم :
 - باکر نه نطیکوم هه ویه . باکر نه شیل هه ویه .
 که چی نه سمه ره که گوتی :
 - لا . لا . ئینطینا نیجه و ما نرید هه ویه ...
 کو تریاییم دایه ، یوسف ! ده یگوت :
 - ده ترسام غار بدهم . ده ترسام نه گه ر غار بدهم
 ته ققه م لی بکه ن !
 ناخریش هه ر غاری دابوو . کاتی غاریشی دابوو ،
 دووای که وتبوون . کاتی گه یشته ماله وه ، هینکه
 هینکی پیکه وتبوو . هه ر ده گریا . بو شه وه که ی ، له
 خه ونیشدا هه ر هاواری ده کرد و ده گریا . نه و ماوه یه
 به رده وام له خه و خه به ری ده بووه و پیی ده گوتم :
 «دایه ، ده ترسیم ...» . ده یگوت : «نا ، کوری خۆم . له
 چی ده ترسیی ؟» . ده یگوت : «له وه ده ترسیم بیی
 مبه ن» . ده یگوت : «نا ، کوری خۆم . کی ده تبا ؟» .
 ده یگوت : «با .. ده مبه ن ، ناگه ر پیمه وه ...» .
 ئۆف ، یوسف گیان ، یوسفی من .. جه رگه که م ..
 کو تریاییم دایه .. قسه که ی خۆت راست ده رچوو :
 چوویته ده ره وه و نه گه رایتته وه .. کو تریا بم !

مام قادری قه یما غفرۆش نه و نیوه رۆیه خه ریک بوو
 له داخان شیت بیی ، له سه ر خوانی نیوه رۆ به ژنه که ی
 خو ی گوت :
 - مه ولوود مندالباز له مووسل کوژراوه .. شبرۆ
 مه دغه به واسیته ی برا ئیستیخباراته که ی به رداوه
 .. وه لحاصل قوره که بو «مه لا چاو به کل» ی
 به سته زمان خه ست بوته وه .
 ژنه که ی ، هه موو جارێک له م کاتانه دا ، ته نییا
 هینده ی پی ده کرا بلتی :
 - وه یش .. !
 مام قادر به نه سپایی رووی کرده وه ژنه که ی :
 - نه م حزبی به عسه ویرانی کردین . به خوا حزبی
 به عس ده یه وی ئا برووی مه لا کانیشمان بسا . هه ر
 خوشیانن یوسفی کوره که ی جابیریان رفاندووه .
 نه من مردوو ، نه تو زیندوو ! هه ر ده رده که وی .

گنج له دانیشتنیکی ئاوها خوْمانه شدا هه ر شیوازه
 په سمی و پر حورمه ته که ی خۆی ده پارێزێ، گوتی:
 - ئه مه تا یه کینک له به لگه کان: مه ولوود مندالباز
 ته نیا له ماوه ی ده سالی رابردوودا زیاتر له هه ژده
 حاله تی هاوشیوه ی هه یه .
 محامی کاکل گوتی:
 - گه وره م، که واته ، بی تاوانه .
 - کێ؟
 - مه ولوود مندالباز.
 - چۆن؟
 - چونکه ئه م مه ولووده ی که ناوی به «مندالباز»
 رۆیشتووه ، هه تا ئه م ده قیقه یه ش جارێ هیشتا
 هیچی له سه ر نه سه لماوه .
 - کاک کاکل، وایزانم تو به بی هیج به لگه یه ک
 به رگری له م تاوانبار ده که یه ت.
 - جه نابی حاکم، تو خوْشت ده زانی: ره وا نیه
 ئیمه بچین له سه ر بنچینه ی تاوانه کانی رابردووی
 «تاوانبار» حوکم له سه ر کیشه یه کی تازه ی بده یین که
 ئه مرۆ هاتۆته به رده ستمان.
 - ئه و تاوانانه ی رابردوو، ئه وه تا ئه م دۆسیه
 گه وره یه ت دیوه .. ئه مه به شاهیدیکی باش حسیب

ده کړیت. مه گهر توو خوشت نهمه نازانی؟ سه بیرکه!
دووا این چه کایه تی نهم مه ولوود مندالبازه! هم موری
ههشت مانگ نابیی رووی داوه. تاوانبار له روژی
جهژندا دوکانی لگاوی داناوه. مندالیک له
لگاوه که دا خه لاتیکه بردوتهوه و داوای لی کردووه
خه لاته که ی بداتی. گوئی بگره ده یخوینمه وه:
(به منداله که ی گوتووه «خه لاته که ی تو له
ماله وه یه». بردوویه تبه مالی خوی و لهوی ته تکی
کردووه. به زوره ملی ته عه دای لیکردووه...). تومه ز،
تو سه بیرکه! ته نانه ت پیشه یه کی که هه لیشی
بژاردووه بو پیاده کردنی «نهم نه خلاقه جوانه ی خوی»
سوودی لی وهرگرتووه: دوکانی لگاوی هه بووه!
- گه وردهم، یهک دونیا لگاوچی له م شاره ی نیمه
هه ن. به عنی هه موویان مندالبازن؟
- نه و شکایه تلینکراوه ی تو به رگری لی ده که یه
لگاوچی بووه... پیشه ی لگاوه که ی بو نهم مه به سته
به کاره ی ناوه.
- بو؟
- لگاو خوشتترین گه مه یه که مندال چه زی لی
ده که ن.
- به لگه چه که لگاوه که ی بو مه به سستیکی وا

به کارهیناوه؟

- به لگه ئاشکرایه: کاتێ مندالته کهه
«خه لاتته کهی» بردۆتهوه، پیتی گوتوووه: «وه ره بچینه
ماله وه خه لاتته کهت بدهمی».

- ئێ خۆ ئه م چاره لگاوی نه بووه؟

- کاک کاکل، تو بچۆ سه رجه م ئیفا ده و
گه واهیه کانی په یوه ندی دار به م کیشه به بخوینه وه،
ئنجا وه ره به رگری لێ بکه!

- چیی تازه ههیه؟

- به ستر پیترئ شاگرده کهی «مه لا چاو به کل» ی
فرنیچی دانی پیدا ناوه که مه ولوود مندالباز داوی
لیکردوووه که پیویسته ئه و به یانییه بو ماوه ی نیو
سه عاتییک فرنییه کهی بخاته خزمهت جه نابییه وه..

- ئاگام له مه ههیه، گه وره م. دوینی سی سه عات
زیاتر به توژینه وهی ئه م گه واهیه وه مه ژغول بووم.

- ئێ؟ ئه دی چۆن رات نه گۆراوه؟

- شاگردیک که پاره ی درابیتی بوئه وهی فرنی بو
مندالبازیک چۆل بکات؛ هه ر بو پاره کاری له مه ش
خراپتر ده کات.

- کاری له مه خراپتری وه ک چی؟

- گه واهی دانی به درۆ. ئه مه ی که ئیستا

کردوو به تى .
 - تو پيت وايه شاگرده كه درو دهكا ؟
 - به لى .
 حاكم بيتوار گوتى :
 - به لام تو تازه گوت «ئو پياوهى كه پارهى
 درابيتى بوئه وهى فرنى بو مندالبازىك چول
 بكات . . .» . ئه مه ماناى وايه كه تو باوه رت به مه
 هه به كه شاگرده كه فرنيبه كهى چول كردوو بوئه وهى
 مندالىكى تيدا ئه تك بكرت!
 - به لى . شاگرده كه ده شى ئه مهى كرد بيت .
 - ئه دى چى ده مينيتته وه ؟
 - شاگرده كه بو مه ولوود چولى نه كردوو ؟
 - ئه دى بو كى چول كردوو ؟
 - دياره بو خه لكى ديكهى چول كردوو .
 - بو «مه لا چاو به كل» ي چول كردوو ؟
 - نازانم . گرنگ : بو شكايه تليكراره كهى منى
 چول نه كردوو .
 حاكم بيتوار كه وته بير كردنه وه . له كو تا بييدا گوتى :
 - محامى نابى پشتيوانى له ناهق بكات .
 - مه به ستت چيه ، گه وره م ؟
 - تو له خوئت پرسسيوه : شكايه تليكراره كهى تو ،

تهنیا ههشت مانگ بهر له ئیستا، دووای لهسهه
سهلمانی ئهه تاوانه گهورهیهش چۆن و لهبهرچی ئازاد
کرا؟ کئی ئازادی کرد؟!

محامی کاکل بئ مننهت، بئ ئهوهی یهک
توزقالیش ههست به ویزدان سهغلهتی بکا، گوتی:
- مه بهستت ئهوهیه بلتی که مه ولوود مندالباز
په یه ندیی به ئیستیخباراتی به عسه وه ههیه و کاربان
له گه لدا دهکا..

- نه خیر..

- منیش دهزانم خزمیکی ههیه ئههین عامه و
هه موو جار به واسیته بهری دهدا، به لام من کارم
به مه وه نیه که پیشتر چی رووی داوه؛ من بهرگری
له کیشه یهک دهکهه که ئیستا له ئارادایه.

- باش.. به لام خو شاگردکهی «مه لا چاو به
کل» له ئیفا دهکهی خویدا گه واهیی داوه که
فرنیبه کهی بو مه ولوود مندالباز چۆل کردوه.

- من وهک گوتم: پیاو یک که بو پاره فرنی چۆل
بکات، ههه بو پاره ئامادهیی ئهوهی ده بئ که بیته
لای جه نابت سویندیش به درۆ بخوات.

حاکم بیوار به ته وارهتی باوهری به قسه کانی خو
هه بوو، گوتی:

- محامی کاکل، گوی بگره! یه کهم: شاگرده
فرنیچییه که بۆ پاره فرنیچییه کهی چۆل نه کردوو،
مه به ستم نه و یه پیاویکی به نه زاکهت دیاره و بۆ پاره
«گه وادیی» نه کردوو و هکو چۆن جه نابت پیت وایه!
به لکو له ترسان بووه.

- هه مان شته ..

- چۆن هه مان شته ؟

محامی کاکل جه ختییی کرده وه:

- ئیوه ده تانه وئ بیسه لمینن که مه ولوود به زۆر
فرنیچییه کهی به و شاگردهی مه لا چۆل کرده وه.

- به لئ، چونکه پیتی گوتوو: «ئه گهر چۆلی
نه کهی، ده تکوژم!». ئه مه ئیفادهی شاگرده
فرنیچییه کهیه.

محامی کاکل ویستی سوود له قسه کانی خودی
حاکم وهریگریت:

- که واته، ئه و شاگرده فرنیچییه ئه گهر وهک ئیوه
ده لئین له ترسان فرنیچییه کهی چۆل کرد پیت، خو
ئه مرۆش ههر ترسه کهی له سه ر ماوه: بیگومان،
له ترسان دیت ئه مرۆش ههر درتیه به کاره خراپه کهی
پیشووی ده داته وه: به درۆ شایه دی ده دات و سه ر له
هه مووشمان ده شیوینی.

- سەر له کهس ناشیوینتی. مهسه له که ئاشکرایه.
 - لای منیش ئاشکرایه.
 - تو ته نیسا ده توانی بهرگری له
 شکایه تلێکراوه کهت بکهیت، ناتوانیت په نجه له سەر
 تاوانباری راسته قینه دابنیت!
 - تو باش له بهرگرییه کهی من حالی بوو بته و
 ده شزانیته مه بهستم چیه، ته نانهت تا رادهیه ک
 باوه ریشته به راستبوونی قسه کانم ههیه.. به لام
 و ابزانم پتووستیته به چهند رۆژتکی دیکه ههیه بو
 ئهوهی به ته و اوتهی بیته سەر قه ناعه تی من.
 - قه ناعه تی تو ئه وهیه که...
 - من هه زده کهم سی شت بو به ریزتان روون
 بکه مه وه و به چاوی بایه خه وه له منی وه ربه گرن،
 جه نابی حاکم.
 - فهرمووا!
 - یه کهم: مندالێک له ناو فرنییه که ته تک کراوه،
 به لام ئه و منداله یووسفی کوری مام جابیر نه بووه،
 مندالێکی دیکه بووه.
 - چۆن؟
 - ئه و منداله ی له ناو فرنییه کهی «مه لا چاو به
 کل» دا ته تک کراوه، یووسفی کوری مام جابیر

نەبوو، مندالتيكى ديكە بوو.

- چۆن؟

- باش.

حاكم بيتوار، سەرسورماو، پرسى:

- يەنى لە يەك بەيانيدا، لە يەك كاتدا دوو

پرووداوى ھاوچوون پروويان داوھ؟

- لەوانە يە.

حاكم بيتوار بەم بۆچوونە تووشى لە ناکاويبەك

ھات، كاتى محامى كاكل گوتى:

- چونكە يووسفى كورى مام جابير لە ھەمان ئەو

بەيانىيەدا، لە ھەمان كاتدا، لە شويتىكى ديكە

بينراوھ.

- لە ئەمنى بەلدە؟

- من نازانم.

- شايدە و بەلگەت ھەيە؟

- لە دانىشتنى داھاتوومان ھەموو ئەو شايدە و

بەلگانە ئامادە دەبن.

- دووھم: شاگردەكە فرنييەكەى چۆل كردووھ بۆ

مندالبازيك، بەلام ئەو مندالبازيە مەولوودى

شكايەتلىكراوى من نەبووھ. كەسكى ديكە بووھ كە

فرنيى بۆ چۆل كراوھ.

حاکم بیوار هیندیک رارا و سه رلیشیاو، به
نیگه رانیبه وه گوتی:
- به لام شاگرده که دهلی: «بۆ مه ولوودم چۆل
کردوو».

- گه وره، من ده مه وی ئه مه ت تی بگه یه نم: بۆ
مه ولوودی چۆل نه کردوو. ئه مه یه خالی سه ره کیی
تیکنه گیشتنی من و تو!
- بۆ هه ر که سیکی چۆل کردییت، ئه و که سه
تاوانباره. بیگومان.
- شاگرده فرنیچییه که بۆ مه ولوودی چۆل
نه کردوو.

- که واته، به درۆ شایه دیی داوه.
- به لی. شاگرده فرنیچییه که پیاویکی ساخته چی
و درۆزنه. ته نانه ت من وای بۆ ده چم ئه و بۆ خویشی
هاوکار بووه و دهستی له تاوانه که دا هه یه: به جووته
کاره که بیان کردوو.

حاکم بیوار چاویلکه که ی له چا و داکنه و له سه ر
میته که ی دانا، به له هجه یه کی باوکانه رووی کرده
محامی کاکل:
- گیروگرفتی بنه ره تیبی ئیمه ئه وه یه: ئیفاده ی
منداله که مان نیه.

- گه وره، با شتر وایه بلئی «ئیفادهی منداله کان» چونکه وهک گوتم: ته نیا یهک مندال نین.

حاکم بیتوار سهری سوپ ما:

- توئه مپوڤ خه ریکه ته و او سهرم لی ده شیتوینیت!
- به لئی: دوو مندال له یهک به یانیدا، ههر یهکه و به جوژتیک..

- هیچیشیان دیار نین که ئیفاده مان بو بدن.

محامی کاکل پتیکه نی:

- گه وره، ههر چه ند ئه مه سر المهنه بیشه، به لام پیته ده لیم: یا، یه کتیک له م دوو منداله دیارن.
- کامه یان؟

- به رای تو کامه یان؟

- من ته نیا دۆسیه ی یوسفی کوری مام جابیرم ناگا لئییه و ئه ویش، ده زانم: ههر به دوو ایدا ده گه رین و تا ئیستنا نه یاندۆ زیوه ته وه. که واته ئه وهی دیکه یانه که دیاره.

- راستییه که ی: هیچیان دیار نین.

- چۆن؟

- چونکه ئه وهی دووه میش، باوکه که ی خوی، پیش چهند رۆژتیک سهری برپوه.

ياسين ماندوو بيوو، بيزاري و رقي گه يشتبووو ترۆپكېك. بيري دهكردهوه بچي به چهقۆبهك يان به قامهيهك شيرۆ مهدهفع بكوژي، بهلام گوماني ئهوهي ههيوو كه نهوهك دهستي مهولوود مندالباز يان «مهلا چاو به كل» له كارهكهدا ههبيت. واي به باشتر دهزاني كه جاري چهند رۆژيكي ديكهش ههر چاوهرې بكات تا توژينهوهي پۆليس و مهحكهمه دهگه نه ئه نجامييك: بزنان شيرۆ مهدهفع يان مهلا چاو به كل يان مهولوود مندالباز!؟

- باوكي خۆي، سهري برپوه؟
 - بهلي. كيشهكه، پيش ئهوهي چهند سهعاتيكي ديكه بگاته لاي جهنابت، لهلايهن منهوه راستهوخۆ ليني كوژدراوهتهوه و.. ئه نجامهكانيش دهردهكهون.
 - كهي؟
 - دووای ئهوهي دۆسيه ي مندالهكه ي ديكهشتان خویندهوه.
 - پهعني به رای تو: مهولوود مندالباز نيه ئهوهي يووسفي ئهتك كر دووه؟
 - نهخيتر.
 - ئهدي يووسف كوا؟ كي ئهوي لاقه كر دووه؟
 - ئهركي من تهنيا ئهويه بيسهلمينم: مهولوود مندالباز كاري بهسهر يووسفي مام جابيرهوه نهبووه.

ياسين، لهسهر نانخواردن، خهونه عهنتييكهكه ي خۆي - كه چۆن خۆي و ههموو مندالهكان، باليان لي پرواوه و ويستوو يانه شوړش بهسهر خهلكي گهورهدا بكهن - بو دايك و باوكي گيرايهوه. باوك بيدهنگ، بهلام دايكي، بهنهرميبهوه دهستي لهسهر چۆكي ياسين دانا و نامۆژگاريي كرد:
 - كوري خۆم، دووايه برۆ ئهه خهونه ناخۆشهت بو ئاو بگيترهوه!
 - بو كيني بگيترمهوه!
 - بو ئاو.
 ياسين سهري سوړ ما، پرسى: «بوچي بو ئاو؟!». دايكي گوتى:
 - ئه مه عادهته. ههر كهسيك خهونيكي خراب ببينيته، دهبي بچي بو ئاوي بگيترينهوه: بوئهوهي ئاو شته خراپهكاني ئهه خهونه بشواتهوه.
 ياسين، دووای بېركردنهوهيهك، گوتى:
 - دايه.. لهوانهشه بوئهوه بيت كه ئاو پهيامي ئهه خهونه ناخۆشه به ئاو خهلكدا بلاوبكاتهوه. وانيه؟

رۆسته مي شاگرد له مام قادري قهماغرۆشي پرسى:
 - دهلين شيرۆ مهدهفع بهردراوه؟!
 مام قادر گوتى:
 - ئهه بهردراوه و قهحپه دايكهكه ي ديكه له مووسل كوژراوه و...
 - ورده ورده قورهكه بو مهلاي بهسته زمان خهست دهبيتتهوه.
 مام قادري قهماغرۆش گوتى:
 - خوانهكا. خوا پشتي بي گوناهان بهرنا دا.
 - ئهري ئهه پياوه كييه، ناوي چيه؟ ئهوهي كورهكه ي خۆي كوشتووه؟
 مام قادر گوتى:
 - ئاخ ئهه بوو گوي كرده ئيشهكه.
 - ناوي چيه؟ كييه؟
 - مام شهريف، مام شهريفي چايچيي ناو گه راجه كۆنهكه.
 - دهلين خويسي خۆي تهسليم كر دۆته پۆليس؟
 - بهلي. بهلام دووای ئهوهي چۆته مووسل مهولوود مندالبازيشي سهر برپوه.. ئنجا.
 - خۆي داني پيدا ناوه كه مهولوود مندالبازي

یاسین وای لی هاتبوو پۆلیسی مه خفه‌ری
ته‌یراوه‌ی له‌پیش چاو که‌وتبوو: چونکه هه‌ر جارێکی
ده‌چووئه‌وه ئه‌وئ بۆ تۆژینه‌وه‌ی تازه‌تر و وه‌رگرتنی
خه‌به‌ریکی تازه له‌باره‌ی یوسفی برای، چاوی به
«عریف عیسای مندالباز» ده‌که‌وت.

ئێ باشه عریف عیسا پۆلیسه! چۆن پۆلیسیک
که به‌رپرسانی کیشه‌یه‌کی ئاوه‌ی، بۆ خۆی له‌پیش
ده‌رگای هه‌مام و سینه‌ماکاندا به‌دوای مندالاندا
بگه‌ریت و مندالبازی بکات، که‌چی له‌ مه‌خفه‌ری
پۆلیسیش بیت؟!؟

یاسین بی‌ری له‌مه‌ ده‌کرده‌وه و نه‌یده‌توانی تی
بگات! زۆر سه‌یره: پۆلیس خۆی مندالباز بیت؟!؟

کوشتوو؟

- به‌ئێ. چووئه‌ گوتوو یه‌تی «ئه‌و مه‌ه‌ولوود
مندالبازه‌ بووه‌ که‌ کوره‌که‌ی منی ته‌تک کردبوو».

پۆسته‌م گوتی:

- که‌واته‌ مه‌ه‌ولوود مندالبازیان به‌خۆراییی له
مه‌خفه‌ری پۆلیسی ته‌یراوه‌ ته‌وقیف کردبوو.

مام قادر گوتی: چۆن به‌خۆراییی؟

- مه‌به‌ستم: ده‌ستی مه‌ه‌ولوود مه‌ندالباز له
کاره‌که‌ی یوسفی کوری مام جابیردا نه‌بووه‌.

- به‌ئێ، به‌لام ئه‌و.. کوره‌که‌ی مام شه‌ریفی ته‌تک
کردبوو.

- له‌ خۆی به‌ شک بووه‌، بۆیه‌ زندانی شکاندبوو
و غاری دا‌بووه‌ مووسل.

مام قادر گوتی:

- عه‌م‌ری نه‌میتنی. هه‌ر له‌ ناو زینداندا بمایه‌ ته‌وه‌،
باشتر بوو.

مام شەریفی چایچی لەناو زیندانی سەرای هەولێر چاوەڕێی حوکمی خۆی دەکرد: موئەببەد، بیست ساڵ، نۆ ساڵ؟! نەبەدەزانی.

لەودیو شەشەکانی ژووری زیندانه‌وه به جابیر جه‌نازه‌ی باوکی یوسفی گوت:

- بەلێ، بەدووایدا چوومه مووسڵ. لە هۆتیلە دوو نەجمە‌که‌ی «دەوواسە» دا گرتم. شەو بوو. بە خشیپه لێی چوومه ژووره‌وه و سێزده چه‌قۆم لێی دا. پاشانیش، هەر لەسەر سیسه‌مه‌که‌ی خۆی، سەرم بری. گەوادی وا! ئەمیش و شێرۆ مەدفع و تاهیر تەسییح و کەریم کەرگێ و حەمید حەرپه و قادر قەنینه و هەموویان. هەموویان ئیستیخباتی بەعس و بەکرێگیروای حکومه‌تن. هەر بۆیه‌ش حکومه‌ت هیجیان لێ ناکا و لێیان ناپرسیته‌وه. پێوسیستی پێیان هه‌یه. بۆیه‌ش هەرچی تاوان و گوناح و دزی و حیزبیه‌کی ده‌یکەن، حکومه‌ت دوو رۆژان دەیانخاته ژووره‌وه و دووایه یه‌کسەر به‌ریان دەدا. من دەمی‌ک بوو دامنا‌بوو به‌م مرازه‌ی خۆم شاد بم. ئەوه‌تا. سێزده چه‌قۆم لێ دا و سه‌ریشم بری. ئیستاش بێ مننه‌تم: چیم لێ ده‌کەن، با بیکەن! گەوادی ئاوها. پیشتریش دوو جاری دیکه‌ رێگه‌ی

یاسین دوینی شەو له‌ خه‌ونیدا کابووسێکی بینی: لەناو چایخانه‌ی که‌وبازان، لەناوه‌پاستی قه‌یسهریبه‌که‌ی ناوبازار، به‌دیار شەره‌ که‌وتیکه‌وه‌ پاره‌ستابوو. له‌ناکاو «عوسه‌ که‌ر» باوه‌شی پێدا کرد و به‌به‌رچاوی ئەو هه‌موو پیاوه‌وه‌ی پاره‌ستابوون ته‌ماشای شەره‌که‌وه‌که‌یان ده‌کرد، یاسینی هاو‌پشته‌ ژێر خۆی و دۆخینی یاسینی کرده‌وه‌ و ده‌ستی له‌ناقه‌دی ئالاند و به‌ ده‌سته‌که‌ی دیکه‌یشی خه‌ریکی بوو.

یاسین هەر هاواری ده‌کرد و که‌س نه‌بوو گۆتی له‌ ده‌نگی بێت. له‌ناکاو یاسین تێگه‌یشت که‌ ده‌نگی هاوارکردنی، له‌ قورگیسه‌وه‌ ده‌رنایه‌ت. ناتوانی هاوار بکات: ئەمه‌ له‌کاتێکدا «عوسه‌ که‌ر» له‌دوواوه‌ به‌ته‌واوه‌تی خه‌ریکی بوو. کاری خۆی ده‌کرد. یاسین هەر هاواری ده‌کرد و ده‌نگی له‌ قورگ نه‌ده‌هاته‌ ده‌ره‌وه‌.

جابیر جه‌نازه‌ی باوکی یوسف ده‌یگوت «چۆن ده‌بێ شێرۆ مەدفعی خۆتێری ئاوها به‌ئاسانی و بێ تۆژینه‌وه‌ به‌ریدریت؟!». «؟».

جابیر جه‌نازه‌ بیری ده‌کرده‌وه‌، وه‌ک مام شەریفی چایچی گه‌راجه‌ کۆنه‌که‌، بچێ شێرۆ مەدفع بکوژێ، به‌لام گومانی ئەوه‌ی هه‌بوو که‌ نه‌وه‌ک ده‌ستی مه‌ولوود مندالباز، یان ده‌ستی «مه‌لا چاو به‌ کل» له‌ کاره‌که‌دا هه‌بێت. وای به‌ باشتەر ده‌زانی که‌ جارێ چه‌ند رۆژێکی دیکه‌ش چاوه‌رێ بکات تا تۆژینه‌وه‌ی پۆلیس و مه‌حکمه‌ ده‌گه‌نه‌ ئه‌نجامێک.

به كوره كه م گرتبوو .
 جابير جه نازه لیتی پرسی :
 - باشه ، تو كوره كه ی خوت ، كوره كه ی خوتت
 بوچی كوشت ؟ نه و گوناھی چی بوو !
 مام شریف گریا ، گوتی :
 - نه خلاقى تىك دابوو . متووی خوی كردبوو ..
 تهنانهت له گه لى دهچوو هه ماممیش .
 مام شریف نه يتوانی نه م قسانه ی خوی ته و او
 بكا :
 - من .. بهم .. دوو ايبه .. بو م .. ده ركه وت ..

جابير جه نازه له لایه ن توژینه وه ی مه حكه مه و
 پریاری پۆلیسه وه بو ی وه دیار كه وت كه مه ولوود
 مندالباز دهستی له كاره كه ی یوسفی كوری نه ودا
 نه بووه . له مه به ته و او هتی دلنیا بوو ، چونكه بو
 خویشی مهاجیه وه ستا شریفی چایچی كردبوو و
 له ده می مام شریف چایچی خزیه وه هه موو شتیکی
 بو روون ببوو وه .
 كه واته ئیستا دوو ئیحتیمال ماوه : یان نه وه تا
 شیرۆ مه دفه عه - كه یاسین زۆر گومانى لى ده كا - ،
 یانبش نه وه تا «مه لا چاو به كل» ی فرنیچییه :
 چونكه كاره كه له ناو فرنییه كه ی نه ودا رووی داوه .
 - ئاخیر ، ناشی دوو رووداو له یه ك ساتدا له ناو
 هه مان فرنیدا روویان دابى !
 مام جابیر ده بو یست له مه به ستی حاكم بیوار
 باشتتر حالى بییت ، گوتی :
 - یه عنى چۆن ؟
 - ئیستا ، نه و ا به دیار كه وت كه نه و منداله ی
 له ناو فرنییه كه ی «مه لا چاو به كل» دا ته عه ددای
 لى كراوه ، كوره كه ی تو نه بووه : كوره كه ی مام شریفی
 چایچی بووه .
 - ئى ..

عه قیله خانى ژنى مام قادری قه یما غفرۆش له مالى
 به لقیس خان دانیشتبوو ، دلى ده دایه وه و ده یگوت :
 - ویش .. چاوم كو تیر بى بو یوسف !
 به لقیس خان هه نسكى ده دا : «كچى به خوا
 مندالى ئیتمه ژبانیا ن لى حه رام كراوه ؛ كه گه وه
 ده بن .. كو تیراییم دایه .. هیچیا ن نابى بیگێر نه وه » .
 - به خوا نزاری منیش ، به لقیس خان ، باوكى
 ناهیتل له كونی ژوو وه به چیتته ده وه .
 - نه يتوانى فیری زێرنگه رى یان پیشه یه كى باش
 بییت ، باوكى ده یگوت «ناو بازا ر مندالبازى لییه» ؛
 نه يتوانى فیری مه له كردن بییت ، باوكى ده یگوت
 «مه سه ح مندالبازى لییه» ؛ نه يتوانى بیته لاعیب
 و بو خوی به چى تو یانئى بكات ، باوكى ده یگوت
 «مه له عه ب مندالبازى لییه» ..
 عه قیله خان له گه ل به لقیس خانى دایكى یوسف
 هۆن هۆن ده گریا :
 - چ بكه یین ، دایكم . بو یه مندالى ئیتمه تا
 گه وره ش ده بن ، له كه سه ابه ت زباتر هیچی دیکه
 نازانن چیه .. ! له هه موو خو شیبه ك مه حرووم ..

- ههروهه ها ئه مهش به ديار كهوت: مه ولوود
مندالباز بووه كه تاوانه كهى ناو فرنييه كهى كردووه.
جايير جه نازه گوتى:
- ئه دى كه كايه تى كورپه كهى من؟
- كورپه كهى تو وا پيئده چى هيچ په يوه ندييه كهى به و
رووداوانه وه نه بى كه له ناو فرنييه كه دا روويان داوه.
ئيسنا شته كان خه ريكن ورده ورده به كلا ده بنه وه.
- به لام يووسفى كورپى من ئه وا بو دووازده روژ
ده چى بى سه روشوئنه. داىكى ناردبووى بچى له و
فرنييه نه فره تليتكراوه سه موون بكرت..
حاکم بيتوار گوتى:
- به هه ر حال، هه موومان ده زانين: ئيمه به
توژينه وه له چاره نووسى كورپه كهى تو ده ستمان
پيكرد، كه چى گه يشتينه دۆزينه وه و ئه نجامى
كه كايه تىكى ديكه..
جايير جه نازه ديسان گوتى:
- كه كايه تى كورپه كهى من؟
حاکم بيتوار گوتى:
- بيگومان له ژير توژينه وه دايه و جارى هه ر لى
ده كولينه وه.
جايير جه نازه گه يشتبوه تينى و نه يده زانى چى

مام جابیری باوکی یوسف، ئەو عەسرە، چوو
مائی مام هادی پەرەشوتی دراوسیتی خۆیان.
نەجیبەخانی خیزانی مام هادی بەخیرها تئیک
گەرمی لیکرد و دەیزانی بۆ مەسەلە کورەگە
هاوتۆتە لایان. جابیر جەنازە گوتی:

- نەجیبەخان، خۆ من دەزانم جەنابت گەواهیی
خۆت لەلای پۆلیس داو و تەواو. . ناشمەوی لەمە
زیاتر بەم گەرفتە خۆمانەو لەمە زیاتر سەغڵەت
بکەم، بەلام هاتووم تەنیا بۆ پرسیاریک.

نەجیبەخانی هادی پەرەشوت رووبەکی
دراوسیتیانی گەش و هاوخمانەیی پیشان دا:

- ئەیرۆ، مام جابیر، ئەمە قسەیه تۆ دەیکە!
ئەمرکە!

جابیر جەنازە، گوتی: «خانم».

- بەلێ.

- جەنابت، ئەو بەیانییە رۆژی پینجشەممە،
بەسەر رووداوەکەدا چوو بوویت.

- ئێ؟

- تکایە لە نووکەو بەم بگێرەو، چۆن بوو؟

- گوی بگرە، مام جابیر!

- بەلێ..

دووای ناشتنی تەرمی مەولوود مندالباز لە
قەبرستانە کۆنەگەیی چراغ، پەرسەکیان هەر لە
گەرەکی تەیراوە لە مزگەوتی گوتی بۆ بەستبوو.

قادر قەیاغفرۆش، لە یەکیک لە رۆژانی
پەرسەکەدا، بەرپیککەوت جابیر جەنازەیی باوکی
یوسفی دیت. پیتی گوت:

- جابیر دیتت! ئەگەر من و تۆ بمرین، ئەو هەموو
ئەمین عام و بەرپەرسە حزبی و پیاوماقوولەیی
حکومەت دیتە پەرسەمان؟

- مام قادر خۆ من دەمزانی: ئەو گەووادە لە
ئێستێخبارات ئیشی دەکرد و بەکرێگیراوی بەعس
بوو. دەمزانی.

مام قادر گوتی:

- بەخوا ئەگەر شێرۆ مەدەعیش بمری، پەرسەیهکی
لەمە شکۆمەندتری بۆ دەگێرن. ئەمە پەرسەیی
وەزیرانە، باوکم، پەرسەیی مندالبازان کەیی ناوھا
بوو؟

بکا، وەک بیەوی پیتیانی بلێ «خۆم بەدووای
تۆلەسەندەووی خۆمدا دەچم»، گوتی:

- خیری پتوویە ئینشاللا.

بی خواحافیزی، چوو دەرهو.

شوکرۆک، ژنە سەرئۆزەگەیی حەمامی ژنانی
تەیراوە، ئەو رۆژە بۆ دلنەوایی هاتبوو لای پلکە
بەلقیس:

- پلکە بەلقیس.. بەخوا هەموو خەلک باسی
ئەو دەکەن: مندالەگەیی ناو ئەو فرییبە یوسفی تۆ
نەبوو.

- ئەدی؟!!

شوکرۆک، مێردەگەیی، کاتی خۆی لەگەڵ هەرەسی
شۆرشیی ۱۹۷۵، یەکسەلەف تووشی جەلتەیی دل
هاتبوو و لە مالهووە کەوتبوو، تەنانت یەک
تۆزقالبش چیه نەترسا بە راشکاویبەو بە پلکە
بەلقیس بلێت:

- کوری تۆ، بەعس رفاوندوویانە.

- کئی وا دلێ؟

- سوتندیان داوم ناوی ئەو کەسە نەدەم، بەلام ئەو
بەیانییە زوووی یوسف چوو سەموون بکری،
پیاوی بەعس و ئێستێخبارات هاتوون دەنیو
ترومیلتیکی خۆیان ناو و قەپاندوویانە.

- من وهک هه موو به یانییه که عه بام به سه ر خوّمدا
دادا و بچم له سه موونخانه که ی «مه لا چاو به کل»
سه موون بو منداله کان بکرم. بو به لقیس خانیشم
باس کرد. کاتی گه ی شتمه به ردهم سه موونخانه که،
ته نیسا کورپکی گه نج له پیش سه موونخانه که
وه ستابوو، کوره که ی موعاون موفید. به ردهم
سه موونخانه که له من و کوره که ی موعاون موفید
زیاتر که سی دیکه ی لی نه بوو. تازه گه رد و گولی
به یانی بوو، له ناکاو گویم له هینکه هینک و عه یب
نه بی ئاخ و ئوفیک بوو. سه ری خوّم دانوشتانده وه
خواره وه بو شوینی ده نگه ده نگه که، له ژیر قه په نگه چ
ببینم!؟ نه وه ی خوا پی ناخوش بی، نه وه م دیت!
ته یه رۆ، هه تره شم چوو. نه عه ره ته یه کم کیشا و غارم
دایه سه ر جاده که. استغفرالله. نه وه به که م جارم بوو
شتی ئاوها ببینم. له وه به ینه دا بوو، له دووای منه وه،
کوره که ی موعاون موفید له پیش فرنییه که ی «مه لا
چاو به کل» وه هاواری کرد:

- پۆلیس، پۆلیس.. خه لکینه!

کاتی له گه ل پۆلیس و خه لکه که هاته وه بهر
دهرگای فرنییه که، دهرگای ژووره وه ی فرنییه که
دادرا بووه. کوره که ی موعاون موفید هه ر دهیگوت:

- له ژووره وډن، له ژووره وه..
- کي؟
- پياويک.. له گهڼ منداليک.
- پوليسټيک له مني پرسى:
- توش بينيت؟
- گوتم: نا، به چاوى خوم ديم.
- مام جابير له نه جيبه خانى پرسى:
- منداله که کراس و بيجامه يه کي خه تخه تي نارنجيى له بهر بوو؟
- بيجامه که يم باش نه ديت، چونکه بيجامه که ي هيتا بووه خواري، به لام کراسيکي سپيى له بهر بوو.
- مام جابير ديسان پرسى:
- نهو منداله ت قهت له مه و بهر ديت بوو؟
- منداله که ت ده ناسي؟!
- بيشيبيتمه وه ناي ناسمه وه. ژووره وه تاريخ بوو.
- نه متواني باش بيانينم کين. به لام دهنگيان دهات، بينيشمن: پياويک بوو، له گهڼ منداليک.
- نه تده زاني پياوه که کي به؟ که سيکي چونه؟!
- نه متواني پياوه که بناسمه وه، به لام منداله که ديار بوو جوانکيله يه کي مووزهرد بوو.
- مووزهرد بوو؟

- به لئى .
 مام جابير گوتى :
 - نه و وسفهي جه نابت ده يكهى ، نه جيبه خان ، ، به
 هيچ شتو هيك پي ناچي كه نه و منداله يووسفي
 ئيمه بي !
 - ئى ، نا . . نا . خو من به به لئقيس خانيشم گوت .
 يووسفي ئيوه مووزهرد نيه ، جگه له مهش ، ئيوه
 ده لئين كه نه و به يانييه ، يووسف « كراس و
 بيجامه يه كي نارنجي خه تخه تي له بهر بووه » .
 نه خير ، نه و كورهي من بينيم ، مووزهرد بوو ، جگه
 له وهش كراسيكي سيبى له بهر بوو .
 مام جابير پرسى : « ئى ! پاشان . . . ؟ » .
 - پاشان ئيتر ، نه وه بوو : ورده ورده خه لك
 له بهر ده م فرنييه كه دا كو بوونه وه و پوليس هات . كاتي
 چوونه ژووره وه . . كه سي لي نه ما بوو .
 - چون ؟ !
 - نازانم .
 - تو پيشتر منداله كه و پياوه كه ت له ژووره وه
 بينى . ها ؟ !
 - به لئى . له ژير قه په نگه كه وه بينيمن .
 - نه دي باشه ، پياوه كه و منداله كه چيسان لي

هات؟

- نازانم.

- چۆن؟

- پۆلیس هاتن سەروخواری ناو فرنییه که گەران،
نەیاندرۆزینەو. پۆلیسه کان دەیانگوت: بەسەریانەو
غاربان داو.

- ئا.. ها! بە قالدەرمەو سەریانەوسەریان غاریان
داو.

- هەتا من گەیشتمەو بەردەم فرنییه که، هیچ
کامێکیان لەوێ نەما بوون.

مام جابیر لەناکاو لە نەجیبەخانی پرسى:

- نەجیبەخان، دەمەوێ ئەوێش بزانی: تۆ ئەو
بەیانیه «مەلا چاو بە کل» ت دیت فرنییه که ی خۆی
بکاتەو؟

- نەخێر.

- ئەدی کی هاتوو فرنییه که بکاتەو؟

- هەموو بەیانیه ک کاتی من دەگەیشتمە
بەردەرگا، فرنییه که دەمێک بوو کرابوو. ئیدی
نازانم ..

مام جابیر گوتى:

- لەو دەمەدا پۆلیس چیان گوت؟

- سۆراغى خاوهنى فرىبىه كەيان دەكرد .
- «مەلا چاۋ بە كل» ؟
- بەلى .
- چىيان دەگوت ؟
- دەيانگوت «لە كوتىپە ؟ دەپى بىدۆزىنە وە!» .
- ئەدى پاشان ؟
- كاتى زانىيان «مەلا چاۋ بە كل» خاوهنى
- فرىبىه كەپە ، گوتم لى بوو يە كىكيان گوتى «لە وانە يە
- دەستى شاگرده كەى لەم كارەدا ھەبى» .
- ئەدى خەلكە كە چىيان دەگوت ؟
- ئەوانىش ھەر رايان وابوو كە يە كىك لە
- شاگرده كان بوو .
- مام جابىر گوتى : «ھىچيان لە تۆ نە پىرسى ؟» .
- با .
- گوتت چى ؟
- چىم بو تۆ گىراپە وە ، ئەمەشم بو ئەوان باس
- كرد . من تەنيا ئە وەندەم ئاگا لى بوو .
- تۆ ھىچى دىكەت نە دىت ؟
- ھىچى وەك چۆن ؟
- «مەلا چاۋ بە كل» ؟!
- من لە وىم نەدى .

- باشه، ئەو بە يانبيە بۆچى خۆى پيشانى كەس
نەداوہ و هيچ كەس لەوتى نەبينيوہ؟
- مالم قەبرە، من ئەمە نازانم.
- پۆليسەكان چووبوونە مالىيان. لە مالمە وەش
نەبووہ.
لەكوٽاييدا، نەجيبەخان رووى كرده مام جابير و
دەيوست بە چرپەيەك پىيى بلتى:
- بەلام مام جابير، قسەيەكت پى دەلئيم، با لە
بەينى خوٽمان دەر نەچى!
- بەلتى، فەرموو!
- سوئندم بۆ دەخۆى كە باسى ناكەى لە دەمى
منەوہت نەبيستووہ؟
- سوئند بى بە گۆرى داىكم!
- ئەمەم بە بەلقيس خانيش نەگوتووہ، ها!
نەوتىرام.
- دلنيا بە! بىلتى!
- تەنيا بۆ هادىم باس كرووہ و تەواو! دوئىنى بۆم
باس كرد. ئەويش رازى بوو پىتى بلتىم، بۆيە پىتى
دەلئيم. مام جابير..
- بەلتى؟
- ئەو كورەى لەناو فرنييه كەى مە لا چاو بە كلدا

ئەتەك كراوه، كورې تۆنەبووه.

- چۆن؟

- لەبەرئەوهی من كە فرنییەكەم بەجێ هێشت و گەرئامەوه مال، لەسەر پێگەهێ گەرئانەوهی خۆم بۆ مالاوه، یووسفی كورې تۆم بیینی لەناو ئوتومبیلیتکی سپیدا بوو. سێ پیاویشی لەگەڵدا بوو.

- یووسفی كورې من؟!

- بەلێ. من یووسفی كورې تۆ باش دەناسمەوه. وهك كورې خۆم دەناسمەوه. یووسف بوو، لەناو ئوتومبیلیتکی سپیدا، لەگەڵ سێ پیاوی كەتەهێ رەشی ناشیرین. دەیانبرد..

- لەگەڵ سێ پیاو؟

- بەلێ. كورې تۆ خەلكی دیکە رفاوندوویانە. «مەلا چاو بە كل» بێ تاوانە.

- نەتزانێ ئهوه سێ پیاوه كێ بوون؟

- نازانم. من تەنیا ئەوهندەم دیت.

قادر قەیاغفرۆش بە رۆستەمی گوت:

- لێرەوه هەلتەك هەلتەك منیان دیسان بانگ كردۆتەوه.. چیم لێ بپرسن باشه؟! - چی؟

- وهلا.. «مەلا چاو بە كل» بۆچی ئهوه بەیانیه هاتبوووه مالی ئیوه؟ نەعلەت له ئەژداد و ئابانتان.. مندالبازەكان بە واسیتە و واسیتەكاری بەردهدهن، خەلكی وهكومان و «مەلا چاو بە كل» ی تێوه دەگلێن.

رۆستەم له خەلك بیستبووی كە مام قادر قەیاغفرۆشی وهستايشی، كاتی خۆی ماوهیهك مندالباز بووه. هیچ قسهی تیدا نهكرد، خۆی كر كرد.

عهقید عهلی، پلكه بهلقیسی بانگ كردبووه پۆلیسخانهی تهپراوه، لێی پرسیبوو:

- پلكه بهلقیس، یووسف كاتی چووه دەرەوه هیجی پێ بوو؟

پلكه بهلقیس یاسینی كورې خۆی لەگەڵ خۆی بردبوو، تاقتی قسهی نهماوو، بیزار، گوتی:

- هیجی وهك چۆن؟

- كتیپ و كاغەز و شتی وا..

- كورې من چوو بوو سه موونم بۆ بكری.

عهقید عهلی گوتی:

- دهرانم داده گیان، بهلام.. باشه، پرسیارێکی دیکهت لێ دهكهم و برۆ!

- فەرموو!

- تۆ هیج بینیسوته یووسف مەنشووراتی پیشمه رگه و بلاو كراوهی سیاسی له مالی خۆتانهوه بیاتە دەرەوه؟

پلكه بهلقیس زندهقی چوو:

- ئهیهرو، دهتانهوئ بلین «یوسف موخه ریب بووه»؟ دهتانهوئ ئەم جارە ئهوه بسەلمین كە كورې من لەگەڵ پیشمه رگه كاری كردوو؟

پلكه بهلقیس كاتی هاتهوه مال، ئەم قسانەهێ بۆ

«جهمال ستيوان» پياويكي زور به نه زاکهت، به لام دلي به مندالان ده کرايه وه و هميشه حهزي ده کرد له مه لعه ب و مه سبه ح و نه و شویتانه ی مندال و هه زه کار و گهنج توپانیتيان لی ده کرد بچی راه ستیت و ته ماشای چه ره و قاچ و قولیان بکات: زور عاشقی جوانیی کور و کالان بوو. بویه ش براده ره تورکمانه کانی خوئی که پیکه وه ئیواران له چایخانه ی «کوترسه لام» کوده بوونه وه ناویان نابوو «جهمال ستيوان».

جهمال ستيوان خزمی مام جابیری باوکی یوسف بوو: باوکیان ناموزای یه کتر بوو، به لام مام جابیر - سه یاره ت به و قسه یه ی به دو وایه وه بوو - حهزي نه ده کرد هیتند هاموشوی بکات و به خزمی بزانی. جهمال ستيوان دره نگ به کاره ساته که ی یوسفی زانیبوو: نه و ئیواره یه ده موده ست سه ردانیتی مام جابیری کرد و پئی گوت: «هه ر نه مریکیشته هه بیت له خزمه تم مامه گیان».

جابیر جه نازه ی میردی ده گتیراپیه وه و ده گریا، ده یگوت:
- که واته شوکری سه رشور راستی ده کرد. قورم به سه ر... وه یش...
- چیی ده گوت؟
- ده یگوت: «یوسفی کوری تو، به عس رفاندو و به تی. گیراوه».

مام قادری قه یماغرفوش، له غوده ی رۆژی هه یینی ده هاته ده ره وه، حاجی به دره دین جامچی دراوسیتیان بوو، پیکه وه ده گه رانه وه ماله وه، زور بیتهوودانه له مام قادری پرسى:
- ئیستا نه و مه ولوود مندالباز کوژرا، شیرۆ مه دغه عیشیان به ردا... هه ر «مه لا چاو به کل» له ژوره وه ماوه. مه سه له چیه؟! کاری حکومته زور سه یره. ها!
- نه دی نه وه دوو جاره بانگم ده که نه وه. بلتی چیم لی ده پرسن!
- چی؟
- ده لیتن مه لا چاو به کل بۆچی نه و به یانیسه زوه ی رۆژی پینج شه ممه «رای کردۆته» مالی ئیوه؟
- ئی، گوت چی؟
- گوتم چی؟ گوتم «مه لا چاو به کل» له هیچ شویتیکه وه رای نه کردۆته مالی من. «مه لا چاو به کل» ی به سته زمان کۆنه ها وریمه، چه ندین ساله ده یناسم. زۆریه ی به یانیانی پینج شه مووان که له قوربان خویندنی سه ر قه بران، له قه برستانی شیخ مه لا ره شیده وه ده گه ریته وه، دی قاولتی به یانی له مالی ئیمه ده کا.

«جه مال سټوان» هه مېشه قهره وټټيكي رهنگيني ده به ست و گولټيكي له به خه ي خوځي دده. يو دو مېنه و تاو له كردن له گه له ربا به كاني خوځي، له چايخانه ي كو ترسه لام، هه ندي جاريش له چايخانه كه ي مام سه دره ديني لويي افروځ داده نېشت.

نهم پاش عه سره، له گه له قادر قيروځي خالي يووسف، له چايخانه كه ي كو ترسه لام، پشتيان دابووه دوو كورسي و رووه و شه قامه ناپووره كه دانېشتېوون باسي مه سه له ي بي سه روشوټيبي يووسف يان ده كرد.

جه مال سټوان بنعامي مام جابير، قادر قيروځي كوره خه زووري مام جابير، هه ردووكيان خوځان به هاو خه مي مام جابير ده زاني:

- وه لا ئافه رين يو رائيد نه عيم، نه يه ي شت برا كه ي له دوو شه و زياتر له حه پسخانه مېنيته وه.

جه مال سټوان گوتي:

- تو پيت وايه شيرو مه دفعه ده ستې له مه سه له ي يووسف دا هه بي؟

- يووسف بي سه روشوټنه، نهمه ماناي وايه كه «ده ستېكي گوره تر» له كاره كه دا هه يه.

- به لام نهم ده سته گوره يه ش هه ر به بي هاو كاري شيرو مه دفعه نه بووه.

شيرو مه دفعه به سه ليم شه مو له ي كه نناس دا خه به ري يو مام جابيري باوكي يووسف نار دبوو: «مه لا چاو به كل» بووه كه يووسف كوري جه نابتې ته تك كر دووه، نهك من».

چيبي دي كه ي گوت؟

سه ليم شه مو له ي كه نناس گوتي:

- هه ر نه وه نده ي گوت و سه لامېشي لېت ده كرد، ده ي گوت: «من ملم له مووي باريكتره. با مام جابير بزاني: من بي تاوانم».

حاجي به دره دين جامچي گوتي:

- مام قادر شتېكت پي بلېم، باوهرم پي ده كه ي؟ به لي..

- برا گه وره كه ي «مه لا چاو به كل» شه ش مانگي كه چووه بوته پيشمه رگه، ده يانه وي به م تو مته ته ناوي «مه لا چاو به كل» و برا پيشمه رگه كه ي له لاي خه لك بزپنن.

مام قادر بي ري ده كر دووه، گوتي:

- راست ده كه ي!

پاشان گوتي:

- بو يه ش نه وه موو شير و رټوبيه بو نه وه به سته زمانه ده ينه وه.

- به بيرته: هه ر له سه ره تاوه هه ر خوځيان نه وه يان بلاو كر دووه كه «مه لا چاو به كل» له سه ر كاريكي ناو ها گيراوه!

- دایکی یوسف ده بگوت: «ئیسستیخبارات و ئەمنی بە عس رڤاندوو یانە».

- بە رای من: «مندالباز» قەپاندوو یانە. قادر قیرو گوتی:

- ئەری بە راست، ئەو خوێرییە، بۆچی پیتی دەلین «شیرۆ مەدفعە». ئەم مەدفعە عەمی بۆچی پیتو لکاوه؟ جەمال سێوان، هەر بە چریه، گوتی:

- ئەو کاتی خۆی، بووه جاشی حکوومەت و بە گژ پێشمەرگاندا چوو. پاشان نە عیمی برای کردی بە ئامبیر مەفرەزەیی جاشان: بۆ خۆی لە سەر مەدفعە ع بوو، بۆ ماوەی سێ مانگان هەر لە سەر مەدفعە ع مایهوه، لە چوار پینج شەرو شۆری زۆر گەوره لە مێرگەسۆر و ناوچەیی لۆلان کوشتاریکی زۆری پێشمەرگانی کرد. ئیستاش هەر معاشی جاشایه تی وەرده گریت و بە خۆی و بە براکەیی جاسووسی بۆ حکوومەت دەکەن.

- هەقیه تی پیتی دەلین «شیرۆ مەدفعە».

شیرۆ مەدفعە لە گەل قەلەکی خۆی، لە چابخانەکی بەرامبەر سینە ما سیروان، لە گەل تاهیر تەسبیح و قادر قەنینه دانیشتبوون پۆکەریان دەکرد. شیرۆ مەدفعە گوتی:

- مەلا چاو بە کلی مندالباز هەتا چوار سال پیتش ئەمپروش مندالی گەرەکی بە زۆری و زۆردارەکی دەبرده ناو فرنییه کەیی خۆیهوه، ئیستاش، لەو تەیی برا گەوره کەیی لە عەسکەری غاری داوه و چوو بۆتە پێشمەرگە، لیتمان بووه بە مەلا و دەچی قورئان لە سەر گۆزی مردوووان دەخوینێ. دەیهوئ بەم درۆ و دەلەسه یه رووی خۆی لە ناو خەلک سپی بکاتەوه.

کەریم کەرگئی پیکەنی، گوتی:

- وە لە حاصل تو ئەو چەند رۆژە لە ناو مەخفەری تەیراوه، باجی مەلا چاو بە کلت دایهوه.

قادر قەنینه بیللییه کەیی فری دایه سەر مێزە کە:

- گوتی مەدی! دەی.. سەرفیتره بوو، داتە «مەلا چاو بە کل».

کەریم کەرگئی گوتی:

- بەخوا ئەو گەوا دە کاتیشی پتی بەرەوا نابینرئ.

شیرۆ مەدفعە گوتی:

بەلقیس خانی دایکی یوسف، لە دوینپوه، لە ناکاو تایه کی قورسی گرتبوو: لە ناو جی کەوتبوو. مام جابیر داوای لە نەسرینی کچه پارچە لە کەیی خۆی کرد کە ئەم بەک - دوو رۆژە هەتا دایکی چاک دەبیتەوه نەچیتە مەکتەب و لە لای دایکی بیت.

یاسین له گهڼ یووسفی برای، وا راهاتیبون زوری ی
 پژوانی دوشه مووان پیکه وه بچنه مه سبه ح. نه مرؤ
 نه و تا دیسان دوشه مه یه و یوسف دیار نیه! یاسین
 له گهڼ کی بچته مه سبه ح؟
 نه مرؤ، نیستا، به تایبه تیش له م دهموده سته دا،
 یاسین به راستی غه ربیبی یوسفی برای خوی ده کرد.
 له ژوور سه ری دایکی دانیشتبوو، ههستی به
 ته نیایی و فیگار ییه کی پر سوئ ده کرد: هون هون
 ده گریا.

- له نهو زیاتر، قادر قه یاغفرؤش.. داخی زوری
 له دلما یه.
 - نهو چبی کردوه؟
 - له ناو خه لک وا بلاوی ده کاته وه که «مه لا چاو
 به کل» له سه ر کور دایه تی گیراوه.
 که ریم که رگی گوتی:
 - به لی، که توش له ژووره وه بووی، له ناو خه لک
 وای بلاو ده کرده وه که یوسفی کوری مام جابیر تو
 په ندت پتی داوه.
 - هه ر چو نیک بی، ده یانه وی تاوانی یوسف
 بخرنه پال تو.
 شیرؤ مه دفعه کور پکی فری دا و گوتی:
 - شهرت بی به «جه میل دؤخین» بلیم: کوره که ی
 نه ویش به په ندیک بیات، سه رشوری ناو هه موو
 مه جلیسیکی بکات.
 نه وزاد په مو، چوارده سالان، قلی شیرؤ مه دفعه،
 (که له ته نیش خوی وه داینیشاندبوو) گوتی:
 - ئنجا نه مه ی بو چیه؟ به رائید نه عیمی برات
 بلتی: فریتی بدنه زیندانی نه بووغریبه وه و ته واو.

قادر قه یاغفرؤش ده یوست به رؤسته می شاگردی
 خوی بلتی: «حزبی به عس ده یه وی به به ردیک سی
 چوله که بکوژی».
 نه گه ر مام قادر بو تراه ناوهای پی بلتی،
 شاگرده که یی ده یگوت: «چون؟».
 نه ویش ده یگوت:
 - ده یانه وی مه لا چاو به کل و برا پیشمه رگه که ی
 له پیش چاوی خه لک ریسوا بکن، ئنجا ده شبانه وی
 له حه پسخانه قسه له باره ی برا پیشمه رگه که ی
 ودریگرن، له هه مان کاتیشدا یوسفی کوری مام
 جابیر به ناوی بی نه خلاقیه وه بخرنه زیندانه وه.
 نه و کاته ش بیگومان شاگرده که ی ده پرسی:
 - یوسف بوچی ده خه نه زیندانه وه؟
 ئیدی نه و کاته مام قادر ناچار ده بو هه موو
 شتیک بدرکینیت و بلتی:
 - چونکه نه ویش گومانیان لیتی هه یه، گوایه
 له گه ل ریک خراوه کانی پیشمه رگه کارده کات و
 مه نشوورات له ناو شاردا بلاوده کاته وه.
 به لقیس خانی دایکی یوسف، دوینتی، بو
 عه قیله خانی ژنی مام قادر گیرا بو یه وه که بانگیان
 کردوه و پتیان گوتوه که یوسفی کوری،

جایبر جه نازه، خۆی و یاسینی کورپی، دووای
 ئه وهی پیتکه وه چونه مزگه وتی شیخی چۆلی:
 فاتیه چه یه کیان بۆ پرسه ی سه عۆی برای جه مال سیوان
 خوتند، ههر پیتکه وه به ره و چایخانه که ی مام
 سه دره دینی لویا فرۆش رۆشتن: ئه و جیبه ی که
 شیرۆ مه دفه ع و هاو پیکانی خوویان پیتوه گرتبوو
 تیتیدا دانیشن. مام جایبر چایه که ی تیک ددها، به
 شیرۆ مه دفه عی گوت:
 - تۆ چ به لگه یه کت هه یه که ده لیتی «مه لا چاو به
 کل» دهستی له م کاره دا هه یه ؟
 شیرۆ مه دفه ع گوتی:
 - مام جایبر، تۆ خوشت ده زانی: «مه لا چاو به
 کل» هه تا چهند سالییک پیش ئیستاش ههر
 مندالباز بوو، به هه مووی چهند سالییکه خۆی لیمان
 کردۆته مه لا. پاشان ئاشکرایه: رووداوه که له ناو
 فرنیبه که ی ئه ودا رووی داوه.
 مام جایبر گوتی:
 - ئه و منداله ی ناو فرنیبه که کوری من نه بووه.
 شیرۆ مه دفه ع گوتی:
 - تۆ بۆچی بیه ره وه ناکه یته وه که ههر دوو رووداو
 به یه که وه و له یه ک کاتدا روویان دابی؟

«جه مال سیوان» ناوی ئه کره م بوو، جایبی
 نامانه، له گه ل مام جایبری باوکی یوسف باوکیان
 نامۆزای یه کتر بوو. ماوه یه ک بوو ساردیبه ک
 له نیتوانیادا هه بوو، به لام ئه وه تا ئه مپۆ کاتی دیتی
 مام جایبر له گه ل یاسینی کوره گه وره که ی بۆ پرسه ی
 سه عۆی برای هاتوون، ههستی به دلدا نه وه و
 به خته وه ریبه کی زۆر کرد.
 جه مال سیوان به مام جایبری گوت: «پیتانه وه
 سه ربلند بووم، مامه».
 ئنجا گوتیشی:
 - به لیتن بی: که ته عزیبه که مان ته واو بیت،
 یوسف له بنی دنیا ش بیت.. بۆت ده دۆزمه وه».

مه نشووراتی به ناو شاردایا و کردۆته وه و بۆ
 پیشمه رگه کار ده کات.
 مام قادر چهندی ده یکرد و ده یکرد: نه یده و تیرا ئه م
 قسه به لای شاگرده که ی خۆی باس بکات.

- چۆن يه عنى؟
- يه عنى مه ولوود مندالباز مه ژغوولى كوپره كهى
وهستا شه ريفى چايچى بووييت و مه لا چاو به
كليش دهستى نابيته بينى نه و كوپره بهسته زمانه
تو!

مام جابير يه كسه ر كه وته بير كردنه وه بو نه وهى
باوهر به قسه كهى شيرۆ مه دفعه بكات. به هه مان
شيرۆ، ياسين، كه له ته نيشته باوكى دانيشت بوو:
به ترس و سامي كه وه ته ماشاي شيرۆ مه دفعه عى
ده كرد. مام جابير گوتى: يه عنى ريككه وتين؟

شيرۆ مه دفعه ع گوتى: به لى.
- هه ردوو كيان له ناو هه مان فرني دا؟
- به لى.

ئنج شيرۆ مه دفعه ع گوتى:

- چونكه تو بير بكه وه: «مه لا چاو به كل» نه و
به يانبيه، پوليس هه موو دنيايان له دوواى كردوه،
نه ياندوزيوه ته وه. نه و به يانبيه كه س نازانى له كوئ
بووه! به درۆى خوئى و به درۆى مام قادرى
قه يما غفروش كه نه و يش هه ر كاتى خوئى مندالباز
بووه و كوئنه هاو رپى خوئيه تى: گوايه نه و به يانبيه له
مالى مام قادرى قه يما غفروش بووه. باشه، پيم بلئ:

«مه لا چاو به کل» بهو به یانییه زووه له مائی مام
قادر چی دهکا؟! مه عقووله خه لک به یانییان
کاتر میتر شه شی به یانی بچی سهردانی ماله
براده ریکی خوی بکات؟ ماقووله؟! پاشان شتیکی
دیکهش!

- به لئی.

- مه ولوود مندالباز خوی پیی گوتم. به ره حمهت
بی! من ده بی بیدر کینم..!

- چی؟

- من، مه ولوود خوی پیی گوتم؛ به به که وه
کاره که یان کردووه.

- مه ولوود له گهل کوره که ی وهستا شه ریف؛ مه لا
چاو به کلیش له گهل کوره که ی من؟!!

- به لئی. شاگرده که ی مه لاش له گه لیان هاوده ست
و هاوکار بووه.

جاییر جه نازه گوتی:

- به لام شاگرده که ی «مه لا چاو به کل» ده لئی که
مه ولوود مندالباز به زوری داوای لیی کردووه نه و
به یانییه فرنییه که ی بو چول بکات.

شیرۆ مه دفعه ع گوتی:

- بو چول نه کردووه، بو تاماده کردووه.

دهبيني! تو بيري لي بكهوه: شاگردهكهى «مهلا چاو به كل» تهو به يانييه لهوي بووه! شاگرده فرنيچيهك چون دهتوانئ فرنييهكي گهوره و گران بو مندالبازتك چول بكات تهگر وهستا بهكهى خوئ رازى نه بيت! تو بير ته نيا له مه بكهوه و بهس.. ئيتر دهمودهست تيدهگهى كه دهستى «مهلا چاو به كل» له كارهكه دا ههيه.

جابير جه نازه گوتى:

- شاگردهكه دهلي: «مه ولوود مندالباز به زور كارهكهى پئ كردووم و هه ره شهى كوشتنى ليكردووم».

- نه خيتر. شاگردهكه به ئه مري مهلا چاو به كلي وهستاي خوئ، كارهكهى كردووه. ته ماحييان داوه تي و له گه ل خوئيان هاودهست و هاو كار بووه.

جابير جه نازه دهمودهست لئي پرسى:

- تو نامادهى كه لاي پوليس ته م ئيفادهيه بدهى؟
- بيگومان، چونكه شاگردهكهى «مهلا چاو به كل» درو دهكا.

ياسين و باوكى روويان كرده به كتر و بيريان دهكردهوه. ياسين گوتى:

- تهوه بو بهش «مهلا چاو به كل» و شاگردهكهيان

هیشتا هەر بەرنەداوہ.

جاییر جەنازە، بێ ئەوہی بیہوئ، تەماشای وینە
هەلئواسراوہکەہی «صدام حسین»ی کرد کہ بە قەد
دیواری چایخانەکەوہ هەلئواسرابوو؛ پاشان لە دلی
خۆیدا، کەمیک سەرلی شێواو، نائومیدانە گوئی:
نازانم بە کێ بروا بکەم!؟

خوشکی مەلا چاو بە کل (بەھیجەخانی ژنی
ئەنوەر کۆترباژ) پاش عەسریک هات سەردانیکی
پلکە بەلقیسی دایکی یوسفی کرد.

دوینی لە حەمامی ژناتی ۷ نیسان، لە ژنی
ساییر سەیدۆکی دراوستییانەوہ بیستبووی کە
بەلقیس خان تەندروسستی تیچچووہ و لە داخی
یوسفی کوری خەریکە سەردەنیتەوہ. ئەویش پیتی
شوورەیی بوو نەچی (ئەو لەگەڵ بەلقیس خان، لە
زەمانی کچینی خۆیاندا، بۆ ماوہی دوو سالان لە
گەرەکی خانەقا هاومال بوون، کرچی یەک مال
بوون. تەنانەت قاپ و قسچاگی بەکتریشیان
بەکار دەهینا. بۆ یەکتەر لە خوشکیش زیاتر بوون)
گوئی: با لەسەر دلم نەبیتە گری و بچم سەردانیکی
بکەم، خۆ قابیلە دەرم بکەن؟

بەھیجەخانی ژنی ئەنوەر کۆترباژ، لە چاک و
چۆنی و ہیوای چاکبوونەوہ زیاتر بۆ بەلقیس خان،
هیچی دیکە یاس نەکرد. بەلام کاتێ بەلقیس
خان خۆی قسە کردەوہ، بەھیجەخان گوئی:

- بە قوریانی یوسف بم! بەخوا بەقەد چاوی
خۆم خۆش دەوئ. هیچی لێ نەهاتوہ ئیشاللا.
بەخوا مەغدیش، بەلقیس خان، خۆ تو دیبووت و

جەمال سیوان دووای تەواو بوونی رۆژی پرسەکە
سەعوئی برای بە رۆژیک، بەبێ ئاگاداری مام
جاییری نامۆزای باوکی، چوو بوو لە مام قادری
قەیماغفرۆش. لێ پرسیبوو:

- مام قادر، تو پیت وایە کە شێرۆ مەدفعە
دەستی لە ئەتک کردنی یوسفی بنعامی باوکم
هەبێ؟

مام قادر کە هەمیشە زەندەقی لەم جۆرە پرسیارانە
دەچوو، گوتبووی: «نازانم. اللہ اعلم..»

ده تناسی، قهت پیتم وا نیه کاری ناوهای لی
 بوه شیتته وه. پیاویکی کاسب، قورئانخوین، به خوا
 سه ری بچووایه نوئیژی نه ده چوو. نه دی خوشکم!
 نه گهر ژنی هینابایه، قهت ناوها نه مری لیبی ده که وتنه
 گومان! هه موو جار پیتم ده گوت، ده مگوت:
 - وله ن مه غدید، بیر نه رواد نال نوزووچی!
 لیتم تووره ده بوو، ده بگوت:
 - سه ن ناووودی؟ نه رواد، نه رواد..؟! نه رواد
 نیسته مام. گیت!
 ده مگوت: «مه غدید، سه ن مانم قهرداشمسه ن.
 علام نیستوو سیلاشری. هه ر بیر هه کاتده خه نجه ر
 کیمندی. قهرداشم، بیر نه رواد نال نوزووچی!
 پیتم ده گوتم:
 - وازگیت! نه رواد نیستامره م.
 نیستامره م، نیستامره م.. تووشی نه م به زمه ی
 کرد: خه لک لیبی که وتنه گومان و نه وه تا.. بی هیچ
 تاوان و گوناچیک دوو هه فته زیاتره له ژووره وه یه!
 باشه، به لقیس خان، من تیناگه م: نه دی نالین نه و
 کوره ی فرنییه که ی کاکم، یوسف نه بووه؟
 به لقیس خان، نه خوئش، هه ر له ناوجی، سه ری
 راهه شانده:

مودیری ئەمنی بەلدهی تەراوه یاسینی بانگ کردبوو ئەمنی بەلده. پێتێکی زۆریان لە یاسین گرتبوو، بە قسەیی خوش لێیان پرسیبوو: ناخۆ یوسفی برای قەت بلاوکراوەی پێشمەرگانی لە شاخووە بوو دەهات؟ ناخۆ یاسین هەرگیز بینیویەتی ئەگەر پەيوەندی هەبووبێت بە «مخربین» و حزبه چهكدارهكانی شاخ؟! کاتێ یاسین ئەم قسانەیی بوو باوکی گێراپهوه، باوکی - دووای بیرکردنەوهیهک - بە یاسینی گوت: - باش، تێگه‌یشتم!

پاشان گوتی:

- ئەم قسانە بوو دایکت نەگێریتەوه. دەترسی.

«جەمال سێوان» تازە سەعوێ برا گەورەکەیی، بەر دەم موحافەزە، لەگەڵ شازدە فیراری عەسکەریی دیکە، رەمی کرابوو: لە قادسیه‌ی صەدام فیراریان کردبوو و نەگەر پابوونەوه سەرپۆلی زەهاو.

جەمال سێوان دلی زۆر پێ، چوار رۆژ بوو تازیه‌یان تەواو ببوو؛ ئەمە دووهمین رۆژ بوو هاتبوو دەری. لەگەڵ عوسمان توورگە و تاهیر تەسبیح و تەها قوزی لە چایخانەکەیی مام سەدرەدینی لۆبیا فرۆش لە گەرەکی تەعجیل دانیشتبون دۆمینه‌یان دەکرد.

جەمال سێوان، گوتی:

- ئەدی بەبیرتان نیه‌ وهختی خویشی کورەکەیی داود دۆغرمە چیشیان برد و لە زیندانی ئەبوو غریب پزاندیانەوه و گوتیان «پێشمەرگە قەپاندوو یانە»!

تاهیر تەسبیح دەیزانی جەمال سێوان سەبارەت بە رەمی کرانی سەعوێ برای، لە حکوومەت پڕه‌ و بەر دەوام جێتو بە قادسیه‌ی صەدام دەدا.. خوێ کر کرد. عوسمان توورگە گوتی:

- بەخوا راست دەکەیی.

تەها قوزی ناواخنی قسانی گۆری، گوتی:

- مەوالیدی ئێمەش نزیک بوو تەوه جەماعەت!

جەمال سێوان درێژەیی بە قسەکانی دا و جەختیی

- یا.

- ئەدی کاکم بۆچی هێشتا هەر بەرنەدراوه؟ ئەدی نالین مەولوود مندالباز بووه؟

کچه پارچەلەکەیی بەلقیس خان بە قسە هات:

- مەولوود مندالباز لەگەڵ کورپی وهستا شەریفی چایچی بووه..

بەلقیس خان پشتەدەستیکی لە دەمی کچه پارچەلەکەیی خوێ دا:

- وس کچێ! تۆ وس بە!

بەلقیس خان رووی کردەوه بەهیجه خان:

- بەردەبێ، بەردەبێ ئیشاللا.. بەهیجه خان.

بەهیجه خان گوتی:

- ئەدی دەلین: یوسف خویشی گیراوه؟

کچه پارچەلەکەیی بەلقیس خان، لەناکاو هەستایه سەرپێ، بەدەم گریانەوه هاواری کردە سەر بەهیجه خان و هەرەشەیی لێکرد:

- بەهیجه خان دایکم نەخۆشە. ئەویش بە خەفەتان مەکوژن. وازی لێ بێتە توخوا..!

خوشکە تاقانەکەیی یوسف ئەم قسانەیی کرد و چوو دەرهوه.

کردهوه:

- کوری جابیر جه نازهی بنعامی منیش هر
حکومەت گرتوو به تی.

پاشان گوتی:

- مه لا چاو به کلی به سته زمانیش به هه مان
شیوه. ناشکرایه: کاکۆی برای مه لا چاو به کل
پیشمه رگه یه، به عس ده به وی له پیش خه لک
ئا پروویان بیهن، ئا پرووی مه لا چاو به کل و ئا پرووی
کاکۆی برایشی. چونکه پیشمه رگه یه.

تاهیر ته سبیح گوتی:

- باشه، کوری جابیر جه نازه په یوه ندیی به
سیاسه ته وه چیه؟ ئه و منداله چ له سیاست
ده زانی، تا بیگرن؟

عوسمان توورگه گوتی: «با».

- چۆن؟

- ده لئین «مه نشووراتیان له ده ست گرتوو و له گه ل
پیشمه رگان کارده کا».

- یوسف؟

- به لئین.

جه مال سیوان گه مه ی به زنجیری سه عاته که ی خوی
ده کرد، گوتی:

- ده یانه وی به بهردیک دوو چۆله که بکوژن.

- چۆن؟

- یووسفی کوری مام جابیر له کۆل بکه نه وه و ئابرووی «مه لا چاو به کل» و برا پیشمه رگه که شی بیهن.

جه مال سیوان که ماوه یه ک بوو لای عوسمان توورگه ده یگوت: «له رقی حکومت ده چم ده بمه پیشمه رگه»، له سه ر میزی دۆمینه که وه ته ماشایه کی ته های کرد و گوتی:

- جه ماعت، ئەم قسانه له بهینی خۆمان بی: تکایه نه گاته وه شپۆ مه دفه ع. برای شپۆ له ئیستیخباته .. با تووشی چورتمیکمان نه کا.

یاسین پیی و ابو مندالباز یووسفیان رفاندو وه نه ک حکومت، چونکه که بیری ده کرده وه: یووسف هیچ په یوه ندیبه کی به سیاسیته وه نه بو وه. یووسف هه رچی شتیکی له م جوژه ی هه بو وایه، راشکا وانه یاسینی برای گه وری ئاگادار ده کرده وه و پیی ده گوت. ته نیا جارتیکیان نه بی، دوو مانگ پیش کاره ساته که، یووسف به چرپه به یاسینی گوتبوو:

- جوامیری پۆله که ی ئیوه داوامی لیکرد بچین پیکه وه مه نشووراتی پیشمه رگان له ناو سینه ما سه لاهه دین بلا و بکه ینه وه.

یاسینیش لیتی پرسیبوو:

- چووی؟

یووسف گوتبووی: «به لئی».

یووسف ئامۆزگاری کردبوو:

- جارتیکی دیکه کاری وا نه که ی!

یاسین دلنیا بوو که یووسف هه میسه گوتی بیه لئی یاسینی برای بوو، له قسه ی ئەو نه ده چو وه ده ره وه و ئەم جوژه کارانه ی به بی ئیزنی ئەو نه ده کرد. نه خپیر، یاسین باوه ری نه ده کرد که یووسف چووبیتته ریزی هیچ حزبیکه وه. ته مه نیشی هی ئەو نه بوو هیچ حزبیک به ئەندامه تی وه ری بگری.

به لقیس خانی دایکی یووسف له ناو جیگا که وتیوو، دوو لیفه یان پچ دادابوو. چارۆکه سپیبه که ی به سه ر نیوچه وانییبه وه، ته سبیحه سه د و یه ک قلیبه که بشی له ته نیشتییه وه که وتیوو. ده و رانده وریشی هه مووی ژنی گه ره ک بوون: دایزه ویدادی ژنی به دره دین قه ره، داده نه زیهه ی ژنی مه حموود خوخی، پلکه به دۆکه ی نانکه ر، ئامینه خانی ژنی عه بدۆک نه جار، خه جه بازاری لیفکه درووی گه ره ک، له گه ل ژنه گه و ره که ی عوسمان سه قای ئامۆزای .. هه موویان، ده تگوت له پرسه یه ک دانیشتون .. دلیان ده دایه وه.

به لقیس خان، به و نه خووشی و نه ساغییبه شه وه هه ر ده گریا و ده لالایه وه:

- به قسوربانی بم! یووسف، جوانییبه که ی خووی بوو .. سه ری خووی خوارد!

ياسين گوماني زۆرتتر له تاهير تهسبيح دهکرد،
چونکه بهبيريته تي:

جارتكيان له مهسبهح، له گه ل يوسف، پتکه وه
چووبونه ناو ئاوه كه وه. ئه و تاهير تهسبيحه له ناو
ئاوه كه له گه ليان بوو. له ناكاو يوسف هاواري لي
ههستا بوو، كاتى ياسين ههه له ناو ئاوه كه وه به مه له
پاي كرد بووه لاي يوسف، يوسف خهريك بوو
بيورتيته وه. ياسين به په له يوسفي هيتنا بووه ده ره وه
و لي ي پرسى بوو: «چى بوو؟» يوسف گوتى بوو:
«تاهير تهسبيحى خويى بوو» «چيتى لي كرد» «به
ههه دوو ناو له پى، ئاوى پرژانده روومه وه و پاشان
به ههه دوو دهستى له ژير ئاوه كه وه ههه دوو لارامى
گرتبوو» «چيتى ليده كرد؟» «به ههه دوو دهستى،
توندى توند له ژير ئاوه كه وه رانمى دهگوشى».

ياسين بهبيريته تي: له و رۆژه وه ئيتتر جارتكى ديكه
نه چوونه وه مهسبهح؛ ههه بۆيهش يوسفى براى
نه يتوانى فيرى مه له كردن بيت و ته نانهت
مهسبه حيشى له پيش چاو كه وت.

قادر قه ياغفرۆش له رۆسته مى شاگردي خوى
پرسى:

- تو مه واليد چهندى، رۆسته م؟
- شهست و يهك.
- جارى ماوته.

رۆسته م به پارچه په رۆيهك ته رازووه كه ي پاك
دهكرده وه، پرسى:

- له بهرچى له مه واليدى منت پرسى، مام حاجى؟
- مام قادر نه گهه بيگوتبايه:
- دوينى له ناو معهسكه رى ههولتير به بهر چاوى
يهك دونيا خه لكه وه ههشت كهسيان گولله باران
كردووه.

رۆسته م دهپرسى:

- بۆچى؟
- ئه وساته ئه ميهش ناچار ده بوو بلنى:
- عهسكه رى فيرار بوونه.
- رۆسته ميهش ئه وكاته ده يگوت:
- ئنجا بۆچى به بهر چاوى خه لكه وه ره ميهيان
كردوون؟

مام قادر يش بيگومان ئه وكاته ده بووايه بۆى روون
بكاته وه و بلنى:

یاسین بیری له وه ده کرده به چیتنه ناو چایخانه ی مندالبازه کان و گوئیان لئ رابگری: بزانی له وی چی له باره ی یووسفی برابره ده لئین.. ههروه ها بزانی تاهیر ته سبیح چ ده کا و چ ده لئ؟!؟

یاسین بریاری دا بی ئیزنی باوکیشی ئەم کاره بکات. بۆ نا؟

یاسین هه مان ئیواره چوه چایخانه که ی مام سه دره دینی لویا فرۆش: ده بزانی جه مال سیوانی بنعامی باوکیشی له و چایخانه یه داده نیشی و ده توانی په ی بهم جۆره پرسیارانه بیا.

له ناو چایخانه که ی مام سه دره دینی لویا فرۆش شیری مه دفه ع و جه مال سیوان به شه رها تبوون. ته ها قوزی قسه کانی نه و رۆژه ی جه مال سیوانی بۆ شیری مه دفه ع گپرابۆوه و نه وه بشی خستبووه سه ر گوایه جه مال سیوان گوتویه تی «شیری مه دفه عی حیز چیه نه گه ر رائید نه عیمی برا به عسییه که ی، له پشتی نه بی؟!». جه مال سیوان، داخ له دلی به عس و شیری مه دفه ع «که پشتی ته نیا به برا ئیستیخباراته که ی نه ستوره» پینچ چه قوی له شیری مه دفه ع دابوو، بۆ خویشی غاری دابوو: پۆلیس نه یان ده زانی له کوئییه!

ته ها قوزی ده یگوت: «جه مال سیوان تۆله ی یووسفی بنعامی خوی له شیری مه دفه ع کردۆته وه». که سیش نه یه زانی رایکردۆته کوئ، ته نیا عوسمان تورگه ده بزانی: جه مال سیوان سه ری خوی هه لگرتبوو و رایکردبوو بۆ ناو پيشمه رگان.

«جه یران» خوشکی گه وره ی به لقیس خان، له وه ته ی نه و کاره ساته رووی دابوو، هه موو رۆژ جاریک سه ری له به لقیسی خوشکی ده دا.

جه یران نه و به یانییه، زوو، خوی به ژووردا کرد و عه باکه ی فری دا و له نه سرنی خوشکه زای پرسى:

- به لقیس سحه تی چۆنه؟

- باشتره.

چو له لای به لقیسی خوشکی دانیشت، گوتی:

- به لقیس گوئ بدی! نه وا تاشکرا بوو، هه موو خه لکیش هه ر وا ده لئین که یووسف یان نه وه تا حکومته گرتویه تی یانیش رفاندوو یانه. یووسف عیلاقه ی به «مه لا چا و به کل» و مه ولوود مندالبازه وه نیه. یووسف رفیندراوه.

- بردوو یانه بۆ کوئ؟

- به س خوا ده زانی. حیز و دزی ئەم شاره بردوو یانه. غیر ده بی سؤراغیکی بکه ین! جابیر چ ده لئ؟

- چ بلئ قوربه سه ره؟ چ بکا! هه ر دیت و ده چئ و سؤراغ ده کا. خو دانه نیشته وه: له م ماله وه بۆ نه و مال و له م مه خفه ره وه بۆ نه و مه خفه ر. نازانم چ ده کا! چ بکا؟! نه مرۆ و ابزانم چوه بۆ مه حکه مه.

- بۆنه وه ی خه لک چاوترسین بکه ن و عه سه که ره کانی دیکه چیتر نه و یرن فیرار بکه ن.

له وکاته شدا رۆسته م هه مهن ده پرسییه وه:

- ئنجا کئ ده لئ هه ر هه شتیان فیراری عه سه که ری بوونه.

له وکاته شدا مام قادر ده بوایه به چهند جنیویک داخی دلی خوی دژی حکومته هه لبریت و بلئ:

- بیگومان له وانه یه خه لکی سیاسی و زۆر بیگوناھی دیکه شیان له گه ل بووبیت.

بۆیه، مام قادر وای به باشتر زانی باسی ئەم مه سه له یه لای رۆسته می شاگردی خوی نه کاته وه. گوتی:

- هه یچ.. هه روا.. گوتم بزانی چه ندت ماوه بۆ عه سه که ری.

رۆسته م، له به ر خۆیه وه گوتی:

- ئای یووسفی به سته زمان..!

- ئنجا گوی بگره!
 - به لئ.
 جهیران سوته که ی جگره که ی به نه رمییبه وه رۆکرده
 سه ر عه رده چیمه نتۆبیه که ی به رده م خۆی و گوتی:
 - هه موو عاله م باسی سه ییده سوژه ی لای
 مزگه وتی سپی ده که ن!
 نه سرینی خوشکی یووسف، چاوی سوور
 هه لگه رابوو هینده ی بگری، به ئه لهاوه ته ماشای
 ده می جهیرانی پووری ده کرد:
 - ده لئین «کچیککی پارچه له ی وه کو نه سرین له لای
 خۆی داده نی، سه ری به په رۆکچیککی قه دیفه ی
 که سکی ئه ستوور ده به ستیتته وه. جامیک ناوی سه وز
 و سووریشی له پیش داده نیت و موویه کی ردینی
 خۆی له سه ر سه ری ده سووتینی و پاشان ئایه تیککی
 له سه ر ده خوینی. ئیدی، نه سرین، پاش ئه وه ی
 ئایه ته که ی له سه ر ده خوینری، ئاگای له ئیمه
 نامینیت و ده که ویتته دنیای غه یبیاته وه. هه ر
 ته ماشای ناو جامه ئاوه زه رد و سووره که ده کات و
 ورده ورده، پاش پینج ده قیقه، نه سرین یه کسه ر
 ده که ویتته قسه: سات به سات ئه وه مان بۆ
 ده گپرتته وه که یووسف، هه ر له و کاته وه ی که

ياسين، له ناو پۆل، کاتې ته ماشاي ماموستا چه توي ده کرد (تيسوري نه رخه ميسدسي بويان ليکده دايه وه له هه مان کاتدا له ناو گيرفاني پانتول که يه وه گه ل و گوني خوې هه لده پشافت) نه و قسانه ي ئيسوي کوري مام خه ليفه ي بير دهاته وه که هاوپولي خوې بوو، ده يگوت:

- من به چاوي خوْم ماموستا چه توْم دپوه چه ندين جار گه نجوي هاوپيماني په لکيش کردو ته ناو مه رسه مه که.

ياسين بيرى له م قسانه ده کرده وه ته ماشاي ماموستا که ي خوې ده کردو له دلې خويدا ده يگوت:

تو بلتي ماموستاش مندالباز بي؟!

ماله وه ي به جي هيشتو وه هه تا ئيستا، چي به سه ر هاتو وه، هه موويت بو ده گيرپيته وه. باسي هه موو شتيکت بو ده کا که به سه ري هاتو وه، پيشت ده لي که ئيستا له کوپيه. له ناو جامه ئاوه سه وز و سووره که وه نه و شتانه ده بيني. ده لين ته نانه ت ناوي هه موو نه و که سانه شت پي ده لي که له گه ل يووسف بوونه و يووسفيان رڤاندو وه.

به لقيس خان گوتي:

- منيش ناوي سه يده سووره ي مزگه وتي سپيم بيستو وه. کاتي خويشي، زيري مالي کچه که ي «بيلال ئوتراقچي» نه و مه لا سووره يه بو ي دوزيبوونه وه.

- ده ي. که واته، با بچين! ده لين: ته نيا يه ک مريشکه سووره ي بو ده به يت و شتيکي که ميشي ده ده يتي.

نه سريني خوشکي يووسف فرميسکه کاني خو ي ده سرپيه وه، پتي خو ش بوو نه گه ر بچن. به لقيس خان گوتي:

- با جابير بيته وه. بزائم ده لي چي؟

به هيجه خاني ژني نه نوهر کوترياز، پيش نوپي نيوه رۆ، چووبو وه دوکاني مام قادري قه يما غرو ش. ده يزاني که مام قادر زور براده ري مه لا چا و به کلي براي ته ي و هه والي ده زاني. مام قادر له وي نه بوو. به هيجه خان به روسته مي شاگرده که ي گوتبوو:

- با سه ريک له مالمان بدات و بزاني بوجي مه لاي برام هيشتا هه ر به رنه دراوه؟

ياسين له مه كتهب بوو، له ناکاو زه که رباي کورې
سابير سهيدوکی دراوسيتيان له دهرگای پوله کهی دا،
ماموستا دهرگای لیکرده وه و گوتی:

- چیت دهوی کورم؟

زه که رباي کورې سابير سهيدوکی گوتی:

- ماموستا، به ياسين بلتی: دايکی شیت بووه،
باوکی دهلی «ههر ئیستا بگاته وه مالي خوځيان».

به لقبیس خان، له ناو جیگا، دوو لیفه یان پی
دادابوو. سهرکوت، قز هه لوی: چاروکه سپیبه کهی
به سهر نیوچه وانیه وه نه مابوو، ته سبیحه سهد و
یهک قلبیه کهیشی له ژیر پلاکی گلوه که، به
بزماریکه وه هه لواسرابوو. پر خه یه کی ماندووی
دههات.

جهیرانی خوشکی گه وره ی، دهستیکی گرتیوو.
نه سربنی کچیشی له و به ره وه دهسته کهی دیکه ی.
جهیران بیبری ده کرده وه و ته ماشای فیدانی خوشکه
ناوه نجیبه کهی ده کرد که له و به ر دانیشتبوو، روندک
تنوک تنوک به سهر روومه تیدا دههاتنه خوار:
(جارتیکیان یوسف ترسابوو. به خوی و به لقبیس و
فیدانی خوشکه ناوه نجیبه که یان، چوون یوسفیان
برده لای «سهیدیکی حار» که مجیوری مهربه دی
سولتان موزه فسر بوو. «مام سهید» گوتی: «نهم
منداله زور خراب ترساوه». فیدان گوتی: «به چی
چاک دهیته وه؟». مام سهید گوتی: «دهی مسی
له سهر بتوینمه وه». مام سهید چوو توپه لیک مسی
له سهر سهری یوسف راگرت و گرتیکی به تینی له
مسسه که به ردا. مس تنوک تنوک به سهر سهری
یوسفدا ده تووایه وه. تنوکه مسه توواه کان کاتی

مام قادری قه یماغفرۆش کورپه پارچه له کهی خوی
هه نارده مالي جابیر جه نازه، پیی گوت:

- برۆ به دایکت بلتی: چیی کرد! با بیته وه!

عه قیله خان هه رکه گه یشته هه وشه ی مال کهی
خوځيان، دایه پر مه ی گریان و لالانه وه:

- کهس نه بینی یاخوا! نه و ژنه جوانه، بزانه چیی
لی هاتوه!

- چیی لی هاتوه؟

- شیت بووه. شیت! وهیش!

- به لقبیس خان! شیت بووه؟!

- وهیش، چاوم کویر بی، قادر! نه میده ناسیبه وه.

به منی ده گوت «برۆ تهیره کانی عاسمانم بۆ بژمیره.
بزانه نه مرۆ چندی دیکه یان مردوون..

- به لقبیس خان شیت بووه؟

- له چاوان کویر بم، قادر. کهس ناسیته وه.

مام قادر گوتی: «لا حول و لا قوه الا بالله..

عوسمان توورگه و تاهير ته سبيح و عوسه كه پ،
سى قوئى مه و عبيد كييان هه بوو: له چايخانه كه ي
قورئنى گه راجى كوئيه وه چايه ك بخوئنه وه و پاشان
پيئكه وه سه ردانيكى شيرۆ مه دفعه بكه ن له
«مستشفى صدام» كه ده يانگوت «له سه ر مردنه».

عوسمان توورگه پيال له چايه كه ي هه لئفور تاند:
- با پوئين.

تاهير ته سبيح گوتى:

- شيرۆ مه دفعه ئه گه ر چاك ببسته وه، له جه مال
سيوان خوئ نابى، ده زانى!

عوسه كه پ گوتى:

- ئه رى به شه رفم ئه ژدادى هه موويان ده سووتينى.

عوسمان توورگه ده يزانى:

- رائييد نه عيمى برائى له ئيستاره باوك و برا
بچووكه كه ي و ته نانه ت دايك و خوشكه كانى جه مال
سيوانى په لكيشى زيندان كر دووه.

ئنجاه عوسمان توورگه گوتى:

- ئه گه ر پريشكى ئه م ئاگره جابير جه نازه يش
نه گريته وه، باشه.

- جابير جه نازه بو؟

- چوئن؟ جه مال سيوان خرمى جابير جه نازه يه.

ده كه وتنه ناو جامه ئاوه كه، شپوه ي جو ر او جو رى
عه نتيكه يان لى دروست ده بوو كه ده تگوت وئنه ي
گيانه وهر و مروقى درنده ن. مام سه يد گوتى:

- ئه ها سه يري ئه و شكله عه نتيكانه ي ناو جامه
ئاوه كه بكه ن! منداله كه تان له م شكلا نه تر ساوه.

فيدان ديسان به پيش خوشكه كان كه وت و پرسى:

- ئه م شكلا نه شكلى چين، مام سه يد؟

جه يران گوتى: له شكلى حه يوانات ده چن.

مام سه يد گوتى:

- نه خير، شكلى ئينسانن. كورپه كه تان له
حه يوانات نه تر ساوه، له به شه ر تر ساوه.

ئنجاه مام سه يد جه ختيبي كر ده وه، گوتى:

- ئه ها ته ماشا ي شكله كان بكه ن. ئه م منداله تان
له خه لكى گه وره تر ساوه، له و پيا وان ه ي كه ته سبيح
و قامه و چه قوئيان به ده سته وه يه. ئه وه تا،
ته ماشا كه ن: دياره ..

جه يران له ته نيشت لاشه ي به لقيس خان، چاو تئرى
رونك، ته ماشا ي فيدانى ده كرد، گوتى:

- فيدان، پيتم وايه سبه ينى ببه ينه سه ر سه يده
حاره كه ي سولتان موزه فهر ..

عوسه که پر گوتی: «به راست؟» .

- ئەدی .

- رانیید نه عییمی برای ده لئی: «جاییر جه نازه، کوره که ی له گه ل پيشمه رگان کار ده کات؛ پيشتریش هه ر له سۆنگه ی یوسفی کوری ئەو بوو که سی شه وان شیرۆی برای به گرتن دابوو» .

تاهیر ته سبیح گوتی:

- ده به خوا راست ده که ی: جاییر جه نازه ویستوو یه تی تۆله ی کوره که ی له شیرۆ بکاته وه .

- رانیید نه عییمی برای گوتوو یه تی: «ئەم سی چه قۆیه ی جه مال سیوان فیتی جاییر جه نازه یه» .

- به راسته ؟

- رانیید نه عییم گوتوو یه تی: «خۆم ده زانم چی له جاییر جه نازه ی باوکی ئەو یوسفه حیزه ده که م» .

- خه لکی هه ولیر، کهس کچ و خوشک و ژنی خۆی ناهینیتته دهره وه . ئیدی پیاو له م شاره دا ناچار ده بی عاشقی هاو جنسی خۆی بی .

- استغفرالله .. یه عنی چۆن، دختۆر؟

- تۆ ئەم سه ر تا ئەوسه ری بازاری هه ولیر ته ی ده که ی، ژنیک یان کچیک نابینی .

- ئی ..؟! .

- ئەم شاره گه وره یه پیاویکی تیدا نیه ... که ژنه که ی خۆی یان کچه که ی خۆی بنیریتته دهره وه یان هیچ نه بی له گه ل خۆی بیانیه نیتته دهره وه .

مام قادری قه یما غفرۆش بییری له م قسانه ی دکتۆر زه که ریای کوری ئەحمه دئاغای دۆغره مه چی ده کرده وه، که تازه دکتۆرای له بواری نژداری هه ناو له له ندهن هینا بۆوه و عیسا ده یه کی پزیشکی له نزیک ده رمانخانه ی شیمال کرد بۆوه . مام قادر به بییه تی که له دکتۆر زه که ریای پرسی:

- ئنجا ئەمه په یوه ندیی به مندالبازییه وه چیه ؟

دکتۆر زه که ریای پیتی گوتوو:

- ئەم به زمه ی مندالبازی، له هه ولیر، به ره نه نجامی ئەم له یه کتر داپرانه ی جنسی نیر و مییه له یه کتری .

گوتوو ی: «چۆن؟» .

دوای نه‌وهی جه‌مال سیوانی بنعامی باوکی یاسین سی چه‌قوی وه‌شان‌دیووه شیرۆ مه‌دفعه و غاری دابووه ناو پیشمه‌رگان، عوسمان تورگره، پیوانه و به‌په‌له، چوو ناگاداری مام جابیری باوکی یاسین بکاته‌وه: «رئید نه‌عیمی برای شیرۆ مه‌دفعه، باوک و برا و ته‌نانه‌ت دایک و خوشکه‌کانی جه‌مال سیوانیشی، په‌لکیشی زیندان کردووه».

عوسمان تورگره نه‌میشی به باوکی یاسین گوت: - رئید نه‌عیمی برای شیرۆ مه‌دفعه ده‌لی: «نه‌م سی چه‌قوی جه‌مال سیوان فیتی جابیر جه‌نازه‌یه». ئیتر مامه گیان، تکایه نه‌لین عوسمان تورگره بۆمانی گپراوه‌ته‌وه: رئید نه‌عیم - من له‌وی بووم - گوتی: «خۆم ده‌زانم چی له باوکی نه‌و یوسسه‌هه‌ حیزه‌ش ده‌که‌م». ئیتر ناگاداری خۆتان بن، مامه! رئید نه‌عیم له‌ده‌ستی دی بچی راپۆرتیکتان له‌سه‌ر بنوسیت و بلن «کوره‌که‌ی جابیر جه‌نازه له‌گه‌ل پیشمه‌رگان کارده‌کات».

«عه‌لی چاو فلقه‌دۆ» موختاری گه‌ره‌کی ته‌یراوه، پیاوکی بالا‌به‌رز، که‌وا و سه‌لته له‌به‌ر، سه‌ر ماش و برنج، دوو چاوه‌کانی له‌ودیو چاوبلکه‌کانییه‌وه ده‌تگوت دوو چالی بچکۆله‌ی پر به‌لغهمی پسن. خه‌لکی ته‌یراوه کاتی خۆی پیتیان ده‌گوت «عه‌لی چاو فلقه‌دۆ»، به‌لام له‌و رۆژه‌وه‌ی عه‌لی چاو فلقه‌دۆ له‌ حه‌ج گه‌راپه‌وه و له‌لایه‌ن دائیره‌ی نه‌منی هه‌ولیره‌وه کرایه موختاری ته‌یراوه، هه‌ندی خه‌لک ورده ورده راهاتن پیتی بلن «حاجی عه‌لی موختار». نیوه‌رۆ بوو، له‌ ده‌رگای مالی جابیر جه‌نازه‌ی دا و چاوه‌رتی کرد. نه‌وکاته‌ی له‌ ده‌رگا درا، جابیر جه‌نازه له‌ژیر سه‌ری به‌لقیس خانی خیزانی دانیشتیوو - که‌ به‌ته‌واوه‌تی عه‌قلی له‌ده‌ست دابوو، ته‌نانه‌ت له‌ناکا و جاریه‌جار هه‌لده‌ستایه‌وه بچیت بۆ سه‌ریان و ده‌یگوت «ده‌مه‌وی بفرم، لیره نه‌مینم».

جابیر جه‌نازه بۆنه‌وه‌ی بچی ده‌رگا بکاته‌وه، به‌ نه‌سربنی کچی گوت

- کچم. ناگات له‌ دایکت بی، ئیستا دیمه‌وه. مام جابیر، ماندوو، شیرزه، یه‌خه‌ کراوه، دۆخینی به‌سه‌ر شه‌لواره‌که‌یدا هاتبووه خواره‌وه، چوو ناو

گوتیوی: «کچ و کور نه‌گه‌ر هه‌ر له‌ مندالییه‌وه بتوانن یه‌کتر بیین و چاویان به‌ یه‌کتر بکه‌وی، یان هیچ نه‌بی نه‌گه‌ر له‌ ته‌مه‌نی هه‌رزه‌کارییه‌وه بتوانن یه‌کتر بناسن، نه‌وا که‌لکه‌له‌ و هه‌وه‌س و ئاره‌زووی پیاو هیچ نه‌بی که‌میک داده‌مرکیتته‌وه و له‌ هه‌مان کاتدا پیاو نه‌وکاته زۆر باش ده‌توانی له‌وه تی بگات که‌ کچ مه‌خلووقیکی جوانتر و شایسته‌تره بۆ خۆشه‌ویستی، له‌چاو کور».

مام قادری قه‌یماغفرۆش، دوای رابوورینی نه‌و هه‌موو رۆژه، کاتی بیری له‌م قسانه‌ی دختۆر زه‌که‌ریا ده‌کرده‌وه، سه‌ری سوو ده‌ما و هپشتا هه‌ر باوه‌ری نه‌ده‌هینا که‌ نه‌و قسانه‌ی نه‌م دکتۆره گه‌نجه له‌ نه‌ندن گه‌راوه‌یه «مه‌عقوول» بن.

دەرگاکی خۆیان: «فهرموو» .
حاجی عهلی موختار دووای چاک و چۆنی، به
جابیر جه نازهی گوت:
- مام جابیر ته گهر روخسه تم بدهی، هه ندی
پرسیارت له بارهی یاسینی کورت ته وه لی بکه م!
- یاسین؟
- به لی.
- له بارهی یاسین؟ یان یوسف؟
- یاسین. یاسین. به لی، له بارهی یاسینه وه.
جابیر جه نازه گوتی:
- خیره؟ له بارهی چی؟
- له ئەمنی به لدهی هه ولتیره وه یاسین راپۆرتی
له سه ر دراوه؛ گوايه له گه ل «موخه ر بیه کان» دهستی
هه یه ..
جابیر جه نازه نه یه یشته حاجی عهلی موختار
قسه کانی خۆی ته واو بکات:
- گوئی بگره، عهلی چاو فلقه ده؟ یاسینی کوری
من به درێژایی ژبانی تیکه ل به سیاسهت و هیچ
حزبیکه سیاسی نه بووه. ئیمه خه لکی فه قیرین و
لیمان گه رتین! پاشان من کوری خۆمه و ده یناسم.
«عهلی چاو فلقه ده؟» گوتی:

- جارى پيش هه موو شتيك ده بئ پيم بلئى
 «حاجى» چونكه من حاجيم و..

- نه خير، پيت ناليم «حاجى». جارى برؤن
 يووسفى كوربه بچكوله كه م بدؤز نه وه، ئنجا وهرن
 داواى ته حقيق كردن له گه ل كورى گه وره م بكه ن! چما
 من نازانم رائييد نه عيمى برائى شيرؤ مه دفه عى
 مندالباز ته قريرى له سه ر ياسينى كورم نووسيوه؟

- رائييد نه عيم كييه؟

- رائييد نه عيمى مه سئوول شو عيبه ي نه منى
 مه خمور، برائى شيرؤ مه دفه عى مندالباز. نه مه
 له به رنه وه ي دوو «نؤط الشجاعه» ي وه رگرتووه، ئيتر
 ده بئ شه لم كوئيرم ناپاريزم به ناو خه لكى به سته زمان
 بكه وئيت و ته عه دا له خه لكى بئ گوناھ بكات؟

- قه شمه رى به رائييد نه عيمى مه سئوول شو عيبه
 ده كه يت؟

جايير جه نازه ويستى پاشه كشي له ياخي بوونه كه ي
 خوئى بكات، گوئى:

- نه گه ر ئاوها بروات من ناچارم بچمه به غدا و
 شه كوئى خوئم بگه به نمه «سيد الرئيس»!

- شه كوئى چي؟

جايير جه نازه گوئى:

- رائييد نه عيم واده زاني كه من هاني جه مال
سيوانم داوه بچي به چه قو بهر بيتهه گياني شيروي
براي.

- نجا و نيه!؟

- نه خير. جه مال سيوان نه گهرچي بنعامي منه،
به لام هيچ په يوه ندييه كي به مهسه له يي يوسفی کوري
منه وه نيه و نيمه پيوس تيمان به جه مال سيوان نيه
به رگريمان لي بکا. نه وان بو خوبان به شه هاتوون.
- نه وان كي؟

- شيرو مه دفعه و جه مال سيوان. له سه ر
مندالبازي به ته له ب هاتوون و بهر يونه ته گياني
يه کتر.

عله چا و فلقه دوي موختار گوتي:

- جه مال سيوان سي چه قوي له شيرو مه دفعه عي
براي «راييد نه عيم» داوه و چووه بوته پيشمه رگه.
- نجا ياسيني کوري من په يوه نديي بهم کاره وه
چيه!؟

- هيچ. من بو مهسه له يه كي ديکه هاتووم.

- مهسه له ي چي؟

- ياسين راپورتي له سه ر نووسراوه. ده مه وي دوو
قسه ي له گه ل بکه م.

شیرۆ مه‌دفع له «مستشفى صدام» له گيانه‌لادا بوو. يه‌كێك له‌و چه‌قۆيانه‌ی جه‌مال سێوان لێی دابوو، رېخۆله‌ی سمبېوو. عوسه‌ كه‌ر له‌ به‌يانیيانه‌وه‌ تا ئێواره‌ به‌سه‌ر سه‌رېبه‌وه‌ بوو، هه‌میشه‌ به‌ نه‌غمه‌یه‌كی غه‌مگینه‌وه‌ به‌ تاهیر ته‌سبیحی ده‌گوت:

- باوه‌ر ناكه‌م بژی.

رأید نه‌عیمی برای شیرۆ مه‌دفع، سوئندی خواردیوو «ئه‌گه‌ر شیرۆم بمریت و چاك نه‌بێته‌وه‌»، «ئه‌ژدای جابیر جه‌نازه‌ش ده‌سووتینم، نه‌ك ته‌نیا خۆی».

رأید نه‌عیم ده‌یگوت: «ئه‌مه‌ هه‌موو سه‌بارته‌ به‌ كوره‌ حیزه‌كه‌ی ئه‌و بوو كه‌ شیرۆی برام وای به‌سه‌ر هات».

جابیر جه‌نازه‌ گوتی:

- ته‌واو، ئاشكرايه‌: رأید نه‌عیمی برای شیرۆ مه‌دفع ده‌یه‌وئ ئه‌م راپۆرته‌ بكاته‌ هه‌نجه‌ت و بێت تۆله‌ی جه‌مال سێوانی بنعامی من له‌ «یاسین» ی كورم بكاته‌وه‌.. كۆنه‌ قینه‌ و ته‌واو.

- نه‌خێر.

- كه‌واته‌ ده‌یه‌وئ ناچارمان بكات چیت نه‌لێین كه‌ شیرۆ مه‌دفعه‌ی برای، ده‌ستی له‌ مه‌سه‌له‌ی بیوسفدا هه‌یه‌.

حاجی عه‌لی موختار، وه‌ك ئه‌وه‌ی دُنیا بێت له‌وه‌ی ده‌یلتی، یانیش بیه‌وئ به‌رگری له‌ برای رأید نه‌عیم بكات، گوتی:

- بیوسفی كورپی تۆ، «مه‌لا چاو به‌ كل» لێی به‌رپرسه‌ نه‌ك شیرۆ مه‌دفعه‌ی برای رأید نه‌عیم.

عه‌قیله‌ خانی ژنی قادر قه‌یماغفرۆش، كاتی مېرده‌كه‌ی گه‌بشته‌وه‌ مال، هێشتا پشتینی نه‌كردبۆوه‌، پێی گوت:

- به‌سته‌ زمانه‌ی..! له‌وانه‌یه‌ بیه‌نه‌ مووسل و سه‌ری له‌ كارها بده‌ن.

- به‌لقیس خان؟

- به‌لێ.

پاشان به‌كسه‌ر گوتی:

- ئه‌رئ قادر تۆش سه‌رێکیان لێ ناده‌ی؟

- با بزانی، ئه‌م شه‌و..

عه‌قیله‌ خان گوتی:

- ئه‌میرۆ هه‌ر چی ژنی گه‌ره‌ك هه‌یه‌ رژابوونه‌ ده‌وروبه‌ری.

ئنجا گوتی:

- وه‌یشش.. ده‌زانی چ ژنیکی نازدار بوو. قادر!

قادر قه‌یماغفرۆش له‌و ده‌مه‌دا گوتی:

- مه‌لا چاو به‌ کلی به‌سته‌ زمانیش، له‌ناو مندال و تووال و تاوانبارانی سجنی سه‌را، پزایه‌وه‌.

ياسين، له ژوور سهري دايكيبه وه، چاو تڅي
 روندك، دهستي به سهر نيوجواني به ستراي
 دايكيبه وه، به باوكي گوت:
 - ده لټين دختوري باشي نه عصاب له مووسل
 هه يه، با به .. با بيبه ينه مووسل!
 جابير جه نازه، كه پاره ي دختوري هه وليږيشي له
 باخه ل نه بوو، به كوره كهي خوي گوت:
 - به چي بيبه ينه مووسل، كورم؟
 ئيسپوك خانمي پووري ياسين، له ولاوه هه
 ده گريا، به لام له وده مه دا هپور ببوه وه، گوتي:
 - به خوا يه ك دوو روژي ديكه و ديتسه وه سهر
 خوي. جاري مه بيهن بو هيچ شونينيك!
 جه يران داي نابوو مالي خوي به جي بيلتيت و بيت
 له لاي به لقيس خاني خوشكي خوي بنويت. گوتي:
 - به خوا بيبه ينه سهر شيخ و مشايه خان له
 هه مووي باشته، جابير.

به هيجه خاني ژني نه نوهر كو تر باز، خوشكي مه لا
 چاو به كل، كاتي عه باكه ي به سهري خوي دادا،
 ديسان جه ختبي كرده وه: «قوربانوو ئولم»، به
 عه قبيله خاني ژني قادر قه ماغروشي گوت:
 - له بېر نه كه ي، به مام قادر بلن: كاكم له ناو
 حه پس خانه وه خه به ري ناردوو: رازيبه نه گهر نه و
 موхамببه كي بو بگري.
 - باشه، غه مت نه بين.
 - دويني له لاي كاكم بووم. ده يگوت: «مادام
 ده يانه وي له سهر مني بسه لټين. با مام قادر
 موхамببه كم بو بگري...!»
 عه قبيله خان له كو تا بيده گوتي:
 - پتي ده لټيم، به لام و ايزانم ده مي كيشه موхамبي
 بو گرتوو.

ياسين و يوسف ته نيا دوو سى سالتىك نيتوانيان بوو؛ وډك دوو هاوړپي گياني به گياني واپوون.. به للام لهم دوواييه دا ياسين واى لى هاتبوو زور جار ههست بركات كه يوسف نه ماوه: يان خوانه كا مردووه!

هه مسو جارتيك ياسين كاتى نزيك كه ننتورى جلويه رگه كان ده كه وته وه بوته وهى خوى بگوزي، هه ستي سوگوارى و غه مگينيبه ك دلى رنه ك ده دا:

ئه و روژانه ي بيرده كه وته وه كه به يه كه وه ده چونه گه رهي ناو قه سران و پرته قالى شوړه وه بووى سهر ديوارى خانوه كانيان لى ده كرده وه..

ئه وهى بيرده كه وته وه كه پي كه وه ده چونه هه مام سيروان و كاتى ده هاتنه دهره وه، يوسف به سوعيه ت به ياسيني ده گوت «ياسين، عه ريف عيسا له پيش دهرگاي هه مام چاوه ريت ده كا.. ناگات له خوت بي!»، ياسينيش به لا قرتيبه وه پتي ده گوت «گوو بخو. ئه گهر ليشمان نزيك بكه وپته وه به قامه يه ك هه موو ناو سكي هه لده درم».

ئه وهى بيرده كه وته وه كه روژتيك يوسف چهنه د پي كه نى! پي كه نيني قه ت رانه ده وه ستا! ده يگوت كه دا يكي شيخه ي هاو پولى (ئه وده مه ي ماليان له

له «مستشفى صدام» له ناو ژووړتيكي تايه تي نه خو شان، رائيده نه عيم له ته نيشت قه ره وپله كه، به ديار شيروى برايه وه راوه ستا بوو؛ ته ماشاي شوي ني برينه قوله كانى سهر سنگ و زكي براكه ي ده كرد:

له چاو پيړى، زور باشته، كاك تاهير!
پيش ئه وهى تاهير ته سبيح وه للام بداته وه، ته ها قوزى به تنگ قسه كه ي «رائيده نه عيم» وه چوو:
- الحمد لله..

عوسمان توورگه گوتى:
- ده شلپين مام قادري قه يا غفروش موхамيبى بو «مه لا چاو به كل» گرتوه.

رائيده نه عيم تووره بوو:
- ئه مه بهس بوته وهى تاوانه كه به سهر شيروى برامدا ساغ بكه نه وه. به هه موويان ده يانه وي بلين «شيرى تاوانبار».

عوسه كه رگوتى:
- ئاخر، ئه گهر شيرى كاتى خوى قومبيك ئاوى هه ماموكي دهر خواردى كورده كه ي ئه ويش بدايه، ئيستا نه ده چوو موхамى بو مه لا چاو به كل بگري.

مپیرگه سوور بووه) ورج بردوو به تی و تا دوو رۆژان
ههر بنی پیی دایکی شیخه ی لیستۆته وه ..
ئه وهی بیر ده که وته وه که پیکه وه ده چوونه مه له عب
و ته ماشای فتیۆلینی تیپی هه لێژارده ی هه ولیر و
قووه ی جه و بی به غدا یان نادى الطلبه یان ده کرد و
یوسف ده یگوت:
- یاسین، هه زده که م «نه جات خۆری» گۆلێک
بکات.

یاسین ئه وه شی بیره که وته وه که یوسف تا پۆلی
چواره می سه ره تاییش، له پکه و مازبیه کی دایکی، بۆ
چاوه زار، ههر به نیوچوانییه وه به سترابۆوه و دایکی
ده یگوت «بوته وه ی یوسف به چا و نه چی .. جوانه» .

یاسین، هه موو جارێک کاتێ ئه م ورده
یادگار یانیه ی بیره که وته وه، چه قۆبه ک ده چه قییه
دلی و هۆن هۆن ده گریا ..

مام قادری قه یما غفرۆش، دیسان، نزاری کوری
خۆی بانگ کرد و ئامۆژگاری کرد:
- کورم، ئه م ماوه یه به هیچ شیوه یه ک ناچیته
سینه ما و مه سه ح و چایخانه و مایخانه!
تیگه یشتی؟
- به لێ، بابه .
- له فه رمایشتم لاده ی، سه رت ده بزم،
تیگه یشتی!
- به لێ، بابه .
- له گه ل خه لکی له خۆت گه و ره تریش
هه ل سوکه وت بکه یه ت، وه ک یوسفی کوری مام
جابیرت به سه ر دێ!
مام قادری قه یما غفرۆش له کۆتاییدا گوتی:
- ههر به هیچ شیوه یه ک ناچیته ده ره وه! له مال
بۆ مه کته ب، له مه کته ب بۆ ماله وه . تیگه یشتی!
نزاری کوری مام قادر، له ده مپکه وه ده یزانی:
شه رێکی توند و تیژ له نیوان خه لکی گه و ره و
خه لکی بچووکدا هه یه، گوتی:
- باشه، بابه گیان!

جابیر جه نازه له لایه ن تۆژینه وهی مه حکه مه و
پریری پۆلیسه وه ، ده میک بوو - به تایبه تیش
له دووای روودای کوره کهی مام شهربفی چایچییه وه
- بۆی وه دیار که وتبوو که مه ولوود مندالباز دهستی
له کاره کهی یورسفی کوری ئه ودا نه بووه . له مه
به ته و او ه تی دلنیا بوو .

مام جابیر دیسان به حاکم بیواری گوت:
- که واته ئیستا دوو ئیحتیمال ماوه: یان ئه وه تا
شیرۆ مه دفه عه (که یاسینی کورم زۆر گومانی لی
دهکا) یانیش ئه وه تا «مه لا چاو به کل» ی
فرنیچییه .

- به لی، به رای تو: چونکه کاره که له ناو
فرنییه کهی ئه ودا پرووی داوه .

- بیگومان .

حاکم بیواری گوتی:

- ئاخر، ناشی دوو پروودا له یهک ساتدا له ناو
هه مان فرنیدا پروویان دابن!

مام جابیر ده یویست له مه بهستی حاکم بیواری
باشتر حالی بییت، گوتی:

- یه عنی چۆن؟

- ئیستا، به دیار که وتوو که ئه و منداله ی له ناو

فرنییه که ی مهلا چا و به کلدا تهعه ددای لیکراوه،
کورکه که ی تو نه بووه: کورکه که ی مام شهریفی چایچی
بووه.

- ئی..

- ههروه ها ئه مهش به دیار که وتوووه: مه ولوود
مندالباز بووه که تاوانی ناو فرنییه که ی مهلا چا و به
کلی کردوووه.

جاییر جه نازه گوتی:

- وه لحاصل، من ئه مه ده زانم: کورکه که ی من هیچ
په یوه ندییه کی بهو پرووداوانه وه نیه که له ناو
فرنییه که دا پروویان داوه.

حاکم بیوار، له ژیر چاویلکه ئه ستووره که یه وه،
بیده نگ، له دۆسیه که ی بهردهم خوی ورد ده بووه.
له ناکاو، گوتی:

- راستیییه که ت ده وی: تو هه قی خۆته که گومان
چۆته وه سه ر شبرۆ مه دفه ع.

جاییر جه نازه پرسى:

- ئه دی بوچی له هه مان کاتیشدا مه لایان تا
ئیسنا به رنه داوه؟

حاکم بیوار گوتی:

- پیم واین به دبه ختییه که ی «مه لا چا و به کل»

لهوه دابه که شونینی تاوانه که هی ئه وه: کاره ساته که
له ناو فرنیبه که هی ئه ودا رووی داوه. ئه گینا مه لا چاو
به کل هیئنده جیگه ی گومان نیه.

پاشان گوتی:

- ئه مه تا یه کیچ له به لگه کان: شیرو مه دفعه
ته نیا له ماوه ی پینج سالی رابردوودا زیاتر له نو
حاله تی گیرانی له سه ر مندالبازی هیه.

جابیر جه نازه پرسى:

- باشه، گه وره م، له م حاله تانه دا چون به ردراوه؟!
ئه م تاوانباره ترسناکه چون چونی له لایه ن قانونه وه
به ره لا ده کری؟! «مندالباز» چون ده بی ئازاد بریت؟

حاکم بیوار، گوتی:

- به داخه وه.. راید نه عیمی برای، مودیر
شوعبه ی بیستیخباراتی مه خموره، ده ست ده خاته
ناو قانونیشه وه. من ئه مه ته نیا لای تو ده درکینم.

تکات لی ده که م.. مام جابیر!

- باشه.

ئججا حاکم بیوار به ده نگیکی نزمتر گوتی:

- له وانیه هه ر ئه ویش مه لا چاو به کلی هیشتا
له زیندان هیشتیته وه: بوئه وه ی گومان نه که ویتته
سه ر شیرو مه دفعه ی برای خو ی.

جاییر جه نازه گوتی:

- جه نابی حاکم، من بیستوومه پیش چند
مانگیک، نه و شیرۆ مه دفعه عه، کورپکی چوارده
سالانی فساد کردووه و دایک و باوکی کوره کەش،
لای حکومەت دەستیان رویشتووه، گوتویانه «تا
کچیتکمان نه داتی لیتی خوش نابین».
حاکم بیوار ته ماشای ده می جاییر جه نازه ی ده کرد:
« ئممم... ».

جاییر جه نازه درتیه ی به گیرانه وه که دا:

- شیرۆ مه دفعه عیش، ناچار په لی خوشکیکی
سینده سالانه ی خۆی گرتووه و داویه تی به باوکی
منداله ته عه دا لیکراوه که. ئه مه راسته؟
حاکم بیوار چاویلکه که ی له چا و داکنه و له سه ر
میژه که ی دانا، گوتی:

- مندال له ولاتی ئیمه دا گه وره ترین زولمیان لی
ده کری، مام جاییر. که س نازانی چۆن رزگاریان بکا.

جاییر جه نازه پرسباره که ی خۆی دووباره کرده وه:

- شیرۆ مه دفعه ع په لی خوشکیکی بچووکی خۆی
گرتووه و داویه تی به باوکی منداله ته عه دا
لیکراوه که. ئه مه راسته، حاکم بیوار؟

- ته نانه ت قانون و په روه رده و زانکو و دین و

هیچ کهسیک و هیچ شتییک ناتوانی مندال
له دهستی پیسی گه وره کانی ئیمه رزگار بکا.
- ئه وهی گپرامه وه، راسته. حاکم بیوار!
حاکم بیوار گوتی:

- مندال ته نیا به گه وره بوونی خوئی، خوئی رزگار
ده کا. کاتی گه ورهش ده بی، به چی ده چی. هاتوته
ریزی فسق و فساد و خراپه کاره کانه وه!
ئجا حاکم بیوار هه ناسه یه کی قوولی خه فه تی
هه لکیشا:

- .. مندال له ولاتی ئیمه دا گه وره ترین زولمیان
لی ده کری.

جاییر جه نازه دلنیا بوو که حاکم بیوار مه بهستی
له م قسانه مام جاییره: یان هیچ نه بی، به م قسانه ی
حاکم بیوار هه ندیک شه رمه زاری و گوناھی
رابردووی خوئی بیرکه وته وه، بۆیه گوتی:

- تو مه بهستت له م قسانه چیه، حاکم بیوار؟
- مه بهستم ئه وه یه بلیم: من زور هه زده که م
کوره که ی تو تا ئه و راده یه به خسته وهر بووبیت و..
نه گه ریته وه دنیای پیسی خه لکی گه وره وه.

جاییر جه نازه ههستی ده کرد که حاکم بیوار
که مییک سه رخوشه، ویستی پیی بلی: «ئه وه تو

وړینه ده که ی، حاکم بیوار!؟»، پټی گوت:
 - ټه وه تۆ ده لټی چی، حاکم بیوار؟
 - ټیمه هه موومان تاوانبارین بهرام بهر
 منداله کان...
 جابیر جه نازه وهک ټه وهی بهرگری له گونا هه
 کۆنه کانی خۆی بکات، گوتی:
 - مه به ستت چیه؟
 حاکم بیوار گوتی:
 - من بۆ حۆم زۆر به داخه وهم که گه وره بووم و
 ها تمه ناو دنیای درۆزن و ساخته و فه سادی
 گه و رانه وه.
 له کۆتا بیهیدا حاکم بیوار گوتی:
 - ټیمه ی گه وره، هه موومان، پټیو سته بتوانین
 مندالیی خۆمان رزگار بکه یین.

یاسین، ټه و شه وه، دیسان خه ونټکی
 عه نټیکه که ی دټه وه:
 ببووه فریشته یهک و ده فری. هه ر به ئاسمانه وه
 باله کانی لټیک ددها و ورده ورده گه یشته سه ر
 گه ره کی ته عجیل (ټه و گه ره که ی که ها وړټیکانی
 خۆی، له بهر سه لیم سا رووخ نه یاننده وټرا ته نانه ت
 پټنح ده قبقه ش چیه به شه وان له مال بټنه ده ره وه و
 پټیاسه یهک له ناو جاده بکه ن). چووه سه ر گه ره کی
 خانه قا (ټه و گه ره که ی که ها وړټیکانی خۆی، له بهر
 «ته ها قوزی» نه یاننده وټرا ته نانه ت بۆ جارټیکیش
 بچنه سینه ما حه مټرا و فلیمیټکی شه مشوون یان
 رینگۆ ته ماشا بکه ن). چووه سه ر گه ره کی
 ناوقه سران (ټه و گه ره که ی که ها وړټیکانی خۆی،
 له بهر «عه ولا ته ره زان» نه یاننده وټرا بچنه
 چایخانه یهک دانیشن ده ستیک ټه زنیف بکه ن).
 یاسین، هه ر به ئاسمانه وه، له بهر ده رگای مالی
 هه ر به کټیک له ها وړټیکانی خۆی، باله کانی خۆی
 لټیک ددها و یهک یهک له ده رگای مالی هه موویانی
 ددها. هه موویانی بانگ کرد. هه موویانی کۆکرده وه:
 له چایخانه که ی مام عیدۆ - که عاده تی بوو ته نیا
 له وی بوټری دانیشیت - دانیشن.

ياسين دهديدت: سبحان الله، هاوړپټكانيشي،
هه موو منداڼه كان، له ناو چايخانه كه، وهك خوځي،
باليان لي پروا بوو. ته نانه ت پوښه كانيش - كه
له بهر دهرگا پاسه وانيتي ته وانيان ده كرد، باليان لي
پروا بوو.

له ناو چايخانه كه، پيش نه وه ي ياسين ده ست به
قسان بكات، چند فرشته يهك، بالدار، سميل
توپ، هاتن ده مانچه و فيشه گ و چه قو و قامه و
خه نجه ريان به سهر ياسين و هاوړپټكاني دابه ش كرد.
نجا ياسين ده بوست بكه وپته قسه و پپيان بلتي:

- برادران، نيمه ليره كوويونه ته وه بوته وه دڅي
منداڼه بازه كان بجه نكين و له ناويان بيه ين..

ديتي: برادره يكي نزيكي خوځي، نه وزاد تيروگ
(كه شه ويكيان باوكي نه و نه وزاده، به تيروگ
نه وزادى له ماله وه راو نابوو - بويه ناويان نابوو
نه وزاد تيروگ) تيروگ يكي دريڅي نه ستوور
به ده سته وه، له ناو پرستي هه موو برادره كاني
راو ه ستا بوو، گوتي:

- نيمه نهك ته نيا منداڼه بازه كان، به لكو پيوسته
هه موو خه لكي گه وره (به تاييه تي پياوه كان) له ناو
بيه ين و بيان كوژين.

ئاراس كه پۆلى سىيەمى ناوهندى بوو، جارىكيان
له ناو مه سه به حى ئىداره ي محه للى، شه فىق شه للاتى
بى حامه كه ي هى نا بووه خواره وه و وى سى بووى
پاى كى شى ته ژوو رى كه وه، به سه سو پمانه وه گو تى:

- هه موو پىا وه كان؟!

- به لى هه موو پىا وه كان. هه موو خه لكى گه وه
به رام به ر ئىمه ي مندال تا وانبارن. هه موو خه لكى
گه وه به رام به ر چاره نووس و داها تووى ئىمه ي مندال
گو نا هكار و به ر پى سىارن.

زى ره ك، له هه موو پىا بچوو كتر، كو ره
ده وه مه ندى كى نا و قه سران بوو، له تر سى عه لى
بو قى - كه هه مى شه له چاى خانه كه ي به رام به ر خه لى
پاس كى لچى داده نى شه - هه رگىز نه ي ده وى را بچى ته
لاى خه لى لى پاس كى لچى و پاس كى لى ك بو خوى
به كرى بگرى ت بو ئه وه ي خوى فى رى ها ژو تى پاس كى
بكات، له نه وزاد تى رو گى پى سى:

- به عنى باوكى خو شمان؟

- به لى، باوكى خو شمان. مامه كانمان،
خال كو كانمان، ته نانه ت برا گه وه كانى شمان..
مه رى وان كه تا ئه وكاته شه هه ر با سى ده كرد كه
عوسه رووت و مه جى د مزه للى وازى لى نا هى نن،

گوتی:

- بۆچی؟ خۆ ئەوان مندالباز نین؟!

نەوزاد تیرۆگ گوتی:

- ئەو پیاوانه، ئەو گەورانە، ئەوانەى مندالباز نین؛ خەتای ئەوانە کە ناوێرن و ناتوانن ئەو مندالبازانەمان لە کۆڵ بکەنەو. خەتای ئەوانە کە دەمانخەنە ناو ئەو مندالبازانەو. خەتای ئەوانە کە ناتوانن لە دەست ئەو هەموو مندالبازانە بمانپاریزن. ئەو خەلکە گەورانەن کە بوونەتە هۆی بەدبەختیی ئێمەى مندال و دەر دەسەربێهە کافمان.

سیروان، کۆرە هەژاریک بوو، تەمەنى پازدە سال، دوو جار لە بەر دەستی کەریم کەرگى غاری دابوو، بۆچوونە کەى نەوزاد تیرۆگى پەسەند کرد:

- بەلێ، هەموو پیاوێ گەورەکان، باوکە کافمان، مامە کافمان، خالە کافمان.. چونکە ئەوانن کە بەو بچووکی و بچواناییهێ خۆشمانەو دەماننێرن بچین لە کارگەکاندا کاربکەین. دەماننێرن لەسەر جاده و لەناو چایخانەکاندا گۆلە بەرۆژە و بنیشت بفرۆشین و بۆباغچیتى بکەین، لە دوکانى خویرى و تویرى و مندالبازەکاندا دەمانکەن بە شاگرد.. رۆژانە و قازانجە کانیشمان هەر بۆ خویان دەبخۆن.

ئنجا شېروان، بە ھەمان شېتوھ پەسەندی
 بۆچوونەکانی ئەوانی کرد و گوتی:
 - بەلێ، ئەو خەلکە گەورانەن کە بوونەتە ھۆی
 بەدبەختیی ئێمە و دەردەسەرێبە کافمان.
 - بەلێ، ئێمە پێویستە ئەم شۆرشە دژی ھەموو
 پیاوھکان و گەرەکان بەرپا بکەین، بەلام پێویستە
 لەسەرەتادا بە منداڵبازەکان دەست پێ بکەین.
 فەرەیدوون پرسى:
 - چۆن دەست پێ بکەین؟
 - بیانکوژین.
 - تۆلەى ھەموو منداڵێکی ئەتکراویان لێ
 بکەینەوہ.
 - بەلێ.
 - تۆلەى ھەموو منداڵێکی لاقەکراویان لێ
 بکەینەوہ.
 - ورگی ھەموویان ھەلدەدرین.
 - ھەموو شتیکمان ھەیە: دەمانچە، فیشەگ..
 - بە چەقۆ..
 - بە خەنجەر..
 - بە قامە..
 - بە دامربۆکس..

- له ماوهی یهک ههفته دا هه موویان له ناو ده بهین.
- ئیتر ئەم شاره له مندالباز پاک ده بیته وه.
- ئیتر له مه و دووا به ئاره زووی خو مان ده توانین
بچینه سینه ماکان..
- ئیتر له مه و دووا به و په یری سه ره به ستییه وه
ده و یرین بچینه چایخانه کان..
- ئیتر له مه و دووا ده توانین بی ترس تا
نیوه شه ویش له دهره وه پینینه وه..
- ئیتر له مه و دووا شه و ژیانای تی ده که ویتته وه و
کهس ناچار نابی به کسه ر له ئیواره وه بخزیتته کونی
ژووره وه..
- ئیتر دنیا ده بیته دنیای پاکى مندالان..
- ئیتر دنیا ده بیته دنیای خه لکی پاک و
بیگوناخ و ساده ی وه کو خو مان.
- بژی مندال!
- بژی مندالباز!
له ناو چایخانه که، منداله کان، هه ر به که و
چه قسویه ک یان ده مانچه یه ک یان خه نجه ریک
به ده سته وه، هه موویان یه ک به دهنگ هاواریان
ده کرد:
- بژی مندال!

- بمری مندالباز!

لهو هاتوهاواردها بوو، یاسین له خه ونه که ی خوئی
بییدار بووه وه. کاتئی هه لسا یه وه، لهو سه ربانه
فینکه ی مائی خویندا عاره قه یه کی خهستی کردبوو؛
دلی تهپ تهپ لیبی ده دا. له ناکاو که ئاوری بو لای
دهسته چه پی خوئی دایه وه، دیتی: باوکی له نیسو
جیگه که ی خویدا نه مابوو.

یاسین، بهو نیوه شه وه، به سه ر قالد رمه کانه وه،
تهپ تهپ، چوو خواره وه. که میکیش ده ترسا:

- بابه!

باوکی دیار نه مابوو.

- بابه!

باوکی هیچ وه لامیکی نه بوو.

- بابه..

یاسین له ناکاو دیتی: باوکی.. به په تیکه وه،
خوئی به پانکه ی بنمیچی ژووره که به ستوته وه و خوئی
هه لواسیوه. لاشه ی باوکی یوسف، وهک گونا هیکی
کۆن، وهک شهرمه زاریبه کی گوره.. ده له نگایه وه.